

Szabdkömvesség a magyar médiában 2010-ben

(szemelvények)

Összeállította: Settembrini

Tartalomjegyzék

Médiák szerint:

Alon (91)	Magyar Jelen (54;66;)
ArtPortal (74;)	Magyar Kurir (55;148;)
aTV (80; 111)	Mandiner (87)
Barikád (33; 71; 117;167)	MNO (153)
Belváros.hu (24;)	National Geographic (154)
Blikk(15;)	Népszabadság online(34; 36;150)
Delmagyar.hu (152)	Népszava (25;)
EuroAstra (16;)	Origo.hú (108)
Élet és Irodalom (14;)	Ötvenetül.hu (133)
Építészfórum (64;)	Pécsi Napilap (19;)
Erdély.ma (99; 192)	Pécsújság.hu (146)
Felvidék Ma (3;)	Rexinfo.hu (95)
Gondola (22;)	Rubiconline (36; 38; 39;40;52)
Helyi téma (53;)	Sárdobáló (8;)
Heti válasz.hu (102; 131)	Szentkorona Rádió (78; 86; 88; 108; 114; 118; 119; 151;172)
Hir3 (71;)	Szegedi Tudományegyetem honlapja (179)
Hírextra (70;)	Szoljon (81)
HVG.hu (7; 56; 86; 106; 136; 187)	Tolnai Népújság (35;)
Index (72; 95)	Történelemportal (64;)
Infóvilág (26;)	Turizmus online (73;)
Konzervatív Theológiai Kör (29;)	Világgazdaság online (57;)
Legenda Vadász (57;)	
Litera (31;)	
MagyarHirlap.online(12; 67;168;177)	

Felvidék Ma

Harmadik Trianon előtt

http://www.felvidek.ma/index.php?option=com_content&task=view&id=19473&Itemid=56

2010.01.03.

Felvidék Ma, Drucza Attila

Jelentősen hozzájárult a századforduló eltorzult liberalizmusa a trianoni tragédiához — nyilatkozta a Nagy Magyarország magazinnak Raffay Ernő, aki segít megérteni Magyarország helyzetét a kor viszonyai között. A történész kitért arra is, hogy szerinte milyen lehetőségeink voltak a békediktátum korrigálására a 90-es években.

1989 után a Kárpát-medencében felbomlott a trianoni diktátumot megerősítő 1947-es párizsi békeszerződés által létrehozott helyzet. A három trianoni utódállamból — békés vagy fegyveres úton — kettő darabjaira hullott. Volt területeinkkel kapcsolatban számtalan legenda terjed arról, hogy visszaszerezhettük volna-e a Délvidéket, Kárpátalját vagy a Felvidéket. Az Antall-kormány honvédelmi államtitkáraként a kulisszatitkokba is belelátott. Mit gondol, volt-e a mindenkori kormányoknak bármilyen mozgástere ezekben a kérdésekben?

– A történelmi folyamat, amely '89-ben kezdődött és a 2000-es évek elejéig tartott, legalább fél tucat olyan komoly történelmi lehetőséget eredményezett, amikor akármelyik magyar kormány — tehát az Antall-, a Horn-, vagy az Orbán-kormány — valamelyike, akár a diplomácia, akár a fegyverek erejével beavatkozhatott volna — a '90-es években ugyanis még volt magyar hadsereg. Határozottan állítom, hogy horvát szövetségben visszaszerezhettük volna a szerbek által elvett területeinket. A Horn-kormány '94-98 közötti időszaka pedig nem elhanyagolható, hiszen a történelmi Horvátország felszabadítására elindították 1995-ben az Oluja (Vihar) fedőnevű hadműveletet. Horvát részről már 1990-ben felvetődött egy szövetség létrehozásának gondolata Magyarországgal. Óriási jelentőségű lett volna a két ország szövetsége, ezért az akkori magyar kormány felelőssége igen komolyan felvetődik.

Kétségtelen, hogy az Antall-kormány Kalasnyikov fegyverszállítmánnyal segítette a horvátokat a szerbek elleni háborúban. Ezt a magyar kabinet évekig tagadta, s hivatalosan máig sem erősítették meg. Honvédelmi államtitkárként volt-e valamilyen szerepe a horvátok felfegyverzésében és ha igen, mi volt a célja?

– Utólag már elmondhatom, hogy az úgynevezett Kalasnyikov-ügy egyik szereplője voltam. 1990-ben Horvátországot jó minőségű fegyverekkel és sok millió löszerral láttuk el, így támogattuk a horvát szabadságharcot Nagy-Szerbia ellen.

Miért maradt annyiban a kezdeményezés?

– A szerb–magyar határra, hat pontra elektronikai felderítő alakulatokat tett ki a honvéd vezérkar, illetve bizonyos alakulatok szóba kerültek arra az estre, ha valami történik. Annak idején beszéltem néhány vezető tábornokkal — akiknek neve maradjon egyelőre a legnagyobb titokban –, hogy mi lenne, ha Magyarország kezdeményezne egy ilyen beavatkozást. A katonai vezetők támogatták a felvetést. Antall József nekem is, és másoknak is többször mondta, valamint kormányülésen is legalább egyszer elhangzott: várjuk meg, amíg Magyaror-

szág gazdaságilag megerősödik, és azt is, hogy — ez volt Antall álláspontja, de a helyzet akkor ezt is mutatta — a szomszédos országok meggyengülnek, akkor lehet majd valamit „csinálni”. Tudomásom szerint ennél nem ment tovább a miniszterelnök.

És mi a helyzet a Felvidékkel kapcsolatban?

– Elszalasztottuk a csehszlovák lehetőséget is 1992–93 fordulóján, pedig akkor még szlovák hadsereg sem volt. Emlékszem, amikor 1992. végén Pozsonyban találkoztam Vladimír Mečiar miniszterelnökkel, köszönés helyett mindjárt azzal fogadott: „Nem félünk ám maguktól!” Úgy tettem, mintha nem értettem volna a megjegyzését, de a táskámban ott lapult a csehszlovák hadsereg diszlokációjáról szóló térkép, így tudtam, hiába blöfföl, még nem alakult meg az önálló szlovák hadsereg. Beszelnünk kell még a kárpátaljai részekről. Leonyid Kucsma ukrán elnök egy ismerősömmel informálisan azt közölte: ha kell Kárpátalja, hát vigyétek. Nos, ezeket a lehetőségeket egyetlen magyar kormány sem használta ki.

Majdnem egy évszázad távlatából úgy néz ki, mintha Magyarország ellensége lett volna az egész korabeli győztes „nyugat” a béke elkészítésekor. Miért?

– A nagyhatalmi illetve kishatalmi összefüggések mások. Trianonnak alapvetően két nagy okcsoportja van, a belső és a külső. 1879-ig a magyarságnak igen jó volt a híre az egész világon — az Egyesült Államokban és az európai nyugati világban is, főleg Angliában, de még Franciaországban is.

1879-ben a Magyar Királyság az Osztrák–Magyar Monarchia részeként Németország katonai szövetségesévé vált. A századfordulói ez nem volt nagy tragédia, de ekkorra a német imperalizmus rendkívüli módon megerősödött, katonailag Európa legfélelmetesebb országa lett. Ettől kezdve figyelhető meg a forrásokban, hogy Magyarországgal kapcsolatban megfordul a nyugati hatalmak egy részének (az angoloknak, a franciáknak és keleti szövetségesüknek, az oroszoknak) az álláspontja. Magyarországot ettől kezdve mint Németország szövetségesét kezelik, és Németország potenciális és tényleges ellenfeleinek célkeresztjébe kerül. Nem bennünket, magyarokat utálták a franciák — ez óriási tévedés. Azért szedték szét Magyarországot Trianonban, mert az ősi francia–német gyűlölet kapcsán fontos volt, hogy mi német szövetségben harcoltunk a világháborúban — nem is akárhogy.

Ez a nagyhatalmi okcsoport, amelyből látszik: főleg a franciák és az oroszok vetettek szemet Magyarországra. Az oroszok a pánszlávizmus, a balkáni behatolás miatt. Franciaország az 1880-90-es évek fordulóján több milliárd aranyfrank kölcsönt adott abból a célból Oroszországnak, hogy azt a cári haderőre költsék, és Oroszország komoly ellensúly legyen – ezért elnézték a balkáni orosz pánszláv agitációt.

A Trianonhoz vezető úton vannak-e olyan állomások, történések, amelyek mindenképp erre az útra predesztinálták Magyarországot?

– A magyarországi liberalizmus a reformkorban kezdődik, vezetőik olyanok mint Kossuth Lajos, Petőfi Sándor vagy Vasvári Pál. A liberalizmus 1867 után felerősödik, a kormányzat is liberális politikusokból áll. Deák konzervatív-liberálisaként nem vállalja ugyan a miniszterelnökséget, de rámutat Andrássy Gyulára, az egykori kossuthista liberális politikusra, és a kormánypárt is és az ellenzék is liberális lesz — a dualista 51 év 1867-1918-ig a magyar liberalizmus fénykora.

A korabeli liberalizmus átalakulásából keletkeznek majd azok az okok, amelyek miatt ez az eszmerendszer hozzájárult a trianoni békediktátum bekövetkezéséhez. A liberalizmus eszmevilágának a kapitalizmussal való összefonódására gondolok. Három tényező kovácsolódik egybe: a liberális eszmevilág, a kapitalista termelési mód és a magyarországi zsidóság. A kapitalistáknak az a jó, ha szabadon működtethetik az üzletet, mert akkor keletkezik profit, tehát ez lesz a meghatározó.

A zsidóságnak megvan nálunk a történelmi szerepe, ami alapvetően pozitív, de negatívumokkal is rendelkezik. A kapitalista bankrendszer, az öt nagy bank és 2000 kisebb, zömével zsidó kézben volt. Ugyanez a helyzet a magyarországi nagyiparral a Weiss-féle művektől a Goldberger-féle textilparig. Önmagában ez pozitív, mivel történelmi léptékkal mérve Magyarország bankrendszerének és iparának a kialakítását jelentette. A probléma ott kezdődött, hogy Franciaországban a nagyiparos, a nagybankár római katolikus vallású volt, tehát francia. Németországban, Poroszországban evangélikus, tehát germán. Az olasz kapitalista pedig szintén római katolikus olasz ember volt. Magyarországon viszont se nem magyar, se nem keresztény, ami döntő különbség — bár ezt nem elítélőleg mondom.

Van ugyanakkor egy másik tényező is, ez a szabadkőművesség behatolása és kapcsolata a béketárgyalásokkal. A szabadkőművesek Kossuth Lajostól kezdve a legkomolyabb magyar politikusig bezárólag alacsonyabb beosztásúak voltak a rendszeren belül. A szabadkőművesség szép eszmevilága, az emberi szabadságjogok, a liberális mentalitás stb. torzulást szenvedett akkor, amikor a magyar liberalizmus is megváltozott. A két egymást torzító folyamat mint a fogaskerekek, egymásba kapaszkodva mozdultak. A szabadkőművesség alapvetően politikai, manipulatív módszereket kezdett alkalmazni. A magyarországi páholyok 95 százaléka radikális-liberális irányba fordult el, már a századforduló körüli és főleg az 1910-es években. Például Jászi Oszkár, aki se nem magyar, se nem keresztény, hanem egy kozmopolita irányzat képviselője volt, és a liberalizmus túlhajtott radikális változatának szószólója. Tehát eszmetörténeti szempontból radikális-liberális. Ők hirdetik meg az általános és titkos választójogot, ami Tisza István szerint Magyarország területi integritására, és belső, etnikai biztonságára nézve volt veszélyes. A célkitűzésük volt például, hogy a magyarországi iskolákban a vallási-erkölcsi oktatás ne legyen kötelező. Meghirdették tehát, hogy az oktatás államosított legyen, és az egyházak ne tarthassanak fent iskolákat.

Hogyan kapcsolódik ez Trianonhoz?

– Úgy, hogy Magyarország összetartó pántjait az 1890-es évektől az I. világháború végéig meggyöngyítették. A magyarság nemcsak politikailag, vallásilag, hanem eszmeileg és etnikai értelemben is szétesett. Például, amikor Tisza István az általános, titkos választójoggal kapcsolatban bejelentette, hogy ő ezt nem támogatja, akkor a Károlyi Mihály-féle radikális-liberálisok a Szociáldemokrata Párttal munkások tömegeit vitték az utcára. Ha a világháborút megelőző 8-10 év társadalmát nézem, akkor a magyar társadalmat egymás ellen marakodó csoportokra és hasonló politikai elitre lehet szétbontani.

A világháború előtti liberális erők vezetésével Jászi Oszkár és Károlyi Mihály kormánya 1918. október 31-én alakult meg, és egy gyöngye, tehetetlen kormányzás vette kezdetét, amely szétszedezte még a maradék kis hadsereget is, és politikai, etnikai öngyilkosságot követett el. Több kárt okoztak Magyarországnak, mint Kun Bélának, mert amikor Kunék hatalomra kerültek, Párizsban nagyjából már készen volt a békediktátum.

Károlyi kormányában három politikai párt volt jelen. Az általa vezetett Függetlenségi és 48-as párt, amely egy közepesen liberális párt, a Jászi Oszkár által vezetett, 1913-ban alakult Országos Polgári Radikális Párt, ők képviselték a radikális-liberalizmust. Jászi Oszkáron keresztül pedig a szabadkőművességhez is kötődtek. Gondolok itt a Martinovics-páholyra, és a Demokrácia-páholyra, mivel Jászi mind a kettőnek, illetve később már csak az egyiknek volt a vezetője. A Károlyi-kormány harmadik ereje a Szociáldemokrata Párt, amelyiket 1912 májusában, a „vérvörös csütörtökön” Tisza István ellen vittek.

Azt a korszakot, amelyben Magyarország most él, az I. világháborút megelőző tíz évhez tudom hasonlítani, de főleg a Károlyi-kormányzat időszakához. Akkor sem engedték a haderőt fejleszteni, sőt visszavonták a Székely Hadosztályt is. Kísértetiesen hasonló a mai helyzet, Trianon előtti években van most Magyarország.

Az 1000 évig velünk élő más nemzetek (szerbek, románok, szlovákok, ukránok, horvátok stb.) szemében hogyan válhattunk a legnagyobb „gonosszá”? Vagy egyszerű területszerzés motiválta őket?

– A kishatalmi érdekcsoport a Monarchián belül lévő csehek, az 1881-óta létező Román Királyság, amely szövetségese volt 1883 óta az Osztrák–Magyar Monarchiának, de mindenki tudta — Tisza István olyan leveleket ír, amiből ez kiderül, hogy de iure szövetségesek, de facto ellenségek vagyunk a románokkal –, Erdélyre fáj a foguk. A harmadik a Szerb Királyság, akik mögött ott állt az orosz cárizmus — Európa legnagyobb számú hadseregével. A szerb radikális párt ezért került mindig hatalomra, és Magyarország déli területeire vetett szemet. A nagyhatalmak irányából érkező veszély mellett, a kisebb országok mögé álló hatalmak már életveszélyes helyzetet eredményeztek a tízes években, és ezt csak egy ember ismerte fel igazán: Tisza István gróf.

A békeszerződést aláíró államok vezetői a ratifikálás után maguk is sokszor elismerték, hogy rémisztő, amit Magyarországgal tettek. Hogyan ismétlődhetett mégis 1947-ben, és szintén Párizs környékén Trianon kegyetlensége?

– A Trianon utáni negyed évszázadban főleg angol és olasz politikusok ismerték fel, hogy milyen nagy ostobaságot — és a magyar nép szemszögéből milyen súlyos helyzetet — alakítottak ki a Magyar Királyság szétdarabolásával. Itt Lloyd George-ra, Orlandóra és Nittire gondolok. Az olaszok még könyvben is megírták a véleményüket, Lloyd George inkább csak újságnyelvnyilatkozatokban beszélt erről. Rothermere Lord, aki szintén az angol politikai és sajtóelit tagja volt, egyenesen Magyarország mellé állt. Az ember ebből azt gondolná, hogy a II. világháború után korrigálják a tévedést — nem ez történt. A világháborúban ugyanis francia és angol részről a Német Birodalom felemelkedését kellett elsősorban meggátolni. Amerika ugyan bedobta a kardját a szövetségesek mellett, és a Szovjetunióval is társulva vívják meg a háborút, de így engedtek a Kelet-Európára vonatkozó szovjet érdekeknek. Konkrétan annak, hogy a szovjet politikában bizonyos pánszláv dolgok tovább éljenek. Ebbe a magyar érdekek, hogy például Kolozsvár hova is tartozik, nem igazán fértek bele.

2007 nyarán jegyezte be a bíróság a Trianon Kutatóintézetet. Miért, milyen céllal jött létre?

– Négy évvel ezelőtt a görög származású Szidiropulosz Archimédész szociológus barátommal vetettük fel, hogy több nézőpontból kellene megközelíteni ezt az alig kutatott témakört. Másik cél, hogy a Trianont megelőző évtizedek magyar politikai elitjének a hibáit is feltérképezzük.

Ugyanis Trianonnak mind külső, mind belső okai egyaránt meghatározóak voltak, tehát a politikai elitnek, amelyik 1918 előtt vezette az országot, komoly felelőssége van az események alakulásában. Kutatásainkat a Trianoni Szemle folyóiratban publikáljuk, amely igen népszerűnek bizonyul, az első számot négyszer nyomtuk újra. A lap semmilyen támogatást nem kap, a sorsa az előfizetők és a vásárlók kezében van.

A szokásos

Izgalmas, de gyenge az új Dan Brown könyv

http://hvg.hu/print/20100106_dan_brown elveszett_jelkep.aspx

2010. január 06.

Tagadhatatlanul fordulatos Az elveszett jelkép, szórakoztatónak is mondható, viszont szégyenletesen tele van klisékkel. Szóval olyan, mint a többi Dan Brown könyv. Olvasók milliói várták remegve a sikerszerző Dan Brown legfrissebb kötetét 2009 szeptemberében, a könyv mindenféle rekordot megdöntött, vitték, mint a cukrot. Annak ellenére, hogy az amerikai kiadó biztonsági okokra hivatkozva nem adta át fordításra a megjelenés előtt a kéziratot, a Gabo kiadó bravúrosan megoldotta és mégis csak sikerült kihoznia *Az elveszett jelképet* még karácsony előtt, úgyhogy sok fa alatt ott lehetett már ajándékként Langdon professzor legfrissebb kalandja.

Mivel olvastunk már korábban is Dan Browntól, túl sokat nem vártunk *Az elveszett jelképtől*, de így is rendkívül nehezünkre esett túljutni az első fejezeten. Brown nem hiába kapta meg “a legrosszabb stílusú író” címet, a [Telegraph még toplistát is készített a 20 legcikibb mondatáról](#). Amíg nincs akció, a szerző láthatóan el van veszve, ha jellemezni akar valakit, arra csak a Romana regények színvonalán képes, fájdalmas a fantáziátlansága. De jó hírünk is van, érdeemes kibírni a csikorgós bevezetést, mert amint beindul a cselekmény, valahogy a szöveg is olvashatóvá válik.

A főszereplők ugyan továbbra is idegesítőek maradnak, a jók már az ostobaságig naivak, a rossz pedig vérlázítóan primitív, mindenki teljeséggel hihetetlen, kivéve az öreg vak szerzetest, aki képes felmutatni valami racionalitást a viselkedésében. Szegény Langdon professzor képtelen tanulni a vele történetekből, még mindig nevetségesen könnyen belesétál az összes csapdába, az a szerencséje, hogy nincs pénze, már biztos elszedte volna tőle valami szélhámos. De az többi tudós sem jobb, hiába tagjai borzasztóan titkos társaságoknak, olyan gyanútlanok, mint egy kisbárány.

Brownról egy vásári mutatványos jut az eszünkbe, aki egymás után dobálja fel a tányérokat a pálcákra és lelkesen rohangál egyiktől a másikig, nehogy valamelyik leessen. Láttunk már ilyet, de mégis izgalmas és szórakoztató. Brown tányérjai ugyan mind használtak, innenonnan összegyűjtött darabokkal dolgozik, de így együtt mégis mutatós a készlet. Aki eddig például még nem hallott a noetika tudományáról, most megkapja a maga adagját és természetesen a szabdkömvések társaságával kapcsolatban is jelentősen bővül az olvasó tudása. A helyszín ezúttal nem Európa, hanem a sokak szerint álmosítóan unalmas és lassú Washington,

amely azonban számos titkot rejt. Legalábbis Brown szerint, mert profi és amatőr kritikusok máris elkezdtek összegyűjteni Az elveszett jelkép hibáit és tévedéseit. Már is számos olyat találtak, amelyek miatt azok a hatalmas titkok és csodák jóval kisebbnek tünnek. Nem akarjuk elrontani senki mulatságát, ezért nem fogjuk részletezni, de aki túl van a könyvön és tud angolul, [jót mulathat a listán](#), hiszen a hibák egy része akár a Google és a Google maps segítségével is könnyen kiküszöbölhető lett volna.

De olvasóként csak azzal követünk el valódi hibát, ha komolyan vesszük Brown meséjét, kár lenne, hiszen a szerző maga sem tesz ilyet. Az elveszett jelkép minden kliséjével és tévedésével együtt szórakoztató könyv és biztos lesz belőle film is, az imdb.com-on már szerepel az adatbázisban 2012-es bemutóval. És Washington városa is örül, mivel a Brown könyvek köztudomásúan jót tesznek a helyszín turizmusának. Csak nehogy megint szó szerint vegyék a rajongók a földrajzi adatokat, mert akkor hamar eltévednek.

KM

Szabdkömvés interjú

http://sardobalo.blog.hu/2010/01/08/szabdkomuves_interju

2010.01.08. 07:00

Horváth Andor Márton

A Sardobáló – a jóval korábban beharangozottaknak megfelelően – az egyik nagy szabdkömvés páholy elnökével beszélgetett egy kiadósat. Íme.

A szabdkömvesség vallás? Miben hisznek a szabdkömvészek?

Nem vallás, és minden szabdkömvést egyenként kell megkérdezni, hogy miben hisz. Van olyan szabdkömvés szervezetek, ahol ezt meg is teszik. A mi páholyunkban – hiszen én csak a mi páholyunk nevében beszélhetek – senki ilyet a másiktól szabdkömvés minőségében nem kérdez. Tehát sem a páholy előtt, sem a páholytagok előtt senki nem hozható olyan helyzetbe, hogy meg kelljen vallania, vagy titkolnia kelljen a világnézetét. Mindenkinek magánügye, hogy miben hisz, és hogy erről kinek mit mond.

És ha nem vallás, akkor mi a szabdkömvesség célja?

A szabdkömvesség célja az, hogy olyan jóra való férfiakat gyűjtsön össze, akik ezek mellett az úgynevezett szabdkömvés eszmék mellett valamilyen szinten elkötelezettek, és ezekért

hajlandóak tenni is, ... betartani bizonyos szabályokat. Természetesen arról, hogy mik ezek a célok pontosan, és mik ezek a szabályok pontosan, csak bizonyos korlátok között beszélhetek.

Na de mégis, mi az, ami elmondható ezekből a célokból és szabályokból?

A szabadkőművesség az én olvasatomban tulajdonképpen a felvilágosodás hagyományainak továbbvitele. Az általános meggyőződés az, hogy a felvilágosodás valamiféle múltbeli dolog, amely átvezette az emberiséget a középkorból a modern korba, és hogy ez egy lezárt folyamat, és erről már csak múlt időben lehet beszélni. De ha elkezdünk beszélni bárhol, akár az interneten a felvilágosodásról, akkor rögtön kiderül, hogy a társadalmunkban van egy jó pár ember, aki szerint a felvilágosodás eszmerendszere nem általánosan elfogadott, sőt, egyáltalán nem von maga után pozitív asszociációkat. És bizony, hogyha körbenézünk a világunkban, akkor azt vesszük észre, hogy a szép elvi deklarációk mellett bűvópatakként tovább él még az a korábbi, egyenlőtlenségre, alávetettségre, irracionalitásra alapuló társadalmi rend, amely a felvilágosodás előtt jellemezte a világot.

Azt értem, hogy Európán belül alapvetően a felvilágosodás bekövetkezett, és csak bűvópatakként léteznek a régi rend maradványai, de hát vannak más részei is a világnak, például Afrika felvilágosodásával mi a helyzet?

Igen, ez egy nagy vita, hogy a felvilágosodás értékei egyetemesek-e, vagy pedig csupán a nyugati civilizációnak az értékei. Nagyon érdekes kérdés az, hogy ha jön valaki, aki olyan civilizációból érkezik, ahol ezek az értékek többnyire ismeretlenek, akkor mennyire tud beilleszkedni a mi nyugati típusú világunkba. Ez a kérdés amúgy az interjú keretein túlmutat, de éppen azért, mert a szabadkőművesség egy egyetemes intézmény, nagyon sok olyan szabadkőművessel találkoztam az évtizedes szabadkőműves múltam során, aki olyan országból vagy kultúrából jött, amelyre nem igaz, hogy maximálisan a nyugati mezsgyén járna. És ezeket az embereket is nagyon hasonló gondolatok foglalkoztatták, nagyon hasonló gondolatok vezették el a szabadkőművességhez, mint azokat, akik mondjuk Magyarországon vagy Franciaországban születtek.

Azt mondtad: férfiakat gyűjt egybe a szabadkőművesség. És mi van a nőkkel?

Nők is lehetnek szabadkőművesek természetesen, de erre külön rendek léteznek. Ahogy mondtam, én csak a saját páholyom nevében beszélhetek, és ez a páholy egy olyan magyarországi és nemzetközi szabadkőműves szervezetrendszer része, amelyik csak férfiakat fogad soraiba. Ez nem azért van így, mert szerintünk a nők ne lennének egyenrangúak a férfiakkal, ezt senki nem is gondolja így a szabadkőművességben belül. Ez egyszerűen hagyomány, amelynek praktikus okai is vannak.

Mindig azt mondd, hogy csak a saját páholyodról beszélhetsz. Nincs rálátásod a szabadkőművesség egészére, a többi páholyra?

Van rálátásom természetesen, de általában egy szervezet nevében az arra jogosultak beszélhetnek csak. Én a saját páholyom jelenéről, múltjáról, elfogadott értékeiről tudok csak nyilatkozni; a nemzetközi szabadkőművességről egészen más szinten lehet csak véleményem. Ez természetesen nem jelent semmiféle elhatárolódást. Az én páholyom az egyik legnagyobb és legrégebbi magyarországi páholy, és integráns része a modern, francia bázisú szabadkőművességnek.

Ezek szerint bármelyik nagykorú férfi lehet szabadkőműves mondjuk a ti páholyotokban?

Legalábbis az, akit a szabadkőművesek méltónak találnak erre.

Mitől lesz méltó az ember? Ez egy kiváltság? A szabadkőművesek jobbak, mint a többi ember?

Bizonyos szempontból minden, magára valamit is adó társadalmi szervezet úgy érzi, hogy valamennyire szűri a társadalmat. Egy sakkörbe is azok jöhetnek, akik tudnak és szeretnek sakkozni, és ugyanígy a szabadkőművesek közé is az általános erkölcsi és érettségi kritériumok mellett kizárólag azokat várjuk, akik mentesek a szélsőséges politikai eszméktől, és szeretnének olyan társadalmat látni, amely jobban hasonlít a nyugati típusú társadalmakhoz. Ez persze egyáltalán nem jelenti azt, hogy a nemzeti értékek negatívak lennének a mi szemünkben.

Mit jelent szabadkőművesnek lenni gyakorlati szempontból? Mit csinálnak a szabadkőművesek?

Tulajdonképpen a szabadkőműves páholyban folyó munka képezi a szabadkőműves titok egyik elemét, de annyit elárulhatok, hogy a szabadkőművesek alapvetően nem a páholyban fejtik ki tevékenységüket, hanem mindenki a saját társadalmi helyén tesz azokért a célokért, melyeket fontosnak tart. Ennek a munkának a páholyban tulajdonképpen az elvi összehangolása folyik.

Összehangolás?

Hát, valamilyen szinten. Persze ezt nem úgy kell elképzelni, hogy a szabadkőművesek globális összeesküvéseket szőnek, bár nyilvánvalóan a történelem során nagyon sok olyan dolog történt, amire ez ráhúzható lett volna. De nem szeretném megerősíteni azok téveszméit, akik szerint Magyarországon minden rossz azért van, mert a szabadkőművesek összeülnek, elhatározzák a dolgokat, és aztán közigazgásként, jogászként, orvosként tesznek ezekért a dolgokért valamit. Annyi igaz a dolgokból, hogy ezen eszmék mentén éljük az életünket, és nyilvánvaló, hogy az adódó döntéshelyzetekben a társadalmi pozíciónknak megfelelő döntéseinket áthatja az, hogy el kell számolnunk a cselekedeteinkkel a szabadkőműves énünk felé is.

Beszéltél nyugati típusú civilizációról, nyugati országokhoz való hasonlóságról, elvekről, melyekhez húnek kell lenni. Melyek ezek az elvek?

Csak példálódzásképpen a társadalmi egyenjogúság a leglényegesebb, tehát az, hogy a társadalom minden egyes polgára azonos szabályok mellett élhessen. Vagy a vitatottabb értékek közül itt van például a szekularizáció. Nagyon sok probléma származik abból, hogy a szekularizációt csak elvben vitték végbe akár a nyugati társadalmakban is.

Minden szabadkőműves szervezetnek alapelve a szekularizáció?

A szabadkőművesség nagyon sokféle. Más szervezetek is különböző ideológiák mentén elágaznak. Én csak a modern francia típusú szabadkőművességről beszélhetek, a GODF és a GLDF által vezetett irányzatról.

Milyen egyébként ennek az irányzatnak a szerepe a világban? Milyenek az erőviszonyok a szervezetek között?

Mivel ezek diszkrét társaságok – sokan nem szeretik titkosnak nevezni őket –, a pontos taglisták nélkül nehéz felmérni az erőviszonyaikat. Európai, latin–amerikai és afrikai országokban a francia típusú szabadkőművesség elterjedtebb. Azt szoktam mondani, hogy az angol típusú szabadkőművesség ott elterjedtebb, ahol baseballt játszanak, ahol pedig fociznak, ott a latin irányzat erősebb, persze pont Anglia kivételt képez ez alól.

Mondod, hogy diszkrét ez a társaság. Miért kell titkolózni? Ahogy egy kommentelőnk kérdezte: miért kell titkos társaság, hogy a Biblia igazságát kissé elferdítve bár, de az "emberiségért" dolgozzatok?

Én nem mondanám, hogy "a Biblia igazságát kissé elferdítve". A Bibliának annyiféle olvasata és értelmezése van, ahány ember, akár keresztény, akár nem keresztény. Én azt gondolom, hogy a nyugati civilizáció alapértékei ezek, és ezeken nem ferdít senki semmit.

Na de a nyugati civilizációnak vannak keresztény gyökerei is.

Persze, persze, hogy vannak. A nyugati társadalmaknak erős civilizációs összetevője a zsidó és keresztény kultúra. Nem kizárólagos, de fontos.

És akkor miért is van szükség a titkolózásra?

Azért, mert a társadalomban általában a megbélyegzés egy nagyon erős kifejezési forma, és a szabadkőművesség legfőbb elméletben törekedhet arra, hogy az egész társadalmat magában foglalja, hogy egyszer „testvér léssen minden ember”. Ez egy olyan utópia, amit soha nem fogunk elérni. Így azonban mindig lesznek szabadkőművesek és nem–szabadkőművesek. És a szabadkőművesség sokkal hatékonyabban tudja kifejtetni a saját tevékenységét akkor, ha nem lehet valakit megbélyegezni a tetteiért azzal, hogy szabadkőműves.

Gazdagok a szabadkőművesek?

Vannak köztünk gazdagok és szegények, ahogyan a társadalomban is.

És van valamilyen speciális etnikai eloszlás a szabadkőművességen belül? Tehát például mennyi cigány van közöttetek?

Ismerek cigány származású szabadkőművest, ugyanúgy, ahogyan ismerek cigány származású jogászt és újságírókat is. Társadalmunkban majdnem mindenki majdnem mindenkiről feltételez valamilyen származást, de mi egyáltalán nem törődünk a származással.

Magyarországon és a világban mi köthető a szabadkőművesekhez? Milyen múltbeli vagy jelenlegi eredmények vannak?

Ennek nagyon széles szakirodalma van. Példákat mondhatok: ilyen volt a nyelvújító mozgalom, a Lánchíd, a reformkor számos eleme, szabadkőműves volt a Kiegyezés több szereplője. Nem szeretnék neveket mondani, már csak azért sem, mert oldalakon át tartana a felsorolás.

Mekkora politikai befolyással rendelkezik a szabadkőművesség?

Ez országfüggő. Vannak olyan országok, ahol rendkívül nagygal, más országokban pedig nemzetbiztonsági kérdésnek tekintik a szabdkömvességet, és a betiltás határán van. Magyarország a két véglet között valahol félúton van.

Mi bizonyítja, hogy nem igazak a szabdkömvességgel kapcsolatos összeesküvés-elméletek?

Semmi sem bizonyítja, de sok mindent nem lehet bizonyítani. Itt nem várhatunk olyan bizonyítékra, mint például, hogy a Föld körbehajózható. Akit felvettek a szabdkömvések közé, az tudja, hogy nem veszünk részt semmilyen összeesküvésben. Akit pedig nem vettek fel, az vagy elhiszi ezt, vagy nem.

Egy utolsó kérdés egy kommentelőnkől: "ha a szabdkömvésekről a sok rossz, vagy bármi rossz igaz volna, ön bevallaná nekünk?"

Nem, legfeljebb nem vállalnám az interjút.

MAGYAR HÍRLAPonline

Létrehozás ideje: 2010-01-14 Szerző: Szilléry Éva
http://www.magyarhirlap.hu/pp_hir_nyomat.php?hir_id=186935

A jelvénygyár régi otthona végveszélyben

A több mint százöt év alakult Első Magyar Tűzzománc Jelvénygyár muzeális értékű gyűjteményének székhelyét is bezárhatják, hiszen a bolt az erzsébetvárosi ingatlanügyek gócpontját jelentő, Király utca 27. számú műemlék épület tövében található. A tulajdonost, Berényi Zsuzsanna történészt megromlott egészségügyi állapotára hivatkozva a kerület gondnokság alá helyezte.

Legyengült fizikai állapota miatt csaknem egy éve nem tudta megnyitni az országban egyedülálló értéket képviselő, a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal védelme alatt álló jelvényboltját Berényi Zsuzsanna tulajdonos. A matematika–fizika–ábrázoló geometria – magyar – történelem – eszperantó szakos tanárt otthonában baleset érte, fejsérülése miatt kórházba került. Találkozásunkkor részletekbe menően vissza tudta idézni az elmúlt évek kálváriáját az üzle-

te körül, amelyről még nem mondott le.

Az ország ipartörténetében jelentős szerepet töltött be az 1899-ben Berényi Márkus által alapított jelvénygyár. A család évtizedekkel ezelőtt kapta meg a budapesti Király utca 27. szám alatti, önkormányzati tulajdonban lévő üzlethelyiséget, korábban az üzem a mára lebontott Holló utca 14.-ben működött. Az üzem összes darabja, beleértve a százéves gépeket, a KÖH védelme alatt áll.

Berényi Zsuzsanna egészen a balesetig mindennap megnyitotta a boltot, és folytatta nagypapa hagyományát, a jelvények készítését. Mellette történészként tizenkét könyvet írt a szabadkőművességről, konferenciákon világszerte előadásokat tartott, és rendszeresen publikált a tárgyban. Az Első Magyar Tűzzománc Jelvénygyárról készülő kötetét az azóta előzetes letartóztatásba helyezett Hunvald György erzsébetvárosi polgármester is támogatta, ám együttműködésüket beárnyékolta az üzletének is helyet adó értékes ingatlan körül kialakult jogvitájuk. Amikor néhány éve a VII. kerületi önkormányzat el akarta adni a Király utca 27. számú épületet és a vele szomszédos házakat, Berényi élni akart bérleménye elővásárlási jogával, erre azonban a kerület szocialista-szabaddemokrata vezetése nem adott lehetőséget. Mi több, nagydarab emberek kezdtek bejárkálni a boltba, győzködve az asszonyt, hogy mondjon le az üzlethelyiségről.

Berényi bírósághoz fordult, de – korábbi – pártfogó ügyvédje lebeszélte az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésről, így a pert elveszítette. A kerület által ígért cserehelyiséget nem kapta meg. Időközben – feltételezhetően a napvilágra került erzsébetvárosi ingatlanbotrány miatt – a szóban forgó épületek adásvételét visszavonta a kerület, a legújabb verzió szerint azonban újra pályázatot írnak ki rájuk.

Körülbelül két hónapja Berényi Zsuzsannát hazaengedték a kórházból, állapota napról napra jobb, már kutatómunkáját is folytatja, ám nem sokkal balesetét követően az önkormányzat gondnokság alá helyezte, így nem járhat be üzletébe dolgozni. Pedig a bolt még megvan a Király utcában, de nem engedik dolgozni. Jelenlegi ügyvédje, Hoffmann László nem ért egyet az orvosi szakvéleménnyel, miszerint a történésznek „tartósan, teljes mértékben hiányzik az ügyei viteléhez szükséges belátási képessége”. Lapunknak elmondta, ügyfele állapotában nem indokolt három évre szóló döntést hozni. „Én azt mondanám, aki egy év alatt ilyen látványosan javult, annak az esetében maximum három hónapról döntenék előre. A cselekvőképtelen minősítést megalapozatlannak tartom” – fogalmazott.

Kitért arra, hogy Berényi a kórházban töltött idő utolsó hónapjaiban nem kapott már gyógykezelést, de kérése ellenére nem engedték ki onnan. „Úgy sikerült végül kihozni, hogy rokonai elvállalták gondozását, gondnoka alig látta” – tette hozzá az ügyvéd. Az asszony megtámadta a gondnokság alá helyezést, a per még nem zárult le. Két tárgyalás volt eddig, az első idején még kórházban volt, de az értesítést nem kapta kézhez. Az asszony azt állítja, saját lábán be tudott volna menni a bíróságra.

A tárgyaláson felvetődött, hogy mivel az önkormányzatnak jogvitája van az asszonnal, nem rendelhet ki mellé gondnokot, hiszen ez jogilag összeférhetetlen. Ügyvédje elmondta, a közigazgatási törvény értelmében az önkormányzat saját ügyében nem járhat el gyámhatóságként. „Ezzel a kerület vezetése tulajdonképpen az ellenfelének gondnoka akar lenni” – magyarázta Hoffmann, hozzátéve, hogy a gondnokság alá helyezés szervesen összefügg az üzlet körüli vitával.

„Nem kérdés, hogy könnyebb egy nem működő üzletet bezárni, mint egy aktív boltot. Ha éppen nem folyik gyártás, akkor csupán költöztetés kérdése, hogy megszüntessék. Márpedig aki

gondnokság alatt van, önállóan nem tevékenykedhet, ezen a címen tehát megfoszthatják bérleményétől. Ilyenkor a döntéseket helyette a gondnoka – jelen esetben az önkormányzat – hozhatja meg, tehát elképzelhető, hogy javasolni fogják, hogy mivel papíron nem tud dolgozni, mondjon le bérleti jogáról. Még a saját érdekével is érvelhetnek, hiszen ezzel fölösleges kiadást csökkent” – vélekedett ügyvédje. A történész körüli jogvitát illető érdeklődésünket az önkormányzat válasz nélkül hagyta.

Berényi Zsuzsanna nem mond le a világszerte ismert Király utcai helyiségről, amelyet még édesanyja hozott létre. „A kerület egyenértékű cserhelyiséget ígért ugyan nekem, azonban – ha megoldható – ebben az épületben szeretnék tovább dolgozni. Nagyon igazságtalannak találom ezt a helyzetet, mert boldog lennék, ha végezhetném a munkámat” – mondta az asszony.

Ha költözni kell, a gyűjteményt és a tonnás súlyú speciális gépek elhelyezéséhez megfelelő, a Király utcaival egyenértékű helyiséget kell biztosítani az erzsébetvárosi önkormányzatnak. Pillanatnyilag erre csak szóbeli ígéretet kapott Berényi, ami mellé az erzsébetvárosi szocialista polgármester odabiggyesztette, reméli, hogy örököse nem lévén, a történész a gyűjteményét a kerületre hagyja majd.

Ez utóbbiról alighanem lekészt, hiszen az egyedülálló nagy értékű kollekciónak a Nemzeti Múzeum tulajdonát fogja gazdagítani.

BENEDEK SZABOLCS

Az elveszett lendület

[LIV. évfolyam 2. szám, 2010. január 15.](#)

*Dan Brown: Az elveszett jelkép. Fordította Bori Erzsébet
Gabo Kiadó, Budapest, 2009. 734 oldal, 3990 Ft*

Talán nem kell különösebben bizonygatni, hogy a 2000-es évtized lektúrirodalma alapvetően két gócpont köré összpontosul: egyfelől a Bridget Jones-féle regények köré, másfelől azon misztikus thrillernek nevezett műfaj köré, amelynek legismertebb, legnépszerűbb és egyben legjövödelmezőbb darabja *A Da Vinci-kód*. Egy mai lektúrszerzőnek egyszerre van könnyű és nehéz dolga azáltal, hogy részint választhatja a fentiek által kitaposott és bevált utat, részint viszont könnyen kerülhet abba a helyzetbe, hogy művét akarva-akaratlanul is ehhez a két - mondjuk így - prototípushoz fogják viszonyítani.

Az amerikai Dan Brown már túl volt néhány közepes sikerű, a krimi és a kalandregények között ingadozó vaskos kötetten, amikor előrukkolt az *Angyalok és démonokkal*, valamint *A Da Vinci-kóddal*. Utóbbi szót igazán nagyot, noha a témája nem igazán eredeti: egy többé-kevésbé ismert összeesküvés-elmélet megregényesítése. Túl azon, hogy e két könyv világhírt (és mindent, ami ezzel jár) hozott Dan Brown számára, egész lavinát indított el: sorra születtek utánpótlások, mi több, komolyként aposztrofált „szakmunkák” jelentek meg arra hivatottan,

hogy földerítsék a regényekben lévő állítások igazságtartalmát. A sorozat harmadik darabja idén szeptemberben látott napvilágot Amerikában - majd két-három hónappal később a világ számtalan nyelvén. Mindenütt nagy várakozás előzte meg, nálunk például már a megjelenés előtt több ezer elkelt előrendelésben belőle.

Az *elveszett jelkép* a jól ismert klisékkel operál. A főhős változatlanul Robert Langdon professzor, aki mellől természetesen nem hiányozhat egy hölgy; velük szemben pedig szokás szerint egy velejéig gonosz fanatikus áll - továbbá a mellékszereplőkről a cselekmény előrehaladtával kiderül, hogy a jók valójában rosszak, illetve fordítva. A történetvezetés a lehető legegyszerűbb: lineáris; rövid, egymást filmszerű jelenetekként váltogató fejezetekkel. Dan Brown klasszikus mindent tudó elbeszélő: túl azon, hogy arról is gondosan tájékoztatja az olvasót, hogy melyik szereplő mikor hazudik éppen, rendre kultúrtörténeti fejtegetésekbe bocsátkozik, sőt, időnként olyan bölcsességeket is fölillant, miszerint „Az ember szellemi uralomra vágyik saját porhüvelyé felett”. Az események is az előző két regényben megismert módon zajlanak: Langdon alighogy megfejt egy, többnyire szimbólum formájában jelentkező rejtélyt, máris újabba botlik - aztán persze a végén (majdnem) minden kiderül.

Mindez a műfaj lehetőségei és keretei között remekül működött *A Da Vinci-kódban*, *Az elveszett jelképre* azonban kifulladásig látszik. Alapvetően nem az olyan hátborzongató mondatokkal van baj, hogy például: „Az Egyesült Államok Capitoliumának épülete fenségesen trónol megemelt platóján - amelyet a várostervező Pierre L'Enfant emlékműért kiáltó piedesztálként jellemezett -, a National Mall keleti végében”. Hanem azzal, hogy az előző regények lendülete eltűnt: a történet vontatottan bandukol előre, a csavarok kiszámíthatóak, és az unatkozó olvasót tulajdonképpen sehol nem éri meglepetés. Az előzmények ismeretében borítékolható volt, hogy Brown előbb-utóbb a világ legismertebb úgymond „titkos” társasága, a szabadkőművesség köré is regényt fog írni, csak hogy ezúttal is megmaradt az összeesküvés-elméletek szintjén: a könyv preambulumban tett kijelentés dacára a szabadkőművesség egyáltalán nem olyan, amilyennek a szerző - a műfaj követelményeiből eredően - lefesti.

Dicséret illeti viszont a fordítót a grandiózus munka gyors és sikeres elvégzéséért (szerte a világon csupán a szeptemberi amerikai megjelenést követően juthattak hozzá a regényszöveghez a kiadók). Pár stiláris baki ugyan becsúszott („Egy gyerekkori balesetből kifolyólag a kút mélyén töltött egy egész éjszakát”), de ezek tényleg apróságok. S a kiadónak is dicséret jár azért, amiért a gyors munka dacára a kötetben nem található az átlagosnál több szerkesztési és nyomdahiba.

http://www.blikk.hu/blikk_rovidhir/papokat-kozositett-ki-a-katolikus-egyhaz-szlovakiaban-2008770/?nap=2010-01-16

Papokat közösített ki a katolikus egyház Szlovákiában

2010-01-15

Három papot és egy diakónust közösített ki a római katolikus egyház Szlovákiában, mert az illetők kétségbe vonták az egyházi tanítást, illetve püspökeiket. Jozef Kovácik, a KBS szóvi-

vője szerint az eretneknek nyilvánított négy pap közül ketten a pozsonyi, ketten pedig a nagyszombati egyházmegye tagjai voltak. A most kiközösített papok egyebek között azt kérték a püspököktől, hogy ítéljék el a homoszexualitást, a szabaddóművességet, a mágiát és más, általuk bűnösnek minősített jelenséget. Miután a püspökök kérésüket nem teljesítették, egy újabb levélben az "igaz hit elhagyásával" vádolták meg az egyházi előljárókat, s azt állították, hogy "jogtalanul bitorolják hivatalukat".

Közzétéve: EuroAstra Internet Magazin (<http://euroastra.info>)

Futár Iván: Fantasztikus író-olvasó találkozó

Megjelentette: johannes

Dátum: 2010 jan 18

[0]Csuríngák

„Böszörményi Gyula meghirdetett dedikálását a hóhelyzet miatt elhalasztották, viszont megbeszéltek, hogy havi rendszerességgel fognak a sorozat témájáról beszélgetni a Montázs teaházban. A klubvezetést az ELTE egyik tanára vállalta el, aki már a könyvsorozat anyaggyűjtésében is részt vett. A találkozókra a mindenkit szeretettel látnak. „

Jön? Nem jön? Látod? Nem látod? Na, látod!

Egy hagyományos író-olvasó találkozó lett meghirdetve a VI. kerületi Montázs teaház és galériába (Bp. VI. Vörösmarty 75).

Valamint egy könyvtrilógia harmadik részének bemutatója.

[0]CsuríngákValamint egy olvasói vitakör megindítása. Az író kisebbek szóló Gergő sorozata elismerést hozott neki, a fiatal felnőtteket megcélzó misztikus sorozatának más a közönsége és más az elbírálása. Leginkább a bizonytalanság - ami érdekes módon illeszkedik főhőse (Lili alias Lilith) mindennapjaihoz. Meg az Övéhez.

[0]Tél tábornok ugyanis előző nap leállt a közlekedés. Estére mellől Budapestre nem lehet biz- nem lehet értesíteni a várt vendégek elmaradásáról. A gordiuszi döntést

megindította a seregét, és délutánra egyértelművé vált, hogy Debrecen tónságosan feljönni, és az is, hogy mindegyikét a találkozó kívánó helyzet eredményeképpen az

író maradt a helyén, Debrecen mellett, és a Montázs teaház szeretettel látta mindazokat, akik erről nem szerezhettek tudomást a regénysorozat honlapjáról vagy a teaházéről (<http://www.montazsteahaz.hu/> [1]). A három meghívott díszvendég, akik a regényhősöknek a nevüket és a kinézetüket kölcsönözték (egyénként fotómodellek) mind értesíthetők - nem lesznek itt. Majd legközelebb, Gyulával együtt.

[1]A kitűzött időre még csak öten voltak, de délutánra több mint húszan érkeztek a teaházba az ország legkülönbözőbb tájáról. Két miskolci kifejezetten azért jött fel a fővárosba, hogy aláírassák az íróval az új könyvet. Többen ajándéknak szánták, de olyan is volt, aki egy nappal korábban megvette egy nagyáruházban, és ide már csak dedikáltatni hozta.

[1]Belépéskor a meleg fogadtatás egyértelmű a kinti fagyos légkörhöz képest. Ettől függetlenül a pultnál érdeklődni lehet, és a felmelegedett tekintet már nem fagy meg a rossz hír hallatára. Gyula bátyó nincsen itt. Viszont már dolgoznak a fiatalok azon, hogy lehessen vele beszélni. Laptopon. Keiko először az ajánlott Skype összeköttetést próbálta ki, de elvetette, mert csak két pont között működik jelenleg. A honlap fórumán (<http://www.remalom.hu/> [2]) pedig már hárman jelezik, hogy ha lehet, szeretnének bekapcsolódni a programba. Végül a Kyte program mellett döntöttek. Ingyenes, publikus, egyszerre lehet benne Gyula bátyó, a teaházi társaság és mindazok, akik nem tudtak eljönni, mert kevés volt a hóhányó arrafelé.

[2]**Xilka**A közép és idősebb korcsoport (szülők, felszolgálók) kevés érdeklődéssel követték eddig a pontig a technikai háttértörténetet, de amikor kép és hangkapcsolat, a filmbetétek, és az amatőr közvetítések következtében beálló jó hangulat betérítette a termet, akkor ismét megállapították, hogy ez bizony már nem az ő szintjük. Ha valaki nem tud eljönni, hát az otthon marad. Ez volt a múlt. Ma meg? Itt az író virtuálisan. Beszélgetnek, látják egymást - dedikálás az nincs, de hát nem lehet semmi sem tökéletes! Az új könyv ürügyén megbeszélnek egy rendszeres talit (találkozót), ahol a témával kapcsolatos kérdések és ötletek egyeztethetők. Gyula egyik régebbi barátja (maga is tanár) vállalja a kör vezetését, és a kérdések-válaszok csúszdáján előrejutnak a hivatalos rendszeresség rögzítése helyett a nulladik alkalomba. Az asztalokon a tea, forró csokoládé a kiömlés határán, a hangzavar meg azt mutatja, hogy itt bizony nem visszafogott eszmecsere folyik. Bár a csurungarajzoló némi csöndes. A majdani csurunga (kívülről mintásra festett kavics, belülről persze egészen más) az egyik kézben, alkoholos filctoll a másikban, és alakul a mű.

Van, aki a nyelve hegyét is kidugja, úgy alkot, másik meg a vita hevében a csurungával gesztikulál. Talmud és midrás idézetek csapnak össze egyiptomi falfestményszövegek és sumér kőtábla feliratokkal. Ez a könyvsorozat ilyen információs háttérrel igényel. Már mint attól, aki Enoch alakját és történetét valóban követni akarja. Vagy Lilith-ét. Aki egyesek szerint ótestamentumi alak, míg mások internetes hivatkozás alapján időszámításunk utáni 2-300 évre teszik a kialakulását. Ha ezt a fiatalok mind helyre akarják tenni, akkor valóban többször össze kell jönniük. Itt persze lehet.

A kétszintes helyiség felső része (párnák, és alacsony asztalok) a derékszába előtti korosztály érdeklődésére tart inkább számot. Színes gömblámpák, esetleg vízpipa. A helyiségben dohá-

nyozni nem lehet, de a forró vízen átszivárogatott gyümölcs- és virágaroma, az más. Aki mégis nikotinfüggő, az kimegy az utcára. A bejárat előtt (kívül) van egy dohányzó hely: egy csikkartó a szálloda felőli oldalon.

A szálloda még nem működik: elhúzódtott a renoválás. Találtak pár szabadkőműves freskót, amit eredeti formájukban állítanak helyre. Időigényes, de biztosan érdekes lesz az eredmény! Ha a cikket elhelyezted a csikkartóba, visszajöhetsz - addigra biztos valami megváltozott idebent. Néhány Böszörményi filmet is levetítettek; volt, amit többször, és az itteni élet is filmfelvételnéppen megy ki a hálóra.

Mindenki, aki a megadott hálószerre feljelentkezett, feltölthet 15 perces filmeket, amik a számítógéphez illesztett webkamerával készülnek. Gyula láthatja a neki készült Xilka babát (könyvszereplő), az alakuló csurungákat (könyvbéli eszköz), és válaszol a kérdésekre. A téma az út, a jég, a dara, meg a legközelebbi találkozás. Az biztos, hogy lesz. Itt, meg esetleg máshol is. Neve is lesz, de még nem biztos, hogy mi (Lilith vagy Xilka, vitakör vagy tali). Korunk kapcsolati rendszere lehetővé teszi, hogy ha a személyes megjelenés nem is mindig, az informális szinte mindig megvalósulhat. Nem szükséges azonnal dönteni. Amikor a döntés megszületik, a honlapon majd elolvashatja mindenki. Persze a szolgáltatók keresztbetehetnek, mert nekik ez csak üzlet, és sajnos többnyire rövidtávra terveznek. Kivéve, ha (állami) monopóliumot kapnak (szereznek), mert akkor hosszú távra is visszatárhathatják a lehetőségeket.

Az internet nagyszerű lehetőség. Böszörményi Gyula kezdetben internetes fanfictionban próbálgatta magát. Ez egy fura, korábban nem létező műfaj. Az ifjú Werther rajongói - jelezvén véleményüket - öngyilkosok lettek. Harry Potter mai követői az interneten folytatják a regényfolyamot, más véget találnak ki neki, új szereplőket illesztnek bele. Némely irománynál vélhetnénk, hogy kár volt a régi módszerrel felhagyni, de ez csak rosszindulat lenne! Gyula kezdetben mások fantasztikus regényfolyamaihoz írt újabb fejezeteket, majd gyakorlatot szerezvén papíron is publikált, immár önálló világokat.

Hamar (ki szerint is?) megszerezte az IBBY-díjat az Év Legjobb Gyermekkönyve kategóriában, majd a Körtemuzsika-díjat, és 2007-ben kitüntették József Attila díjjal. A Wikipédián szinte teljes életrajza van (talán három könyve kivételével - jelenleg). Meg a tervei sincsenek ott, amik a teaházban elhangzottak. Például egy alternatív történelemre épülő könyvsorozat: a világ nélkülünk. Melyik az ijesztebb: a hankiss „találjuk ki magunkat” vagy a böszörményi féle „nem is vagyunk”. Mindkét gondolat ugyanannak az éremnek járja körül a három oldalát!

Mint ezek a fiatalok, akik a szeretetellen mából beolvassák magukat a gyűlölet-teli fantáziába, ahol megnyugodnának egy elképzelt baráti simogatástól. Ezt ma csak virtuálisan kaphatják meg? A könyvsorozat (9..8..7) világának egy-egy szelete egy másik blogregényében is felfelvillan (Odaátok). Ismerik a blogregény műfaját? Az interneten elérhető történetssorozat, ami részenként jelenik meg (ezt ugyan már Rejtő is művelte), de itt a részekhez az olvasók megjegyzéseket fűzhetnek, amiket a többi olvasó is elolvashat, és olykor az író is befolyásolja ezzel. Aki persze válaszol a megjegyzésekre. Közös munka.

A hagyományos szerzői jogkörnyezetet ez lehetetlenné tenné, de a jogbírák csak a bevétel oldaláról nézik az ügyeket. Egyelőre. A fiatalok olvasók. És közbeszólók. Bizonyos szinten társszerzők. Összejönnek majd rendszeresen - tervezetten minden hónap első szombatján a teaházban, (lásd majd a pontosítást a honlapon). A csapat nyílt. Egyrészt mert szellemileg befogadók, másrészt mert fizikailag is szeretettel látnak mindenkit, aki be tud (be akar) illesz-

kedni a csapatba. Mert gyorsan csapattá alakul a társaság. A közös olvasmányélmény, közös téma és érdeklődés az ízlésvilág egy részét meghatározza.

Teából persze különbözőt kérnek. Van itt vagy nyolcvan fajta, és jellegében valóban eltérők. A füstölt maté teától a „manók tánca” elnevezésű gyümölcstea-keverékig. A közös könyvélmény összehozta társaság végül több közös pontot talált, mint feltételezhető lett volna, vagy ez bármely embercsoportra igaz lenne, ha időt és figyelmet fordítanánk egymásra? A tervezett négy óra nagyon hamar eltelt, Gyula bátyó virtuális búcsút vett, és a hivatalosan bezárt tea-házban még telefonszámot, e-mail címér, és értelmes gondolatokat cseréltek mindazok, aki világos lelket tudtak a sötét ruha alá felvenni. Hányan is szervezik ezt meg fordítva?

Nézem a Xilka babát. Az egyik fiatal varrta - az egyik könyvszereplő képmását. Egy jószándékú imp. Szeretnivaló szereplő. Ha eljött volna személyesen Gyula bátyó, megkapta volna. A munkát átsüt a szeretet. A csuringákon is. Egy másik Böszörményi könyv eszköz-készletébe tartozik a csuringa. Egy szellemi lény, ami valamibe bújlik, pihenni. Fadarabba, kavicsba. Alkoholos tollal kavicsokra rajzoltak, és ezt is Gyula bátyónak szánták.

Az eredeti csuringa szellemi erő, amit a regény szerint, féltve őriz a tulajdonosa, hogy ne kelljen megosztani mással az erőt, az ajándékot. Ők viszont kézzől kézre adják. Kavicsaik, ötleteiket, szeretetüket. Nagyobb az aki ad. Darkok, gothok - csoportjelzők. Jelent ruhafazont, zenestílust, érdeklődési kört. Jelenthet olyan, amit nem ismerek. Mivel a felnőtt korosztály már nem hajlandó alkalmazkodni, nem képes türelmet és szeretetet nyújtani, ők példa nélkül csak az ellenérzésekkel találkozhatnak. Tudom, hogy már ifjabb Plinius panaszkodott fiatalokra (Ó idők, ó erkölcsök), de azóta semmi nem változott? De igen. Néhány technikai monstrum tövében a nemzedékek ugyan olyan értetlenül néznek egymásra.

Szerintem érdemes olykor középük ülni.

Tulajdonképpen a hóhelyzet-befolyásolta találkozót meg lehetne rövidebben is fogalmazni:

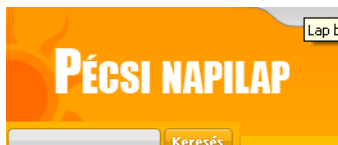
„A dedikálást elhalasztották, viszont megbeszélték, hogy havi rendszerességgel fognak a sorozat témájáról itt beszélgetni. A klubvezetést az ELTE egyik tanára vállalata el, aki már a könyvsorozat anyaggyűjtésében is részt vett. A találkozókra a mindenkit szeretettel látnak. „

Mi is maradt volna akkor ki? Szinte semmi.

A könyvsorozat honlapja <http://www.remalom.hu/> [3]

Egy másik Böszörményi könyvhonlap <http://www.alomfogok.hu/> [4]

A teaház honlapja <http://www.montazsteahaz.hu/> [5]

187 éve született Madách Imre költő, író

2010-01-21 15:46:52

<http://www.pecsinapilap.hu/popups/print.php?id=45474>

Madách Imre (Alsósztrégova, 1823. január 21. □ Alsósztrégova, 1864. október 5.) magyar költő, író, ügyvéd, politikus. Madách Imre a 13. századig tudta visszavezetni családját. Közvetlen őseit a II. András király korában élt Raduntól eredezteti. Fiai (Madách de Oszlár, Tóbiás és Mike) mindannyian alapítottak családot, de ezek közül is a legjelentősebb a Madách-ág, melynek tagjai 1250-ben IV. Bélától kaptak adománylevelet, birtokot pedig Zólyom vármegyében. A Mádáchok 1430-tól bírták Sztregovát. Innen ered az úgynevezett sztrégovai-ág, a költő felmenői, kiknek több tagja Nógrád vármegye szolgálatában állt, de volt köztük törökverő hős, kuruc főtiszt és költő (Madách Gáspár) is. A ifj. Madách Imre nagyapja, Madách Sándor (1756-1814) híres szabadkőműves, kora egyik legsikeresebb ügyvédje, a Martinovics-per 16 vádlottjának, köztük Batsányi János védője, de emellett Nógrád megye főügyészeként is tevékenykedett. Fia, id. Madách Imre (1781-1834), császári és királyi kamarásként visszavonultan gazdálkodott Alsósztrégován. Felesége, Majthényi Anna (1789-1885) öt gyermeket szült neki (Imre, Károly, Pál, Anna, Mária).

Madách Imre Alsósztrégován (ma Szlovákiában) született 1823-ban. Szülei Madách Imre és Majthényi Anna. Gyermekkorát szüleinek kastélyában töltötte külön nevelők (Kovács József, Osztermann Ernő) vezetésével. Félénk, magányos, törékeny alkat volt, élete végéig sokat betegeskedett. Tanulmányait magánúton végezte, vizsgáit a váci piarista gimnáziumban tette le 1829 és 1837 között. Közben elveszítette édesapját, ami annyira megviselte, hogy leginkább csak könyveiben lelta örömét: Wielanddal foglalkozott és az Abderiták szellemében írt kísérleteket. 1837 nyarán kéziratot hetilapot indított négy évvel fiatalabb öccsével, Pállal, Litteraturai Kevercs címmel, melynek olvasói családtagjaik voltak.

A hat idegennyelven (német, francia, szlovák, angol, latin, ógörög) tudó Madách 1837 őszén került a pesti egyetemre. Az első két szemeszterben bölcsészetet, majd a harmadiktól jogot hallgatott. Évfolyamtársai közé tartozott Andrassy Gyula és Lónyay Menyhért is. Figyelemmel kísérte a folyóiratokat, a kor legjelesebb magyar költőinek műveit olvasta, de még előfizetett az Athenaeumra is. Meg-megújuló betegségeinek ellenére diáktársaival együtt kéziratot (Mixture) szerkesztett, úszni, vívni, festeni, zongorázni tanult, részt vett az egyetemi ifjúság báljain, kirándulásain, színház- és koncertprogramjain, megismerkedett az Ifjú Magyarországgal, a radikális fiatalok csoportjával, és ezen kívül a faeszterga használatát is elsajátította. A szerelem sem hiányzott az életéből: beleszeretett diáktársának hűgába, a nála egy évvel fiatalabb Lónyay Etelkába, aki első verseinek ihletője, múzsája lett. Ezidőtájt jelentek meg első versei a Honművészen. Első verseskönyve, a 26 költeményt tartalmazó Lantvirágok anyja költségén - neki is ajánlva - jelent meg Pesten. A versek többsége Etelkához szólt. Még a nyáron - részben anyagi gondok, részben a személyzettel való folyamatos konfliktus miatt - felszámolták a Kálvin téri háztartást. Anyjával és testvéreivel visszautazott Nógrádba és Madách Imre ettől kezdve magánúton folytatta és fejezte be egyetemi tanulmányait Bory László ügyvéd vezetése mellett. 1841 tavaszán Trencsénteplicen keresett gyógyulást, ahol megismerkedett Dacsó Lujzával, aki tüdőbaját kezelte ott. A szerelem rövid ideig lángolt közöttük, mivel Lujza 1843 tavaszán elhunyt.

1841 októberében és novemberében tette le ügyvédi vizsgáját a Pesti Egyetemen. A kötelező egyéves joggyakorlatot Sréter Jánosnál, majd annak halála (1842. március) után Fráter Pál oldalán töltötte le.

1834. január 3-án meghalt édesapja id. Madách Imre. 1836 körül megismerte első szerelmét Cserny Máriát. 1837-ben öccsével, Madách Pállal közösen kéziratot szerkesztett Litteraturai Kevercs címen.

1842. január 16-ától tiszteletbeli aljegyzőként dolgozott. Ebben az évben írta Duló Zebedeus kalandjai című elbeszélését, illetve a Jó név s erény című drámatörredékét, valamint a Művészet emlékezés című munkáját és befejezte Csák végnapjai című drámáját. Ez év december 19-én megkapta ügyvédi oklevelét.

1843 elején írta Férfi és nő című drámáját, amelyet 1843 márciusában benyújtott a Magyar Tudományos Akadémia drámapályázatára, de nem nyert díjat. 1845. július 20-án feleségül vette Fráter Erzsébetet. 1846. augusztus 31-én megszületett fia, Imre, aki még aznap meghalt. 1848. január 1-jén megszületett fia, Aladár. Augusztusban Madách Imrét nemzetőrök szervezésével bízták meg. 1848-1849-ben Madách betegsége miatt nem vehetett részt a szabadságharcban, de a Madách család 48-49-es sorsa sűrítetten foglalja össze azt a tragédiát, mely a szabadságharc hazafias nemességére rászakadt. 1849 júliusában az orosz csapatokkal szembeni általános népfelkelésre szólította fel környéke lakosságát. Még ugyanebben az évben a költő nővérét, Madách Máriát, annak első házasságából való tizenöt éves fiát, Huszár Józsefet és Mária második férjét, Balogh Károly honvéd őrnagyot Maroszlata mellett (Erdélyben) román parasztok brutális kegyetlenséggel megölték (augusztus). Öccse, Pál, aki Kossuth mellett működött, egy futárszolgálat következtében tüdőgyulladást kapott, s betegségébe belehalt Sztrégován (szeptemberben). Károly öccse menyasszonyának apját Haynau felakasztatta. 1849 őszén a költő Csesztvén bújtatta Gracza Antal és Záhony István felvidéki gerillavezérek.

1851. június 7-én megszületett lánya, Jolán. 1852-ben a halálra ítélt Rákóczy János szabadságharcos rejtegetése miatt Madách Imrét letartóztatták. A börtönben megírta Az ember tragédiája első változatát Lucifer címen.

1853. április 2-án megszületett lánya, Anna Borbála. Augusztusában szabadlábba helyezték. A következő év július 25-én elvált feleségétől.

1856 és 1857 között megírta Az ember tragédiája második változatát. 1859. február 17. és 1860. március 26. között készítette Az ember tragédiája egyetlen fennmaradt változatát.

1861-ben választási „hadjáratot” folytatott. Röplapjának központi gondolata a francia forradalom eredeti jelszava: „Szabadság, egyenlőség, testvériség”. Márciusban országgyűlési képviselő lett. 1862. január 30-án megválasztották a Kisfaludy Társaság tagjává. 1863. január 13-án megválasztották az MTA levelező tagjának.

1864 elején írta Tündérialom címen utolsó, befejezetlenül maradt művét. Október 5-én szív-élégtelenségben elhunyt.

Művei:

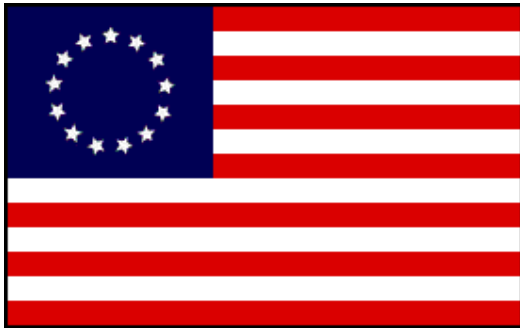
- Lantvirágok (1840)
- Mária királynő (1840-1855)
- Férfi és nő (1843)
- Csák végnapjai (1843-1861)
- Vadrózsák (1844)

- Az ember tragédiája (1859-1860)
- A civilizátor (1859)
- Mózes (1860-1861)
- Tündérialom (töredék) (1864)

2010. január 24.

Az amerikai lobogó

Ugye furá e lobogó? Mintha az Európai Unió – a mi szövetségi rendszerünk – jól ismert zászlaját illesztették volna rá a világszerte jól ismert állami jelkép, az Amerikai Egyesült Államok – USA = United States of America – nemzeti színeit hordozó zászlóselyemre.

Ha azonban jól megfigyeljük azt, amit látunk, fontos eltéréseket figyelhetünk meg. A kék mezőben nem tizenkét fehér csillag van, hanem tizenhárom. Az európai tizenkettőt római katolikus atyánkfiai, mint Szűz Mária jelképét, mint az ábrázolásain gyakran fölbukkanó Tizenkét Csillagú Koronát tisztelik. Értelmezésének jelentős, máig új meg új tételekkel gyarapodó teológiai, kegyességi, ikonológiai szakirodalma van.

A tizenhárom csillag alkotta kör jelentésének megfejtése jóval egyszerűbb, bár tartogat meszszebb vezető jelképtani szálakat –, az Észak-Amerikai földrészen létezett, szabadságuk kivívásáért fölkelő gyarmatokat – később a független USA első tagállamait – szimbolizálja. Mint ahogyan a tizenhárom vörös-fehér sáv is. A zászló egésze a pedig a szabadságot. A rabiga, a gyarmati sors levetését.

Ez a Betsy Ross-zászló. Létrejöttéről jeles szakmunkák szólnak. Nagy legendáriuma van, tele zöldségekkel. Például, hogy a nevezett hölgy fekete – azaz afrikai rabszolgaivadék – lett volna. Valószínűbb, hogy egy európai gyökerű gyarmatosné készítette, honleányi fölbuzdulásból.

Az igazi történelmi zászlókat nem „megcsinálják”, hanem létrejönnek. Egyszerre csak fennen lobognak a nemzeti színek. Hősök serege áldozza életét becsületéért; az ellenfelek meg mindenféle gúnyos és undorító jelzővel illetik. Ha a kezükbe kerül, megszagatják, leköpi, lecsinálják –, megégetik, mint egy boszorkányt. Vudu hadviselés, az ellenség szimbolikus elpusztítására.

A messzebb vivő szál a csillagok színe és formája. Az ötágú fehér csillag a szabdkömvés eszmerendszert tükröző szimbolika része. Eléggé ismert, hogy az amerikai forradalom és szabadságharc vezetői között szép számban szerepeltek e testvéri titkos szervezet tagjai. Mint például George Washington vagy Benjamin Franklin. Szervezeti testvérek.

A magyar nyilasok testvérnek szólították egymást.

Az amerikai lobogó folyamatosan változott. A csillagok négyzetes formára lettek rendezve, s eleinte minden csatlakozó állam külön csillagot és sávot kapott. Később már csak csillagot – a zászlószövet ma ötven sávval csakugyan túl szemzizegető lenne. Ma ugyanis ötven tagállama van az Egyesült Államoknak, a szövetségi lobogón ötven csillag virít. És, hogy hány sáv? Számolják meg, teli van a csíkos-csillagos textillel a világ.

Az én gyermek és kamasz koromban, de még felnőttésem jó ideje alatt is azt szerettük volna, ha még nagyobb számban látjuk. Itt, minálunk. Mi, magyarok, a magyarok nagy többsége. Ha egyszer-egyszer eltévedtünk a budapesti Szabadság tér felé, a remény tarka vidámságaként üdvözlöttük az Amerikai Egyesült Államok szél mozgatta jelképét a követség épületén. A kommunista pártvicclapban – Ludas Matyi – a Nagy Gonosz Állam állandó karikatúra figurája – Uncle Sam, magyarítva Samu bácsi – csillagos-sávós cilinderben ábrázoltatott. Ha azonban egy magyar fickó valami kicsi lobogómásolatot viselt a ruháján, azt a rendőrök bevitték némi tetteleges felvilágosításra a zászló szocialista tartalmát illetően. Persze a késő-Kádár-korban a föllazulás idején ez már nem így volt, már import szózt mogyorót is lehetett kapni USA színekkel díszített stanicliban. Szózt földi mogyorót. Az amerikai mogyorót ugyanis ideológiai okokból átkeresztelték a botanikai nevezéktanban. Mint a rákosi viperát parlagi viperának. Értik ugye?

Az életüket a lobogóért fölládozni hajlandó hősokeket Washingtonban egy szoborcsoport örökíti meg. Tengerészgyalogosok dinamikus, jól komponált bronzraja emeli a zászlórudat.

Jól komponált.

Az ábrázolat előképe egy, a II. világháborúban készült fotográfia. A hős G. I. Joe-k – az amerikai közkatona becéző neve – a Csendes-óceáni Guadalcanal szigetén tűzik ki a győzelem jelét. A véres győzelem valóságos volt, a fénykép azonban nem az életet jeleníti meg, hanem a fotográfus által beállította jelenet. Ne csodálkozzunk. A hősi mítoszok képi megjelenítése szakma. A hazánkfia Robert Capa így hozta létre a spanyol polgárháború baloldali szimbolikus „életképét”, az *önkéntes halálát*. Így készült a szovjet propagandafilm a Vörös Hadsereg hős zászlóvivőjének tetteről: ahogyan a berlini Reichstag romos tetején kitűzte a vörös lobogót, azt jól megrendezték. Vagy a vörös zászlókat hazánkban letépő ötvenhatos hősoke egyik szentképeként tisztelt fiatal pár – félreértések elkerülése végett: egy fiú és egy lány – ikonja. A különmű harcosokat egy nyugati magazin kiküldött tudósítója boronálta össze öt percig, egy felvétel idejéig. A levettek talán éppen a csillagos-sávós lobogós felszabadítók megjelenését várták.

Vörös zászló.

A Népköztársaság idején a nemzeti ünnepeken az állami lobogó mellé kötelező volt kilógnatni a nemzetközi forradalmi munkásmozgalom vörös zászlaját. A köznép meg észre sem vette, még méla undorral sem szemlélete. Ott volt és kész. Megszoktuk, mint a kutyasart. És kész.

Azaz nem. Voltak, kik gyűlölték, mint a rabság szimbólumát. Például én. Voltak, kik letépték. Én például nem. Csak csöndesen utáltam. Nem szerettem rab lenni, nagyon nem.

De ezzel itt lentebb, miért vagyok ma ugyanígy?

Magyarul fakad dalra a Da Vinci kód írója!

bulváros.hu

2010 január 26.,

Dan Brown a világ legsikeresebb írója, legismertebb könyvét a Da Vinci kódot 51 nyelvre fordították le és 81 millió példányban kelt el világszerte. A Fókusz ma esti adásában nemcsak exkluzív interjút láthatnak vele, de szem és fültanúi lehetnek annak is, ahogy magyarul énekel!

Egy matektanár édesapa és egy kántor édesanya gyermekeként eléggé ellentmondásos, a vallás és a tudomány közötti családban nőtt fel, így mindkettőt a génjeiben hordozza. Zeneszéként, dalszövegíróként és lemezkiadóként is szerencsét próbált, élt Hollywoodban is és 1996-tól kezdett hivatásszerűen írni. A nagy áttörést a 2003-ban megjelent, ellentmondásos megítélésű Da Vinci kód hozta meg a számára. Történeteinek célja, hogy kíváncsivá tegye az olvasóját, hogy az kérdéseket tegyen fel magának. Legújabb kutatási területe, amelyet nem sokára magyarul is olvasható könyve témájául választott, az úgynevezett elmetudományok témaköre arra példa, hogy Brown meghaladja a korát. Az írógéniusz szerint az, hogy az emberi tudat képes megváltoztatni a fizikai valóságot, bár hihetetlennek tűnik, nem kérdés többé.

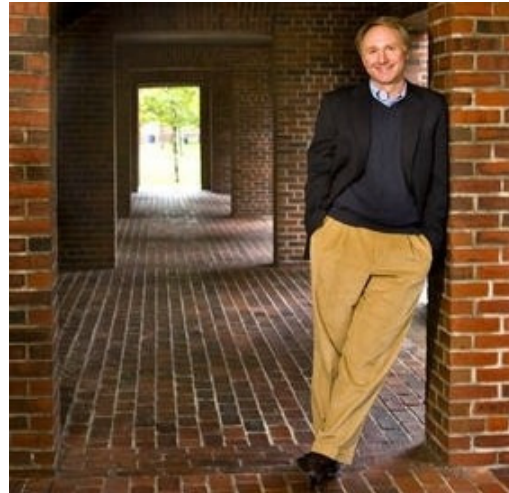
- Van aki elolvasta háromszor a legújabb könyvem és azt mondta: úgy döntöttem fizikatanár leszek, az "Eltűnt jelkép" miatt! Nincs is jobb egy írónak, mint azt hallani, hogy befolyásolta valakinek az életútját.

Az új könyvvel 6 év alatt készült el, mindössze 10 nap szünettel, míg másik sikerregénye, a már szintén filmre vitt Angyalok és Démonok 10 éven át alakult és alakult vele írója Dan Brown is. Abban a családi örökségként magában hordozott alapkérdést járta körül.

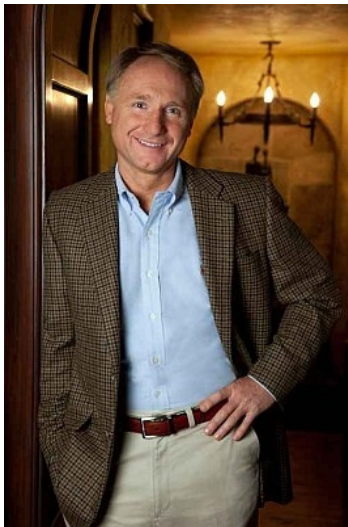
- A tudomány és a vallás kérdése már 10 éve foglalkoztatott, amikor megírtam a könyvet. Megkérdeztem egy papot, hogy nem értem. Melyik a

helyes történet? A Nagy Ősrobbanás vagy a Teremtéstörténet? És ez a pap azt válaszolta: a rendes gyerekek nem kérdeznak ilyeneket. Erre bepipultam. Azonnal a tudomány felé fordultam. Hagytam a vallást, mondván, hogy butaság. Sok természettudományt tanultam és rájöttem, hogy minél tovább érsz a tudományban, annál ezoterikusabbak lesznek a kérdéseid. Az egzakt számok szépen visszagyűrűznek a vallásba és felvetődik, hogy a modern tudomány nem számokba fordított vallás-e igazából?

Egy szó mint száz: a kulturális jelekkel még csak-csak lehet értelmeződit játszani, de ugye a tények már makacsabb dolgok. Dan Brown szerinte valós kulturális és történelmi tényekre hivatkozik könyveiben, mégis ezekkel kapcsolatban szoktak fenntartásokat megfogalmazni és gyakran csúsztatásoknak nevezni. Persze felfoghatjuk ezeket Dan Brown ezoterikus meggyőződésének is, hiszen a sikerszerző egyetlen, nagy közös létezésben hisz. Ezért szimpatizál az olyan körökkel, mint például a szabadkőművesség vagy az Illuminátusok rendje, amelyek feltételeznek ugyan egy bizonyos magasabb rendű összetartó

erőt, ám nyitottak maradnak más irányzatokra is.

Az író csak a szüleitől hallott Magyarországról, ő még soha nem járt nálunk, de magyar kórusművet már énekelt fiatalkorában.

- 1983-ban, volt egy férfi kórus amiben benne voltam és 24 országba ellátogattunk, sajnos Magyarországra pont nem. Népzénet énekeltünk a világ minden táján, a kedvenc népzénelem egy magyar népdal volt.

Hogy melyik ez a dal és hogy énekel Dan Brown az kiderül az íróval készült exkluzív interjúból a ma esti Fókuszban az RTL Klub műsorán!

NÉPSZAVA *online*

Népszava Online - Külpolitika

2010.01.28. | 11:47:32

(Acikk már nem olvasható a honlapon)

Egy zsidó vezető szerint Szerbiában terjed az antiszemitizmus

A demokratikus Szerbiához nem illő jelenség

Szerbiában is, akárcsak az egész világon, terjed az antiszemitizmus - nyilatkozott Aleksandar Necak, a Szerbiai Zsidó Közösségek Szövetségének elnöke a Danas című belgrádi újságnak a holokauszt emléknapi alkalmából.

A zsidó vezető szerint az utóbbi néhány évben több mint húsz pert indítottak az antiszemitizmus terjesztői ellen Szerbiában, de még egyben sem született ítélet. Necak nemrég felvetette a problémát Boris Tadic államfőnek is, aki "a demokratikus Szerbiához nem illőnek" nevezte a jelenséget, és megígérte, hogy személyesen fog intézkedni az antiszemitizmus terjedésének megakadályozása végett.

A gyűlölet szításában komoly szerep jut az antiszemita irodalomnak, amelyből bőségesen találni a szerbiai könyvesboltokban - mondta Necak. Szerinte több mint száz, ebbe a kategóriába sorolható mű van jelenleg kereskedelmi forgalomban, köztük a Cion bölcseinek jegyzőkönyve, Adolf Hitler művei, és olyan szerb szerzőktől származó irományok, mint például A szerb nép a zsidók karmaiban, s A júdaizmus hatágú csillaga alatt és a mai szabadkőművesség.

A kiadók ezek megjelentetését azzal indokolják, hogy komoly bevételhez jutnak általuk, ám a szerzőiket más szándék, elsősorban a gyűlölet vezérli - mutatott rá Aleksandar Necak.

MTI

Mozart mester, legyen ön is milliomos!

<http://infovilag.hu/hir-16898-mozart-mester-legyen-on-is-milliomos.html>

Infovilág, 2010-02-02 Szerkesztő: Kulcsár László

„Az a kívánságom, elismerést, dicsősé-magamnak” –
~~Alvashatjuk Mozart~~
Amennyiben hihe-salzburgi rektorának, akkor keresett. Egészen esztendő alatt, átszámítva – 1 és 2

Gyulay Zoltán írja ♣ Wolfgang Amadeus Mozart (1756–91) jövedelmi helyzete sokkalta jobb lehetett, mint ahogy a kutatók mind ez ideig föltételezték. Annyi bizonyos: minden volt, csak épp „elszegényedett zseni” nem.

Mozart szülőháza Salzburgban.

egyúttal a reményem is, hogy dicsőséget és pénzt szerezzek vashatjuk nem egyszer Wolfgang fönnmaradt leveleiben. tünk Günther G. Bauernak, a Mozarteum Egyetem egykori bizony Mozart rendkívül jól konkrétan: a Bécsben eltöltött 11 1781-től 1791-ig – mai értékre millió euró (kapaszzkodjunk meg:

mintegy 270-280 millió forintot) kasszírozott. Ez a summa nagyjából épp annyit tesz ki, mint amennyit kortársa, az igencsak szorgalmatos Joseph Haydn (1732–1809) összes bevétele működésének hat évtizede alatt. Továbbá a tízszerese annak, mint amennyiért atyja, Leopold Mozart (1719–87) egész életében megdolgozott.

Günther B. Bauer.

Günther G. Bauer „Mozart – Geld, Ruhm und Ehre” (vagyis: Pénz, hírnév és dicsőség)

című legújabb könyvében (kiadta a Verlag Karl Heinrich Bock; ára 32,60 euró) határozott tényként állítja a fentieket. Márpedig ezek az állítások homlokegyenest szemben állnak azokkal a széles körben elterjedt nézetekkel, amelyek szerint Mozart egy szegény szerencsétlen fickó lehetett, továbbá el nem ismert – pontosabban kellőképpen nem értékelt – zseni, aki sohasem jutott pénzügyek dolgában ötről a hatra. Felesége és özvegye, Constanze szerint „mindössze 3000 gulden (vagyis akkori aranyforint – a szerző megj.) adósságot” hagyott hátra – állítólag földi maradványait is a szegények parcellájában kaparták el...

A zenei zseni kézírása.

Ez utóbbi téves vélekedést azonban már rég sikerült megcáfolni (csak épp a köztudatból kiirtani nem) – a temetkezési szokások ugyanis akkoriban ilyenek voltak, és kész. A Mozart-kutatók immár két évtizede folytatnak ádáz harcot a mester föltételezett szegénységét hangsúlyozó állításokkal szemben. Ám a bizonyítékok sosem voltak olyannyira meggyőző-

ek, mint a mostaniak. A fő probléma az ügyben amiatt keletkezett, hogy Mozart bevételi és kiadási naplói elvesztek. A más dokumentumokban elkönyvelt bevételek azonban nyilvánvalóan magasabb színvonalra mutatnak. Maynard Solomon ismert zenei producer és zenetörténész például 1995-ben arra a következtetésre jutott, hogy bécsi évei alatt Mozart bevételei 26 144 és 33 585 gulden közötti összegre rúgtak. Egyszersmind annak a föltételezésének adott

hangot, hogy a salzburgi születésű zenei lángelme akkoriban további bevételi forrásokat is élvezhetett.

*Constanze Mozart
(Joseph Lange festménye 1782-ből)*

Bizonylatok hiányában a kutatásokat ezen a ponton föl kellett függeszteni. Bauer viszont teljesen más oldalról közelítette meg a problémát. Pontosabban: a véletlen sietett a segítségére. Miként visszaemlékezik, öt esztendővel ezelőtt egy 1788-ban keletkezett füzetecske került a kezébe: „egy 500 és 1000 aranyforint között kereső hivatalnokok számára készült pontos számítási táblázat”. Benne pedig részletesen felsorolva, hogy mennyibe is került Bécsben az állandó tartózkodás, megélhetés – beleértve az étkezésre, a ruházkodásra, a lakásbérletre, a világításra, a szolgáltatásokra, az orvosra vagy a gyógyszerárban kiadott költségeket. Egy közepesen kereső hivatalnok – a könyvecske alapján utánaszámolva – 1000 gulden alatt nem jött ki.

„És akkor leesett nálam a tantusz: mi volna, ha Mozarttal is kipróbálnánk a módszert?” – így Bauer, majd 24 munkatársával hozzáfogott az 1780-as évek mindennapi életét forint-fillérre egészen aprólékosan rekonstruálásához. A tíz esztendőn át kitartó szorgalommal kutató professor emeritus a megannyi rámutató adat és belég dzsungelében előrehaladva külön könyvet írt a zeneszerző játékszokásairól is „Mozart – Glück, Spiel und Leidenschaft” („Mozart – Szerencse, játék és szenvedély”) címmel. „Annakidején mindent félretettünk, ami a pénzzel kapcsolatos” – emlékezik vissza. „Célzottan folytattuk a munkánkat. Meglepően sok minden föllelhető az archívumokban: az árcéduláktól a háztartási naplókig.”

Mozart elképzelt temetése (Pierre Roch Vignerón rajza 1819-ből).

„számosították”, mint a fodrászkodást és az egyházi (ne felejtjük ki: a szabadkőművesek számára gyakorolt) jótékonykodást, adományozást.

Az új leletek 17 fejezetre rúgnak. Bauer professzor és kollégái azt búvárolták, hogy mennyibe is kerülhetett a lakás, a fűtés, a világítás, az étel és az ital, a személyzet, a ruházkodás, a borbély, az útköltség, a hangszer, a bútorzat, az orvos, valamint nem utolsósorban – a bálozás. Constanze Mozart gyógykezelését éppúgy

Azt továbbra is jótékony homály fedi, hogy Mozart mennyi pénzt játszott el, ez a tétel rekonstruálhatatlan. Vagyonát azonban semmi esetre sem biliárdon, fáraón (egyfajta, mára a divatból kiment kártyajátékon) vagy tarokkon vesztette el, érvel Günther G. Bauer. Bevételeinek nagy hányadát az a költséges, már-már arisztokratikus életvétel emésztette föl, amit Mo-

zart vezetett. Márpedig vezetnie kellett, mivel a Habsburg-birodalom fővárosában – az udvarnál is – rendszeresen érintkezett a társadalom krémjével.

hatják), el nem számolt kottaadások, dokumentálatlan tanítói díjak, ajándékok, sőt, mi több, játéknyerések. Emellett bizonyos dologi ráfordítások is szóba jöhetnek, példának okáért ki nem elégített vagy elhagyott lakásbérleti költségek.

Jól bánt-e Mozart a pénzzel? Nehezen tudjuk magunk elé képzelni anélkül, hogy háztartási naplóját hozhatnánk föl bizonyítékkal. Egy azonban teljes mértékben nyilvánvaló: ha takarékosabb lett volna (nemkülönben amennyiben később jön el érte a halál), bizonyára az utókor is úgy emlékezhetne rá, hogy kiegyensúlyozott életet élt. A maga vagyonát egyébként a párhuzamként idecitált Haydn a magánadósságairól készült följegyzéseiben örökítette meg, és a napóleoni zűrzavarok drámai inflációja során jóformán az egészet mind el is veszítette.

Mozart sírja ma a bécsi St. Marx temetőben.

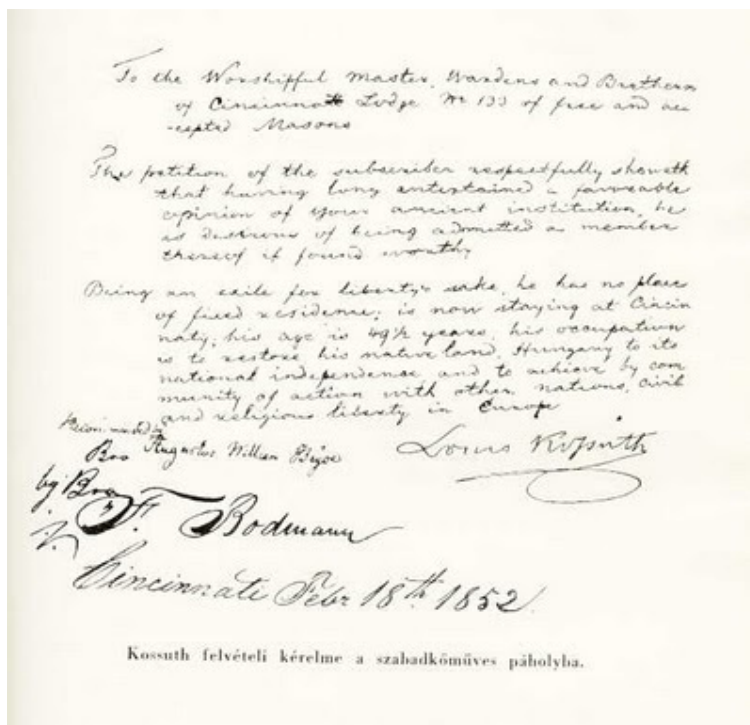
A bécsi esztendőkre Bauer legalább 55 677 aranyforintot számolt meg összkiadásként. Ez hozzávetőlegesen az eddig gondoltak kétszerese. Évente tehát általában legkevesebb 5 ezer gulden (73–150 ezer euró, vagyis mintegy 200-410 millió forint) költés volt Mozart osztályrésze. Egyes évek természetesen gyengébbek voltak – ezekből a hullámvölgy évekből származnak a komponista barátoknak és pártfogóknak írott „kolduslevelei”. Viszont voltak esztendők is, amikor jövedelme a 10 ezer guldent is meghaladta.

De hát honnan is érkezhettek a pénzek? Bauer úgy véli – az őt korban megelőző Mozart-kutatók útját járva –, hogy a lehetséges pótlólagos források egész tárháza állt a rendelkezésére: eddig nem ismert hangverseny-honoráriumok (amelyek az 500 guldent is meghalad-

KONZERVATÍV THEOLOGIAI KÖR ÜTÖTT AZ ÓRA

2010. február 2., kedd

[Kossuth Lajos azt üzenté... http://konzervativok.blogspot.com/2010/02/kossuth-lajos-azt-uzente.html](http://konzervativok.blogspot.com/2010/02/kossuth-lajos-azt-uzente.html)

„A szabdkömvészek Cincinnati 133. sz. páholya érdemes főmesterének, felügyelőinek és testvéreinek.

Alulírottak alázatos kérelme azt bizonyítja, hogy miután hosszú idő óta kedvező véleménye volt az Önök ősi intézményéről, vágyódik arra, hogy mint tag felvétessék, ha erre érdemesnek találják.

Mivel száműzött, a szabadság ügye miatt nincs állandó lakóhelye; most Cincinnatiiban tartózkodik; kora 49 1/2 év; foglalkozása visszaszerezni hazájának, Magyarországnak nemzeti függetlenségét és más nemzetekkel együttműködve

megteremteni a polgári és vallásszabadságot Európában.”

([Forrás](#))

Fenti dokumentum alapján néhányan (akik egyáltalán hallottak [Kossuth Lajos, a liberális ikon](#) szabdkömvés voltáról) azt hiszik, hogy Kossuth Amerikában lett az „ősi” szervezet tagja. Valójában ez tévedés, Kossuth a bomlasztást már jóval korábban megkezdte, 1827-ben kelt ügyvédi oklevelén például már nem szerepel a címerpajzs felett a korona. Ez csupán egy jelzés, sokkal érdekesebb, amit Thoma Mihály Ágostonnal kapcsolatban olvashatunk:

„Az 1840-es években, a Tisza szabályozása kapcsán német területre utazik, Fürthben belép a szabdkömvészek közé. 1848-ban, a szabdkömvesség hosszas hatósági tilalma után, a forradalom és szabadságharc alatt alapította meg a „Kossuth Lajos, a dicső fény hajnalához” páholyt, melybe Kossuth Lajos is kérte felvételét. A páholynak ő lett volna a mestere, de az osztrákok [pontosabban a császári-királyi seregek — L.] pesti bevonulása miatt elhalt a kezdeményezés. 1848 őszén a Kossuth Lajos vezette Honvédelmi Bizottmány megbízza, hogy fegyvereket csempésszen Belgiumból Magyarországra. Az ügyletet a Wodianer és fia cég finanszírozta. A fegyvereket viszont az osztrákoknak szállította le, ezért Pest magyar visszafoglalása után 1849-ben mint honárulót, távollétében vagyonek kobzásra ítélték. 1869-ben ismét feltűnik neve az ekkor már törvényesen megalakuló Magyarország Nagy Oriense Corvin páholyának tagjai közt.”

Bejegyezte: Loxon

Örök(nem)mozgó

Létrehozta *editor*

<http://www.litera.hu/irodalom/oroknemmozgo>

Létrehozva 2010-02

A Litera bemutatja Mészáros Urbán Szabó Gáborral Rácz. I. Péter beszélget

Mottó:

[1]
Mészáros Urbán Szabó Gábor nyelvész-kedett németül, hallgatott szociálpszichológiát és szellemtörténetet.

Dolgozott dobozgyárban, temetkezési vállalkozónál, tolmácsként, fuvarozóként. Jelenleg bort árusít, blogot ír és következő könyvét készíti elő.

Rácz I. Péter

2009-ben jelent meg első köteted, a Nemmozgó. Nem sietted el a kiadást, nyolc év terméséből válogattad az anyagát. Mi tartott eddig?

A könyv e relatíve kései megjelenése több tudatos és nem tervezett okkal is indokolható. Egyrészt rendkívül lassan írok, egyszerűen lusta vagyok, és az ihletre (ez alatt görcstől mentes spontán kontemplációt értek) sokat alapozok, ami ugye próza esetében nem biztos, hogy a legjobb módszer. Szeretem kiérlelni a dolgokat, szeretem fejben forgatni, csiszolni, kérdezgetni az éppen formálódó anyagot, amíg teljesen el nem árulja magát, és én magam is jobban megértem, mi készül megszületni benne.

A másik ok ennél prózaibb, a könyvkiadással járó ismert problematikára utalok, ami „névtelen”, elsőkötetes író esetén külön nehézséget jelent. Az én életemben is évekig tartott, míg a sors összehozott egy emberrel (Deák László, nyugodj békében!), aki az összeállított anyagot kiadásra méltónak ítélte.

A felületes olvasónak is feltűnik a „sok halál” az írásaidban, sőt a stílus, a mondatszerkesztés is néha mintha egy gyászmenetet figurálna. Honnan e halálközelség?

A halál nálam, és elsősorban nem irodalmi értelemben, ösztönös érdeklődés, állandó diskurzus, ami valami fonák, de végső soron logikus módon éppen az élet szolgálatában áll. Mindig foglalkoztatott, mert hát az élet reálisan a halál felől, a halál viszonyában értékelhető.

Anélkül, hogy tanatológiai elmélkedésbe fognék, azt gondolom, a halál lehetősége és szükségzerű bizonyossága segítséget nyújthat, hogy tetteinket, de egyáltalán, hogy önmagunkat mérlegre tegyük. A haláltudat „létrehozása” az egyéni életben olyan esszenciális aktus, ami nehéz teherként egyrészt kiemel minket az állatvilágból, másrészt egy nagyon komoly szinten orientál, és értékrendszert teremt számunkra. Szeretem azt, ahogy az elmúlás anticipált keserősége minden pillanatot érdekessé, értékesé tud tenni. Nálam tehát a halál korántsem pusztán vegetatív konklúzió, sokkal inkább az élet lehetőségeit hangsúlyozó ellenpont.

Szerkesztetted a DRÓT című művészeti periodikát. Létezik még?

Nem, a *Drót* megszűnt, de nincs ebben semmi különös, feltételezem, hogy minden hasonló, hangsúlyozottan nonprofit kezdeményezés, amennyiben hű akar maradni eredeti céljaihoz, erre a sorsra van ítélve. A *Drót* egy nagyon jó kis koncepció volt az ezredforduló tájékán, olyan megmosolyognivaló elvekkel (melyeket egyébiránt nagyon becsültem), mint a folyamatos tehetségkutató, a teljes reklámentesség, az értékrendbeli nyitottság, és az összművészeti orientáció. Óriási időszak volt, néhány év csupán, minden egyes szám külön kézműves cégérről rendelkezett, sajátos formátumban, lehetőségeinkhez mérten minden nagyobb magyar városban terjesztettük, ahol a lapszámbejelentők kapcsán előfordultunk. Alig huszonevesekként olyan vendégeink voltak, mint az akkor még preceleb és kisebb arcú Bakáts T. Settenkedő, az életvidámabb Kukorelly Endre, vagy épp Tolnai Ottó, aki annak idején Villányi Lászlóval és Hartyándi Jenővel forgatta a *Flamingó térdét*.

Tagja vagy a Hermaion Irodalmi Társaságnak. Úgy hangzik, mintha egy szabadkőműves alakulat lenne.

A *Hermaion* csak annyiban szabadkőműves, hogy szabadon tevékenykedünk benne, és a névnek van némi köze a kőhöz. Baráti társaságunk hívta életre 2003-ban, az irodalom népszerűsítése, rendezvényszervezés, a pályázati lehetőségek jobb elérhetősége és közös kulturális érdeklődésünk kiterjesztése céljából. Mivel mindannyian alkotók vagyunk, jó keret ez arra, hogy egymás dolgaira reflektáljunk, de mindig szívesen népszerűsítettük a kortárs és a történeti irodalmat, akár rendhagyó, középiskolai irodalomóra, vagy szavalós, felolvasós, könnyedebb esti programok formájában. Az évek során aktívan közreműködtünk a Győri Könyvszalonon, hoztunk egy csomó jó nevű vendéget a városba, újabban pedig a könyvkiadás irányába mozdulunk el. Legtevékenyebb tagjaink között megemlíteném Szalai Zsolt és Sütő Csaba András költőket, valamint Falvai Mátyást, prózaírókat és kritikust.

Dolgoztál már dobozgyárban, temetkezési vállalkozónál, fuvaroztál, skót népviseletben Tesco előtt is ácsorogtál, stb. Mennyire szövődnek bele írásaidba mindezek?

Bár nem tudhatjuk biztosan, de szerintem Hajnóczynak jót tett, hogy fűtőként (is) dolgozott. Nem tudnám őt elképzelni egy bölcsészkar docenseként, vagy legalábbis nem tudnám elképzelni műveinek elemi, megrázkódtató potenciálját, ha a lelkét nem teszi próbára (és tönkre) többek között a kemény, fizikai munka irgalmatlansága. Én úgy vagyok vele, hogy elsősorban élni szeretnék, nem feltétlenül az irodalom közelében, de egy olyan esélyben, amely engedélyezi számomra, hogy minderről irodalmi eszközökkel számot adhassak.

[Amerika Hangja hazudik a Jobbikról](http://barikad.hu/node/47184)
<http://barikad.hu/node/47184>

2010-02-16

A szélsőséges pártok Kelet-Európa stabilitását fenyegetik – hangzott el az Amerika Hangja (VOA) rádióknak a témában rendezett múlt heti budapesti konferenciájához kapcsoló vasárnapi tudósításában.

A Globális Társadalom Alapítvány pénteki konferenciája kapcsán azt emelte ki a VOA, hogy a közép- és kelet-európai emberi jogi aktivisták és kormányzati tisztviselők figyelmeztettek arra, hogy a szélsőjobb pártok előretörése több egykori kommunista ország stabilitását fenyegetik.

Térségbeli szakértők azt mondták, hogy a támadásoknak az az új hulláma, amelyet az új szélsőséges pártok hajtanak végre romák, zsidók és más kisebbségi csoportok ellen, veszélyeztetik néhány kelet-európai ország törekeny demokráciáját. Riasztónak ítélték a szélsőjobb oldali politikai szélsőségeség gyorsan növekvő erejét, és az ilyen mozgalmaknak a nemzeti kisebbségek ellen irányuló diszkriminatív cselekedeteit.

A VOA emlékeztetett rá: Magyarországon az elmúlt évben több romát, köztük gyerekeket öltek meg különböző erőszak-cselekményekben, és a régió más országaiban is előfordultak roma- és zsidóellenes incidensek. A konferencián résztvevő Tóth András szociológus, az MTA Politikai Tudományok Intézetének munkatársa az amerikai rádióknak úgy nyilatkozott, hogy félt, hogy a Jobbik az áprilisi választásokon átrajzolja a politikai térképet Magyarországon, és sikere hatással lesz a szomszédos országokra.

Véleménye szerint előfordulhat, hogy a Jobbik a második vagy harmadik legnagyobb parlamenti párttá válik. „Nagyon aggódom, mert valószínű, hogy Magyarországon a Jobbik, a vezető szélsőjobb oldali párt a szavazatok legalább 10 százalékát szerzi meg a következő választásokon” – mondta, majd hozzátette: „Ha a gazdasági válság folytatódik, és a munkanélküliség növekedni fog, megtörténhet, hogy a Jobbik akár 20 vagy 30 százalékot kap majd 2014-ben” és ez nemcsak Magyarország, hanem egész Európa számára valódi gond.

Mint a VOA megjegyezte, aggodalmat kelt, hogy a Jobbik várható sikere serkentőleg fog hatni a szélsőjobb pártokra Csehországban és Szlovákiában, ahol szintén ebben az évben tartanak törvényhozási választásokat.

A címkézés tehát külföldön is folytatódik. Aki megmondja a szélsőbalról és az uralkodó „elittről” a véleményét, elítéli a bolsevikok tobzódását, a privatizációnak elkeresztelt szabad rablást, a cigánybűnözést, az rasszista, fasiszta, trappista, szélsőséges és már neonáci is. Mi sem örvendünk annak, hogy visszajöttek a hatalomba a kommunisták, hiába váltottunk rendszert, vagy legalábbis jó ideig azt hittük, hogy váltottunk. A mi rendszerváltásunk pont olyan lett, amelyet egy szabaddkőműves vegykonyhában képesek kifőzni!

Ahhoz már idiótának kell lenni, hogy ennyire félrebeszéljenek! A cigány bűnözők nagyon sok magyar embert küldtek át a másvilágra, fosztottak ki, alázták porig, és sok magyar embert csicskázatnak. Ezek miért nem számítanak bűnyünek?

Tisztelettel azt kérdezzük: Marxtól miért csak a TŐKE kell elvtársak?

F. I. – T. Z

NÉPSZABADSÁGONLINE

http://www.nol.hu/lap/mo/20100215-hungaristak_kozott

**Hungaristák között: a 'becsület' titkos napján jártunk
Cserkész táborban emlékeztek meg a „becsület napjáról”**

A rendőrség nem engedte, hogy nyilvános helyen ünnepeljék a „becsület napját”, így hát a Magyar Cserkészszövetség egyik táborát bérelték ki hungarista szervezetek. Elvetik a többpártrendszert és megrögzött antiszemiták.

Czene Gábor | Népszabadság | 2010. február 15. | 75 komment

Egy cáfolhatatlan igazság. Aki balszélre megy feladja önmagát, aki jobbszélre átmegy minden határon. Remélem sosem jön el az a világ ahol csak két "választás" lesz - áldozat vagy tettes! Szép napot mindenkinek.

Tudósítónk és fotósunk csak felügyelet mellett, számtalan szabályt betartva lehetett tanúja a rendezvénynek

Népszabadság - Kurucz Árpád Bár az „ellenséges médiához” tartozom, „viszonylag hiteles” írásaimnak köszönhetően abban a kivételes szerencsében van részem, hogy jelen lehetek a

hungaristák zártkörű rendezvényén. Azon, amit az úgynevezett becsület napja alkalmából tartanak – valahol Budapest határában. A szervezők biztosítanak arról, hogy nem várnak tőlem „pozitív beállítású tudósítást”, ám feltételül szabják, hogy velük összefüggésben tartózkodnom kell a „náci” és a „fasiszta” kifejezés használatától, miként a „szkinhedekkel való azonosítástól” is. Interjút „kizárólag a kijelölt személyekkel” készíthetek. Fotós is jöhet, ha vállalja, hogy arcokat nem fényképez, a felvételeket pedig – kiszűrendő az előnytelen képeket – megjelenés előtt bemutatja.

A helyszín titkos, a gyülekezési pont viszont nyilvános: a 63-as busz adyligeti megállója és környéke. Terepszínű vagy fekete ruhába öltözött, koszorúkkal és zászlókkal felszerelkezett társaságok jönnek-mennek, időnként feltűnik egy-egy rendőrautó. A Feketefej utca sarkánál karszalagos rendezők álldogálnak. Bemondjuk az egyik szervező nevét, ami jelszóként is funkcionál – mutatják az irányt. Rövidesen elhagyjuk a kertvárosi házakat, a süvöltő szél felkavarja és arcunkba csapja a havat. Pár kilométeres gyaloglás után megérkezünk oda, ahova kell: a Magyar Cserkészszövetség táborához. A park bejáratnál mellénk szegődik a védelmünkre (és felügyeletünkre) kirendelt kísérem.

Dan Brown új könyve is mesteri alkotás lett

<http://www.tolnainepujasag.hu/index.php?apps=cikk&d=2010-02-11&r=2135&c=777886>

Dan Brown-t talán már mindenki ismeri: ő az a nagyszerű író, akinek tollából a Da Vinci-kód, az Angyalok és démonok, valamint a Digitális erőd című remek is születtek. Az új, nagyszerű könyvben, Az elveszett jelképben Robert Langdont, a Harvard szimbólumkutatóját felkérjük egy esti előadásra a washingtoni Capitolium épületében. Megérkezése után azonban egy hátborzongató szimbólumokkal rejtjelezett, nyugtalanító tárgyat fedeznek fel a Rotunda kellős közepén. Langdon egy ősi meghívót lát benne, amely a titkos, ezoterikus bölcsesség rég letűnt világába invitálja őt. Amikor elrabolják Peter Solomont, Langdon nagyra becsült mentorát, a professzor ráébred, hogy csak úgy mentheti meg barátja életét, ha elfogadja a rejtélyes meghívást, és követi az utat, akárhova vezessen is. Langdon gyorsan Amerika legnagyobb hatalmi központjának színpalái mögött találja magát, a város láthatatlan termeiben, templomaiban, alagútjaiban. Ami mindeddig ismerős volt, az most átváltozik egy mesterien leplezett múlt titokzatos, félhomályos világává, amelyben szabadkőműves rejtélyek és sosem látott felfedezések vezetik őt az egyetlen lehetséges és felfoghatatlan igazsághoz. Az elveszett jelkép az eltitkolt históriák, misztikus ikonok és kódok ragyogóan összecsómozott szövege; intelligens,

villámgyors tempójú thriller, amelyben egymást érik a meglepetések. Á. M.

NÉPSZABADSÁG ONLINE

Berlusconi szabadul

http://www.nol.hu/lap/vilag/20100205-berlusconi_szabadul

„Nem kiváltság, a kormányfőnek joga van nyugodtan irányítani az országot!” – magyarázta a római igazságügyi miniszter azt a törvényt, mely Silvio Berlusconi 18 hónapra felmenti a bíróságra járástól.

Sárközy Júlia, Róma | Népszabadság | 2010. február 5.

*Silvio Berlusconi egy 2010. február 2-ai felvételen
Reuters - Ronen Zvulun*

„Szép kis jog, barbár diktatúra az, ahol a miniszterelnök személyre szabott törvénnyel kerüli a bíróságot!”- háborodott fel Berlusconi egykori vádlója, a volt ügyész Antonio di Pietro. „Berlusconi kedvében járva megbénítják az igazságszolgáltatást!” – tette hozzá a Demokraták főtájkára Pier Luigi Bersani. A balközép 239 ellenszavazata elégtelen volt a 316 kormánypárti vokssal szemben, így a képviselöház szerdán elfogadta a törvényt.

„Felesleges erkölcsről papolni, Berlusconi 2008-ban nyert, és a kormánytöbbség azóta is erős!” – kommentálta az Északi Liga vezére. Az az Umberto Bossi, aki húsz éve még maffi ózót, szabdkömvest, tolvajt kiáltott Silvióra. Azóta már a negyedik kormányban szövetségese.

Az azonos eredményű szenátusi szavazásra váró törvény lényege, hogy másfél évre felfüggeszti a miniszterelnök Berlusconi bírósági ügyeit. A 600 ezer dollárért hamisan tanúzó és ezért több mint négy évre ítélt David Mills brit ügyvéd perében várták a milánói bíróságra Berlusconi-t, és a nevével fémjelzett televíziós birodalom által pult alatt megvásárolt közvetítési jogokért. Berlusconi mandátuma 2013-ig tart, az említett perek viszont 2012 előtt elévülnek. Tehát Berlusconi pont megússza.

RUBICONLINE

TÖRTÉNELMI MAGAZIN
ALAPÍTVÁ 1989

Forradalmár nagymester. Orléans hercege a guillotine alatt

http://www.rubicon.hu/magyar/oldalak/forradalmar_nagymester_orleans_hercege_a_guillotine_alatt/

Szerző: Hahner Péter

Orléans hercegei XIV. Lajos öccsének voltak a leszármazottai, vagyis az uralkodóház kihalása esetén trónra léphettek volna. A Napkirály öccsének fia volt Franciaország régense XV. Lajos kiskorúsága idején, és az ő dédunokáját választották meg 1771-ben a francia szabdkömvések nagymesterének. Orléans hercege (1747-1793) a királyság egyik leggazdagabb arisztokratája volt, rajongott az angol szokásokért, és fokozatosan szembekerült a királyi családdal. 1788-ban a párizsi legfelsőbb bíróság ülésén nyilvánosan törvénytelennek minősítette XVI. Lajos egyik rendeletét, majd nagyszabású propaganda-hadjáratot készített elő a rendi gyűlés választásait. Követőinek népes tábora abban reménykedett, hogy a hercegnek sikerül elnyernie a régensi címet vagy a királyi trónt, ám ő igen rossz szónoknak és határozatlan politikusnak bizonyult, így sem a tömegeket, sem az Alkotmányozó Nemzetgyűlést nem tudta meggyőzni arról, hogy az állam élén lenne a helye. Hamarosan két szék között a pad alá került: a királyi család őt tekintette a forradalom egyik irányítójának, a forradalom híveinek szemében viszont csak egy gyanús arisztokrata volt.

A szabdkömvés-ellenes legendák szerint úgy választották nagymesterré, hogy Jacques de Molay 14. századi templomos nagymester szobra előtt le kellett szűrnia egy koronás bábút, s ettől kezdve a szabdkömvések élén a templomosok bosszúját hajtotta végre. Amikor 1792. augusztus 10-én a királyságot megdöntötte egy népfelkelés, a királyi családot a Temple nevű lakótoronyban börtönözték be, a templomos lovagok egykori palotájának megmaradt részében. XVI. Lajost pedig egyetlen szavazattöbbséggel ítélték halálra a Nemzeti Konventben, s ezt a szavazatot a herceg adta le.

Mindebből azonban semmi sem igaz. A herceg egyszerűen gyáva volt: már 1791-ben belépett a Jakobinus Klubba, a királyság megdöntése után pedig új nevet kért a párizsi városházán, és ezután a Philippe Égalité, vagyis Egyenlőség Fülöp nevet viselte. A királyi családot valóban a Temple-ban helyezték el, de nem a szabdkömvések döntöttek így, hanem a párizsi községtanács, amely csak itt látta megoldhatónak az őrzésüket. A király pere idején Orléans hercege a Konvent képviselője volt, a Hegypárt megfélemlített túsza. Mindenkinek megígérte, hogy az uralkodó kivégzése ellen fog szavazni, de nem merete megtenni. Amikor leadta szavazatát a halálra, mély megvetéssel fogadták, s Robespierre állítólag így morgott: "Szerencsétlen! Ő az egyetlen, aki tartózkodhatott volna, s nem merete megtenni!" 721 jelen lévő Konvent-tag közül 361 szavazott a feltétel nélküli halálra és 26 a halálra, azzal a feltétellel, hogy a Konvent vitassa meg a kivégzés elhalasztásának lehetőségét. Ha ezt a 26 szavazatot nem vesszük figyelembe, akkor elmondható, hogy egyetlen szótöbbséggel fogadták el a halált.

Orléans hercege természetesen nem tudhatta szavazása idején, hogy egyetlen szavazat is számíthat. Saját életét így sem sikerült megmentenie: fia emigrálása miatt gyanússá nyilvánították, bebörtönözték és a terror idején kivégezték. Fia Lajos Fülöp néven a franciák királya lett 1830-ban.

Híres szabadkőművesek

http://www.rubicon.hu/magyar/oldalak/hires_szabadkomuvesek/

Szerző: Hahner Péter

Abdel-Káder (1808-1883) algériai emír (ur. 1832-47)
I. Ágoston, Mexikó császára (1783-1824, ur. 1822-23))
Salvador Allende (1908-1973) chilei államfő és kormányfő (1970-73)
Louis Armstrong (1898-1971) amerikai zenész, énekes
Musztafa Kemál Atatürk (1881-1938) török köztársasági elnök (1920-38)
Mihail Alekszandrovics Bakunyin (1814-1876) orosz anarchista forradalmár
Nicolae Balcescu (1819-1852) román politikus
Edvard Benes (1884-1948) csehszlovák köztársasági elnök (1935-38, 1945-48)
Silvio Berlusconi (1936) olasz miniszterelnök (1994-95, 2001-06, 2008-)
Simón Bolívar (1783-1830), a latin-amerikai függetlenségi háborúk (1810-26) egyik vezetője
Dimitrie Bratianu (1817-1892) román miniszterelnök (1881)
Buffalo Bill (1846-1917) amerikai bölényvadász, nyomkereső, cirkuszigazgató
Robert Burns (1759-1796) skót költő
Alessandro Cagliostro (1743-1795) itáliai kalandor
Kit Carson (1809-1868) amerikai prémvadász, felfedező, nyomkereső
Marc Chagall (1887-1985) orosz származású francia festő
Winston Churchill (1874-1965) brit miniszterelnök (1940-45, 1951-55)
André Citroën (1878-1935) francia autógyáros
Samuel Colt (1814-1862) amerikai fegyvergyáros
Davy Crockett (1786-1836) amerikai vadász, politikus, katona
Süleyman Demirel (1924) török köztársasági elnök (1993-2000)
Porfirio Díaz (1830-1915), Mexikó diktátora (1876-1910)
Arthur Conan Doyle (1859-1930) angol író
II. Edward (1841-1910) brit uralkodó (1901-10)
VIII. Edward (1894-1972) brit uralkodó (1936)
Gustave Eiffel (1832-1923) francia mérnök
Duke Ellington (1899-1974) amerikai zeneszerző, zongorista
I. Ferenc, Lotharingiai (1708-1765), Mária Terézia férje, német-római császár (1745-65)
Alexander Fleming (1881-1955) skót biológus
Henry Ford (1863-1947) amerikai autógyáros
Fülöp herceg (1921), II. Erzsébet férje
Giuseppe Garibaldi (1807-1882) olasz kalandor, katona, nemzeti hős
George Gershwin (1898-1937) amerikai zeneszerző
Johann Wolfgang von Goethe (1749-1832) német író
IV. György (1762-1830) brit uralkodó (1820-1830)
VI. György brit uralkodó (1895-1952) brit uralkodó (1936-52)
Oliver Hardy (Pan) (1892-1957) amerikai színész
Franz Joseph Haydn (1732-1809) osztrák zeneszerző
J. Edgar Hoover (1895-1972), az FBI igazgatója (1935-72)

Ho Si Minh (1880-1969) vietnami államfő (1945-69)
Harry Houdini (1874-1926) magyar származású amerikai artista, "szabadulóművész"
Benito Juárez (1806-1872), Mexikó köztársasági elnöke (1858-72)
II. Károly (1893-1953), Románia királya (1930-40)
Rudyard Kipling (1865-1936) angol író
I. Lipót (1790-1865), Belgium királya (1831-65)
Charles Lindbergh (1902-1974) amerikai pilóta
Harold Lloyd (1893-1971) amerikai színész
Douglas MacArthur (1880-1964) amerikai tábornok
Giuseppe Mazzini (1805-1872) itáliai forradalmár
Pierre Mendès France (1907-1982) francia miniszterelnök (1954-55)
Mongolfier Joseph-Michel (1740-1810) és Jacques Étienne (1745-1799) feltalálók
Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791) osztrák zeneszerző
John J. Pershing (1860-1948) amerikai tábornok
Alekszandr Szergejevics Puskin (1799-1837) orosz költő
Mihail Sadoveanu (1880-1961) román író
José de San Martín (1778-1850), a latin-amerikai függetlenségi háborúk (1810-26) egyik vezetője
Peter Sellers (1925-1980) angol színész
Friedrich Schiller (1759-1805) német író
Robert Falcon Scott (1868-1912) felfedező
Jean Sibelius (1865-1957) finn zeneszerző
Joseph Smith (1805-1844), a mormon egyház alapítója
Jonathan Swift (1667-1745) ír író
Mark Twain (1835-1910) amerikai író
IV. Vilmos (1765-1837) brit uralkodó (1830-37)
Earl Warren (1891-1974), az USA főbírája (1953-69)
James Watt (1736-1819) skót feltaláló, mérnök
John Wayne (1907-1979) amerikai színész
Oscar Wilde (1854-1900) ír író, költő, esztéta
Billy Wilder (1906-2002) amerikai filmrendező
Christopher Wren (1632-1723) angol építész

RUBICONLINE

TÖRTÉNELMI MAGAZIN
ALAPÍTVÁ 1989

Forradalmár nagymester. Orléans hercege a guillotine alatt

Szerző: Hahner Péter

http://www.rubicon.hu/magyar/oldalak/forradalmar_nagymester_orleans_hercege_a_guillotine_alatt/

Orléans hercegei XIV. Lajos öccsének voltak a leszármazottai, vagyis az uralkodóház kihalása esetén trónra léphettek volna. A Napkirály öccsének fia volt Franciaország régense XV. Lajos kiskorúsága idején, és az ő dédunokáját választották meg 1771-ben a francia szabdkömvések nagymesterének. Orléans hercege (1747-1793) a királyság egyik leggazdagabb arisztokratája volt, rajongott az angol szokásokért, és fokozatosan szembekerült a királyi családdal. 1788-ban a párizsi legfelsőbb bíróság ülésén nyilvánosan törvénytelennek minősítette XVI. Lajos egyik rendeletét, majd nagyszabású propaganda-hadjárral készítette elő a rendi gyűlés választásait. Követőinek népes tábora abban reménykedett, hogy a hercegnek sikerül elnyernie a régensi címet vagy a királyi trónt, ám ő igen rossz szónoknak és határozatlan politikusnak bizonyult, így sem a tömegeket, sem az Alkotmányozó Nemzetgyűlést nem tudta meggyőzni arról, hogy az állam élén lenne a helye. Hamarosan két szék között a pad alá került: a királyi család őt tekintette a forradalom egyik irányítójának, a forradalom híveinek szemében viszont csak egy gyanús arisztokrata volt.

A szabdkömvés-ellenes legendák szerint úgy választották nagymesterré, hogy Jacques de Molay 14. századi templomos nagymester szobra előtt le kellett szűrnia egy koronás bábut, s ettől kezdve a szabdkömvések élén a templomosok bosszúját hajtotta végre. Amikor 1792. augusztus 10-én a királyságot megdöntötte egy népfelkelés, a királyi családot a Temple nevű lakótoronyban börtönözték be, a templomos lovagok egykori palotájának megmaradt részében. XVI. Lajost pedig egyetlen szavazattöbbséggel ítélték halálra a Nemzeti Konventben, s ezt a szavazatot a herceg adta le.

Mindebből azonban semmi sem igaz. A herceg egyszerűen gyáva volt: már 1791-ben belépett a Jakobinus Klubba, a királyság megdöntése után pedig új nevet kért a párizsi városházán, és ezután a Philippe Égalité, vagyis Egyenlőség Fülöp nevet viselte. A királyi családot valóban a Temple-ban helyezték el, de nem a szabdkömvések döntöttek így, hanem a párizsi községtanács, amely csak itt látta megoldhatónak az őrzésüket. A király pere idején Orléans hercege a Konvent képviselője volt, a Hegypárt megfélemlített túsza. Mindenkinek megígérte, hogy az uralkodó kivégzése ellen fog szavazni, de nem merte megtenni. Amikor leadta szavazatát a halálra, mély megvetéssel fogadták, s Robespierre állítólag így morgott: "Szerencsétlen! Ő az egyetlen, aki tartózkodhatott volna, s nem merte megtenni!" 721 jelen lévő Konvent-tag közül 361 szavazott a feltétel nélküli halálra és 26 a halálra, azzal a feltétellel, hogy a Konvent vitassa meg a kivégzés elhalasztásának lehetőségét. Ha ezt a 26 szavazatot nem vesszük figyelembe, akkor elmondható, hogy egyetlen szótöbbséggel fogadták el a halált.

Orléans hercege természetesen nem tudhatta szavazása idején, hogy egyetlen szavazat is számíthat. Saját életét így sem sikerült megmentenie: fia emigrálása miatt gyanússá nyilvánították, bebörtönözték és a terror idején kivégezték. Fia Lajos Fülöp néven a franciák királya lett 1830-ban.

RUBICONLINE

TÖRTÉNELMI MAGAZIN
ALAPÍTVÁ 1989

Egy elhíresült Ohrana-provokáció. A Cion bölcseinek jegyzőkönyvei
Szerző: Bebesi György

http://www.rubicon.hu/magyar/oldalak/egy_elhiresult_ohrana_provokacio_a_cion_bolcseinek_jegyzokonyvei/

1905 decemberében egy furcsa dokumentum jelent meg Oroszországban egyszerre kétféle változatban is, a feketeszázás szélsőjobb prominens figuráinak kiadásában. A különböző alcímekkel ellátott kötetek a zsidó világ-összeesküvés, a zsidók világhatalom megszerzését célzó aspirációinak bemutatását ígérték az olvasónak. Minderre az első orosz forradalom idején, alig egy hónappal az cári monarchia történetének legsúlyosabb pogromhulláma után került sor, abban az időszakban, amikor a szélsőjobboldali szervezetek rohamtempóban építették ki vidéki bázisaikat és teremtették meg országos hálózatukat. Ez a dokumentum később "jegyzőkönyvek" néven vált ismertté, és egyikévé lett a történelem leghírhedtebb, legvitatottabb iratainak.

Az írásbeliség feltalálása óta az emberiség iratok milliárdjait termeli, de csak néhány van közöttük, amely jól megfogható hatással van a történelem menetére, népek sorsának alakulására. A jegyzőkönyvek ezek közé tartoznak, ugyanis egy hosszú 19. századi ideológiai-politikai folyamat végén olyan gondolatok öltöttek bennük testet, amelyek az egész 20. század során szemléletformáló erővel alakították Európa és a világ közgondolkodását a témáról.

Az emberiség szellemi fejlődése során létrejött gondolati alkotások, filozófiák, teóriák, iratok, koncepciók sokféleképpen hathatnak az egyes népek kultúrájára, gondolkodásmódjára, értékrendjére vagy éppen világképére. Szerencsés esetben ez a hatás pozitív és értéket közvetít, vagy éppen egy másik kultúra másságára, eltérő értékrendjére mutat rá, és segít megérteni az adott nép, néplélek sajátosságait, jellegzetességeit, esetleg hídként tud működni különböző kultúrák, civilizációk között.

Vannak azonban olyan hatások is, amelyek szintén erők és hosszú távúak, csak éppen negatív módon, negatív irányban hatnak, alapvetően befolyásolva a közvéleményt valamely tárgykörben. Az ilyen hatást keltő iratok közül talán a leghírhedtebb a már említett a Cion bölcseinek jegyzőkönyvei címen ismertté vált hamisítvány, amely a zsidó világ-összeesküvés teóriájának ősforrásaként ismert a kutatók körében, és amelyet az Ohraha, az orosz politikai rendőrség operatív tisztjei a 19. század végén felsőbb belügyi utasításra állítottak össze - kétségkívül professzionális módon - annak érdekében, hogy olyan irat birtokába jussanak, amely alátámasztja a cári kormányzat zsidóellenes politikáját, és felerősíti a tömegek körében egyébként is hangsúlyosan jelen lévő antiszemitizmust. Az utolsó két Romanov-uralkodó, III. Sándor és II. Miklós kormányzatának, politikai elitjének ugyanis szilárd meggyőződése volt, hogy az Orosz Birodalom belső rendjét elsősorban a birodalomba betelepült, illetve befogadott idegenek, zsidók, lengyelek veszélyeztetik elsősorban. Az Ohraha titkos részlegében készült áldokumentum olyan elemi erővel hatott, hogy számos országban a közvélekedést saját tárgykörében a mai napig alakítja, sőt sok helyütt meghatározza.

Megalkotása után a dokumentum kalandos utat járt be, először francia nyelven jelent meg a 19. század végén Párizsban, majd németül látott napvilágot, az orosz kiadások csak 1903-tól követték egymást, egy külön akció keretében, "mint külföldről becsempészett" iratok. Már az első világháború előtt számos kiadást megért, megjelent olcsó papírkötésben és díszkiadásban, vagy éppen sorozatban közölve különböző újságokban, jellemzően mindig akkor, amikor valamely ok miatt súlyos belpolitikai feszültség robbant ki, például az első orosz forradalom, az orosz vérvád-per, az ún. Bejlisz-ügy, vagy éppen az első világháború. Majd a bolsevik forradalom és polgárháború után "visszakerült" Európába, sőt Amerikába is, és ezzel történetének egy újabb szakasza kezdődött el.

A háború utáni kétségbeesett légkörben az élelmiszerjegyeken élő, megfogyott, spanyolnátha által is megtizedelt világ kereste a bűnbakot szenvedéseikért, kereste azokat az erőket, amelyek

a nagy világgézéshez és az azzal járó pusztuláshoz vezettek. A Cion bölcseinek jegyzőkönyvei látszólag kifogástalan választ adott erre, hiszen éppen azt tartalmazta, hogy a zsidók hogyan kívánták átvenni a világ fölötti uralmat titkos szervezeteikkel és különböző manipulációkkal, így a nagy háborúért, ahogy akkoriban hívták, felelőssé lehetett őket tenni.

Az irat hitelességének kérdése persze már a kortársakban is felmerült, de sokan osztották a húszas években Adolf Hitler álláspontját, aki azt mondta, nem érdekli, hogy eredeti-e a mű avagy sem, olyan kitűnően jellemzi a zsidókat. A későbbi higgadtabb, konszolidáltabb légkörben aztán az iratok átmenetileg feledésbe merültek, különösen azután, hogy a harmincas évek első felében egy független svájci bíróság emigráns Ohrana-tisztek tanúvallomására alapozva kimondta az iratok hamisságát, és betiltotta svájci terjesztésüket.

A dokumentum azonban a jogi megítélés és tudományos kutatás álláspontja ellenére mind a mai napig hat, több mint félszáz nyelvre fordították le, egyik kutatója szerint a Biblia után a legszélesebb körben ismert mű. Időről időre felmerül hitelességének kérdése, parázs viták folynak eredetéről, tartalmáról, bizonyos politikai erők pedig ideológiai fegyverként használják. Ma különösen népszerű az arab országokban, ahol szinte minden könyvesbolt folyamatosan kínálatában tartja.

A téma és annak dokumentációja, irodalma jelen cikk szerzőjének, aki történeti russzista, az orosz feketeszázas mozgalom, valamint a cári politikai rendőrség, az Ohrana kutatása kapcsán került az érdeklődési körébe, hiszen az orosz szélsőjobb gyakran finanszírozta társadalmi krízishelyzetekben a "mű" megjelentetését, a Védelmi Osztály pedig gyakran szervezett manipulatív, provokatív akciókat, és gyártott hamisítványokat. Az alábbi, terjedelmi okokból óhatatlanul vázlatos áttekintés ennek a bizonyos, óriási reflexiókat kiváltó dokumentumnak a keletkezéstörténetét és sorsát kívánja bemutatni, mind magáét az iratét, mind a tartalmában foglalt állításokét a kutatás jelenlegi állása szerint, hangsúlyozva, hogy mind a mai napig még tudományos szempontból is vannak nyitott kérdések, és folynak élénk viták a "dokumentummal" kapcsolatosan.

A jegyzőkönyvek előzményei és keletkezéstörténete

A jegyzőkönyvek keletkezésének előzményei a 19. század utolsó harmadában kibontakozó orosz-német politikai-ideológiai együttműködésre nyúlnak vissza. A századvég faji antiszemitizmust valló német gondolkodói - főként Stocker és Aldvart - intenzív levelezést folytattak az orosz abszolutizmus szellemi képviselőivel, és többek között azt javasolták az akkor még csak vallásos antiszemitizmus szintjén álló orosz monarchistáknak, hogy a zsidókérdést az arab-, a török- és a tatárkérdés mintájára kell megoldaniuk. A német jobboldal képviselői a cári Oroszországban a rend és az erős állam utolsó európai bástyáját látták a terjedő liberalizmus közepette. Sztolipin, Pleve, Szergej nagyherceg a legnagyobb államférfiaknak számítottak a szemükben. Mivel azonban a szlávokat - indoeurópai eredetük ellenére - nem sorolták az árja népek közé, Stocker az együttműködés érdekében kénytelen volt egy ideológiai csavarral a "kereszténység felvételével árjává lett népekről" írni, ily módon hidalva át a nézetkülönbséget, és teremtve meg a közös ideológiai platformot.

1882-től, a II. Sándor ("zsidók általi") meggyilkolása utáni évtől felerősödtek az orosz-német politikai és ideológiai kapcsolatok, a Drezdai Manifesztum kiadása után valóságos "antiszemitizmus internacionálé" jött létre, amely jelentős propagandatevékenységet fejtett ki, brosúrák, könyvek tucatjaival kívánták az orosz és a német lakosság körében nézeteiket terjeszteni, zsidóellenes közhangulatot kialakítani, a meglévő előítéleteket felerősíteni. Ezek a füzetek, kiadványok a "Cion bölcsei..." előfutárai. Ugyanakkor tudnunk kell, hogy az antiszemita irodalom jelentősnek mondható historiográfiával rendelkezik, és a "modern" korszakát megelőzően is született nem egy mű a tárgykörben. A teljesség igénye nélkül említhető pl. a Oszman-bej kapitány álnéven publikáló, Milengen nevű, román származású Ohrana-ügynök 1840 körül megjelentetett munkája, amely a "A világ zsidók általi elfoglalása" címet viselte Eszerint a

zsidó parlament Krakkóban került összehívásra, azzal a céllal, hogy kijelöljék a kiválasztott nép vezéreit, valamint meghatározzák azokat az eszközöket, amelyek leginkább alkalmasak arra, hogy a zsidóság a földkerekség egésze felett uralkodhasson. Ez az alapötlete a "Cion bölcseknek" is: létezik egy titkos zsidó világkormány (tagjai a bölcsek, vagyis a rabbik), amely iniciatívákat jelöl ki a világhatalom megszerzése érdekében.

Egy közepszerű német irodalmár, German Gedse Biarritz című regénye tartalmazott egy fejezetet, amely A prágai zsidótemetőben alcímet viselte. Itt a szerző kifejtette, hogy a szinhedrion tagjai 100 évente egyszer találkoznak (természetesen éjjel és temetőben), hogy megvitassák a zsidó világhatalom tervét és megvalósításának eszközeit. A "szépirodalom" nem nagyon hatott, mert a német antiszemita nem figyeltek fel a műben rejlő lehetőségekre. Amikor azonban Theodor Fritsch, akit gyakran neveznek a zsidóellenesség atyjának, önállóan jelentette meg az említett részletet a "Főrabbi beszéde" címmel, immáron széles körben érdeklődés mutatkozott iránta. Az említett mű még ugyanebben az évben Oroszországban is nagy példányszámban megjelent, ekkor még különösebb visszhang nélkül.

A Biarritz nem egyetlen előfutára volt a jegyzőkönyvnek: orosz oldalról ismeretlen szerző írt a nyolcvanas években Leleplezések II. Sándor gyilkosainak kapcsolatairól címmel hírhedtté vált művet, amely a jegyzőkönyvek egyik amerikai kutatójának megállapítása szerint a legérdekesebb azok közül, amelyeket a bolondok házában falain kívül írtak. A szerző tétele szerint Németország zsidó uralom alatt áll, és a sorban most Oroszország következik. Ezzel összefüggésben a keletnémet rabbikról tudnunk kell, hogy ők tulajdonképpen az "ostromló csapatok tisztjei", központjuk Königsberg, és parancsnokuk a helyi rabbi, Bamberger. Az összeesküvést az "Össznépi Zsidó Szövetség" irányítja, feladatuk az orosz határ megnyitása, a behatolás akadálytalanná tétele.

Zagyvaság - intézhetnénk el egy kézlegyintéssel, már csak azért is, mert a zsidóknak nem kellett behatolniuk Oroszországba, hiszen az 1700-as évek utolsó harmadában Lengyelország felosztásai során mintegy másfél milliónyian kerültek az Orosz Birodalom fennhatósága alá, amely kényszerlakhelyet, úgynevezett "Zónát" jelölt ki a számukra. Ám más megvilágításba helyezik ezeket az irományokat orosz levéltárakból előkerülő adatok. 1917 után bukkant elő Oroszországban a Pétervári irattárból gróf Lamsdorf memoranduma. Ebben a vezető orosz diplomata kifejtette, hogy egyetért a zsidó összeesküvés teóriájával, valamint azzal is, hogy az 1905-ös lázadást a Rothschildok finanszírozták. Még figyelemreméltóbb azonban ugyanezen a dokumentumon II. Miklós saját kezű feljegyzése, szó szerint idézve: "teljességgel osztom az itt kifejtett véleményt."

Ilyen előzmények után születtek meg maguk a jegyzőkönyvek, vázukat a Főrabbi beszédei és a "zsidó összeesküvés" teóriája alkották. Első, még kezdetleges változata 1895 februárjában jelent meg A zsidóság titkai címmel, amely inkább még csak azt próbálta sugallni, hogy azok a modernizációs reformok, amelyekkel Vitte, a kor orosz pénzügyminisztere kívánja az elmaradott orosz agrárállamot korszerű ipari országgá tenni, nem egyebek, mint a titkos zsidó kormány mesterkedései annak érdekében, hogy majdan könnyebben átvehesse az ország fölötti uralmat. Nem lehet a megjelenés időpontjának értelmezésénél a franciaországi Dreyfuser összefüggéseit sem figyelmen kívül hagyni, ugyanis ez az öt év - 1894-1899: a vádemelésről a felmentő ítéletig - nemcsak a francia belpolitikára volt hatással, egész Európa figyelemmel követte az eseményeket. A jegyzőkönyvek kiadásában és végleges formájuk elnyerésében A zsidóság titkai feltehetőleg jelentős szerepet játszott.

A zsidó világ-összeesküvés teóriája

A mintegy füzetnyi kiadvány 24 jegyzőkönyvet tartalmaz, a következő címmel: Szó szerinti feljegyzések a világ zsidó vezetőinek 24 titkos üléséről. A Cion bölcseinek jegyzőkönyvei érvelése és tematikája három főbb gondolatkör köré szerveződik:

1. a liberalizmus kritikája
2. azoknak az eszközöknek és technikáknak a számbavétele, amelyek segítségével a zsidók a világ fölötti uralmat megszerzik
3. az eljövendő judaista állam működési mechanizmusának vázlata.

Ezek a témák nem programpontszerűen kidolgozva, hanem az érvelés során keverten jelennek meg, a szövegből mégis jól elkülöníthetők. Maga a textus a bölcsek szájával beszél, és sajátos világlátásmódot és világmagyarázatot közvetít.

Eszerint a politikai szabadság fölösleges eszme, amely csak káoszhoz vezet, a néptömegek a szabadsággal valójában nem tudnak mit kezdeni, az csak anarchiát, zűrzavart kelt körükben. A liberalizmus ezért valamennyi ország életében, amely a politikai szabadság felé tart, romlást, káoszt fog hozni. A tömegek képtelenek az állami élet összefüggéseit helyesen átlátni, képtelenek a helyes döntések meghozatalára, amikor arra szükség van. Korábban a gazdasági hatalom és vele együtt a politikai hatalom az arisztokrácia kezében volt, amely azt a saját érdekei szerint használta fel, ugyanakkor gondoskodott a parasztokról és a munkásokról is, egyértelműen megszabva adott esetben számukra a szükséges kereteket, teendőket. De az arisztokrácia már a múlté, és az a kaotikus liberális államrend, amely felváltotta uralmát, a világ legtöbb országában szükségszerűen despotizmusba fog torkollni. Egy társadalomban mindig az erősebb akarat érvényesül, csak az erős képes kormányra kerülni és irányítani az országot, a modern világban ilyen erőnek pedig a (zsidó) tőke mutatkozik, amely az arany révén gyakorlatilag uralja és irányítja a világot. A világ vezetését végső soron azok kezébe kell adni, akik képesek ezt a hatalmat helyesen felhasználni, és ők a Cion bölcsei. Ennek érdekében már a jegyzőkönyvek megírása előtt is sok minden történt, írják a jegyzőkönyvek -, a feladat azonban még nincs elvégezve. Ahhoz, hogy a bölcsek átvehessék a világ fölötti irányítást, a nem zsidó államokat először meg kell gyengíteni, meg kell törni. Az ehhez vezető úton eleinte minden országban elégedetlenséget és nyugtalanságot kell kelteni. Szerencsére, ennek természetes eszközül kínálkozik a liberalizmus. Erőteljes kampányt kell folytatni a liberális eszmék elterjesztése érdekében, hagyni, hogy a különböző szabadelvű intézményekben - pl. a parlamentekben - a gójok (nem zsidók) csak hadd fecsegiessenek. Mindez a bölcsek közreműködésével segít a teljes tanácstalanság és tájékozatlanság érzetét kelteni az egyszerű nép tudatában. A többpártrendszer léte ugyanebben az irányban hat, a rabbiknak fel kell erősíteniük a véleményeltéréseket, ezzel párhuzamosan befolyásuk alá vonni valamennyi pártot. A népet el kell idegeníteni a saját vezetésétől, például támogatni kell a munkásság követeléseit, de közben mindent meg kell tenni annak érdekében, hogy életszínvonaluk tovább csökkenjen, elsősorban az élelmiszerárakat kell emelni. Az arisztokráciát a megerősödő földbérlők és új tulajdonosok végleg háttérbe fogják szorítani, így nem lesz ereje, hogy ellentmondjon a nagy változásoknak. A társadalmi-gazdasági zűrzavar végül is a legtöbb államban elnöki rendszer bevezetéséhez fog vezetni. A prezidenciális rendszer lehetőséget ad a bölcseknek, hogy ezekre a posztokra a saját embereiket ültessék, akiket aztán marionett-figurákként tudnak majd mozgatni. A múlt "sötét erőit" hatalmi pozícióba kell juttatni, mert így könnyebb ellenőrizni a tevékenységüket. A páholyokkal és a titkos társaságokkal a saját módszereikkel kell elbánni, amennyiben szembeszállnak a változásokkal, fizikailag meg kell semmisíteni őket. A gazdaság kézbe tartása érdekében az ipart néhány gigantikus nagyvállalatba kell tömöríteni, hogy ezek segítségével alá tudják vetni a gójokat, amennyiben azok a bölcsek, illetve az általuk bevezetett rend ellen fordulnának. Szükséges az államok közötti kapcsolatokat is lerombolni. A nemzeti érzés fontosságát kell hangoztatni addig a pontig, ameddig a nemzetközi kapcsolatok feszültséggel telítette nem válnak. A fegyveres fenyegetettség érzését fenn kell tartani, ahol lehet, háborúkat kell kirobbantani, minél gyakrabban. Ezeket a háborúkat nem kell engedni valamelyik fél teljes győzelméig, mert az véget vetne a konfliktusnak; a fontos csak az, hogy a háború tovább növelje a gazdasági káoszt. A nem zsidók morális-erkölcsi tartását is meg kell törni. Széles körben propagálni kell az ateizmust, a fényűző életformát, elő kell segí-

teni az alkoholizmus, a fertőző betegségek és a prostitúció terjesztését. A bölcsek tudják, hogy amennyiben a nem zsidók felismerik az összeesküvést, nyilván ellen fognak állni, ekkorra azonban már nem lesznek olyan erők a kezükben, amelyekkel hatékonyan védekezhetnének, az új rend mindenféle szembenállás megtörésére képes lesz. A hatalom megszerzésére a bölcsek az egyszerű tömeget fogják felhasználni, olyan mértékben fokozva elégedetlenségüket, hogy a világ valamennyi országában egy nagyjából egy időben kirobbantott forradalommal meg fogják szerezni a hatalmat, és kisajátítani a magántulajdont, kivéve természetesen a zsidók tulajdonát. Az új hatalom kormányai egymást fogják váltogatni, állandó lesz a belső hatalmi harc, és mivel ezek az államok rendkívül instabilak, könnyen újabb háborúk robbanhatnak ki. Az ateizmus propagálása révén a papság védtelenné válik, mód nyílik a keresztény vallás megsemmisítésére bármelyik pillanatban. A kormányok presztízse rohamosan csökken, rendszeressé válnak a gyilkosságok, a merényletek. A vezetők csak testőrök gyűrűjében mernek mutatkozni, teljesen elszakadnak országuk tömegeitől. A gazdasági káosz körülményei között ravasz pénzügyi manőverekkel el kell érni, hogy az aranyalapra történő átállással nemzetközivé tett valuta a zsidó világtörke függésébe vonja őket. Ennek érdekében minél nagyobb államadósságot kell felhalmozni és a gőjokat hitelek felvételére kell kényszeríteni. Ilyen körülmények közepette az utolsó kormányok vezetői örömmel fogják a bölcseknek átadni a hatalmat, akik erre már felkészültek és lefektették a jövő alapjait. Ha pedig terveik idő előtt lelepleződnének, akkor sincs gond: titkos földalatti vasutakkal kötik össze a világ fővárosait, és egész egyszerűen kormányostul, mindenestül felrobbantják őket. Amennyiben esetleg zsidók állnának ellen az új rend kialakításának, akkor az antiszemitizmust kell felhasználni ellenük. Az anarchia fokozása érdekében követelni kell a személyiség szabadságának a biztosítását, és egyidejűleg hirdetni az osztályharcot.

Bár a bölcsek elvben liberálisok és demokraták, kormányzati elképzeléseiket valójában a hatalomnak való vak engedelmesség jellemzi. Mint írják, műveltséget minden rétegnek csak a számára szükséges mértékben kell juttatni, színvonalasabb képzést csupán a nép szűk vezető rétege számára szükséges biztosítani, a tömeget távol kell tartani a politikától. A megjelenő műveket kíméletlen cenzúra fogja ellenőrizni. A kialakítandó új világrend új kormányának kíméletlenül el kell intéznie azokat, akik szembe mernek szállni vele, ebben hatalmas, a társadalom minden rétegéből toborzott titkosrendőrség fogja segíteni, és minden polgár tiszteletbeli kötelességévé teszi a szponkodást. A politika teljes egészében a bölcsek ellenőrzése alatt fog állni, minden pártot függőségbe kényszerítenek a legkonzervatívabbtól a szélsőradikálisokig. A nagy cél végleges elérése kb. 100 évig fog tartani, és nyilvánvalóan sok zsidó és nem zsidó életét fogja követelni. A messianizmus századában csak egy vallás marad, és ennek keretében fog az emberiség egyesülni egy Dávid házából való király uralma alatt, és ez a vallás természetesen a judaizmus lesz. Az Írás szövege világosan kimondja, hogy Isten a zsidókat választotta ki a világ fölötti uralkodásra, ezért ez a hatalom valamennyi korábitól különbözni fog. Az oktatás során a múlt anarchiáit és bűneit állandóan szembe kell állítani a jelenlegi kormány sikereivel, és fel kell vázolni egy ideális jövő ígérését. Erre a meghatározatlan idejű jövőre kell ígérni a szabadságot, a jelenben viszont a liberalizmus bármiféle formájának véget kell vetni. Másik oldalról a lakosság elégedettsége érdekében biztosítani kell minden réteg számára a magas életszínvonalat. Az adókat a jövedelmekkel arányosan kell kiszabni. A fiatalok származásuktól és tehetségüktől függő nevelést és lehetőségeket fognak kapni, az alkoholizmus éppúgy büntetendő lesz, mint a szabad akarat. Mindebben a népnek vezetőit kell követnie, a törvényeknek érthetőnek és állandóknak kell lenniük. Az új világállam vezetői az arra alkalmas zsidók közül választódnak ki, valamennyiüknek tehetséges, munkaszerető, jóakarató embereknek kell lenniük. Az első számú vezető közvetlenül érintkezhet népével, fogadhat petíciókat, senkinek sem szabad észrevennie, hogy titkosrendőrök hadával van körülvéve. Állandóan a kormány munkájával kell foglalkoznia, semmilyen személyes tulajdonnal nem rendelkezhet. Mindennek következtében az emberek jól érzik majd magukat, szeretni

fogják kormányukat, és az általános társadalmi megelégedettség körülményei közepette a Cion hatalma sokáig fennmaradhat. Így lett ez kigondolva a Cion bölcsei által.

A jegyzőkönyvek tartalmi forrásai

A "Cion bölcseinek" tartalmi részét F. Graves, a Times újságírója fejtette meg 1921-ben, amikor Odesszában, ahol tudósítóként dolgozott, a menekülő fehérgárdistáktól a birtokába került egy példány. Feltűnt neki a hasonlatosság egy általa jól ismert szatírával, Maurice Joly "Montesquieu és Machiavelli dialógusa a pokolban" című művével. Ez a pamflet eredetileg 1864-ben jelent meg Genfben, Joly néven publikálták, 25 párbeszédesezt tartalmazott, és nem volt nehéz észrevenni, hogy III. Napóleon despotizmusa ellen íródott, az akkoriban oly gyakori illegális politikai röpirat, vagyis pamflet formában, hiszen nyilvánvaló, hogy az önkényuralmi rendszerek nyilvános kritizálása tilos volt. Az első teljes címmel történő publikálás még ugyanebben az évben Brüsszelben jelent meg, a könyv a genfi kiadás eredeti adatait is tartalmazta. Ebben a zseniális, találó, vitriolos tollal megírt darabban Montesquieu szelleme azt igyekszik bizonyítani, hogy a liberalizmus és a demokrácia felvilágosult eszméi az egészségtelen és igazságtalan despotizmus felett állnak, míg a vitából győztesként kikerülő Machiavelli szelleme érveket javasolt a demokrácia ellen, azt állítva, hogy a tömegek nem képesek önmaguk irányítására, csak akkor képesek boldogan élni, ha egy erős személy irányítása alatt állnak. A Joly-darabban jól elkülöníthetők a hatalomátvétel előtt álló Napóleon szájába adott mondatok azoktól, amelyeket már a hatalom átvétele után mint uralkodási koncepciót fogalmazott meg. A szövegnek ez a kettős rétege a jegyzőkönyvekből már hiányzott, ott a kétféle koncepció összekeveredett egymással. A jegyzőkönyvek kutatói összevetették a "Dialógus" és a "Cion bölcseinek" szövegét: a 25 fejezetből 24 részben vagy egészben megegyezik egymással, csak az utolsó zsidó messiás által létrehozandó állam felrajzolásánál engedett meg magának a szerző némi önállóságot. Ha szemelvények szerint nézzük az ily módon tagolt szöveget, akkor észrevehető, hogy a 160 cikkely 2/5-e nyíltan "egy az egyben", további kilenc fejezet bekezdései részben (legalább fele-háromnegyede az átvétel) egyeznek meg, ezenkívül a szemelvények sorrendje is azonos. A konklúzió egyértelmű: a hamisító, mint később kiderült, egy Golovin (más iratokban Golovinszkij) nevű másodrangú irodalmár, nem erőltette meg magát: a Cion bölcseinek szájába "Machiavelli" mondatait adta, ezt egészítette ki nem túl koherens módon a korabeli antiszemita irodalom néhány közkeletű megállapításával. Nem ügyelt arra sem, hogy a hitelesség érdekében legalább utalást tegyen a Tórára, avagy a zsidó kabalisztikus irodalomra. Így a jegyzőkönyvek tulajdonképpeni szerzője Maurice Joly - csak éppen nem tudott róla, hiszem művét plagizálták, és a Cion bölcseinek jegyzőkönyvei megjelenésekor már régen halott volt.

A megrendelő és a hamisító

A kutatás mai szintjén már egyértelmű, hogy az áldokumentumok az orosz politikai rendőrség, az Ohrana megbízásából készültek, annak titkos műveleti, provokációk kidolgozásával foglalkozó részlegében. OGREJEVSKIJ generális, a Védelmi Osztály parancsnoka bízta meg RACSKOVSKIJ ezredest, a politikai rendőrség külügyi osztályának vezetőjét (későbbi párizsi rezidensét) a dokumentumok elkészítésével. RACSKOVSKIJ 1879-től dolgozott a rendőrség kötelékében, amikor is belekeveredett egy merényletügybe, és az Ohrana letartóztatta. Bár csak barátja volt a merénylet rejtegetésével vádolt illetőnek, a kor gyakorlata szerint megkapta az ajánlatot: vagy börtönbe megy, vagy a hatóságoknak dolgozik. RACSKOVSKIJ több ezer sorstársához hasonlóan az utóbbit választotta, az ő esetében azonban ez egy rendkívül sikeres karrier kezdetét jelentette. Már 1881-ben részt vett a Szent Csapat, egy titkos nemesi szabadkőműves páholy szervezésében, 1883-ban már a pétervári titkosrendőrség vezetőjének adju-

tánsa volt, 1884-től lett a párizsi iroda vezetője, ezt a tisztséget 19 éven át töltötte be. Az ő nevéhez fűződik az orosz titkosrendőrség svájci, angol és németországi hálózatának kiépítése. Racskovszkij volt a cári rendszer titkos szeme, aki felügyeletet gyakorolt a külföldre emigrált orosz forradalmárok fölött, és nemritkán akciókat is hajtott végre ellenük, ezek során messzemenően alkalmazta a provokáció módszerét, nagy gyakorlattal rendelkezett az irathamisítás terén is, nem egy emigráns orosz ellen lejárató röplapokat íratott, gyakran "idegen zászló alatt" vagy a saját nevükben.

Zsidók elleni kampányának szándékáról 1891-es levelében tájékoztatta feletteseit. Ennek első eredménye egy Gehan Préval álnév alatt megjelent munka 1892-ben, amely egyes részleteiben nagyon hasonlít a jegyzőkönyvekhez, és egészen nyilvánvalónak tűnik, hogy Racskovszkij hatására vagy utasítására írták. A könyv alapkonceptiója szerint a francia forradalom óta a zsidók lettek az "európai helyzet igazi házigazdái", és az európai fővárosok bevétele után már csak "Moszkva erőd" áll ellen nekik. Mindezért, vonja le a szerző a konklúziót, létre kell hozni egy francia-orosz ligát a "titkos, sötét és felelőtlen hatalmak" elleni harchoz. A "Cion bölcsei" felé a következő lépés A zsidóság titkai című kiadvány volt, amelyet - szintén egy emigráns vallomásából ismertté váltan - bizonyos Julianna Glinka nevű, a "szezón" egy részét Párizsban töltő orosz úrhölgy, a lisszaboni orosz nagykövet lánya, ténylegesen az Ohrana párizsi rezidentúrájának ügynöke továbbított mint tanulmányozásra érdemest OGREJEVSKIJ generálisnak, az Ohrana parancsnokának, személyes jóbarátjának. Ugyancsak ő gondoskodott arról, hogy eljusson a könyv Cseverin tábornokhoz, a cár belső testőrségének vezetőjéhez, akinek feltehetőleg az lett volna a feladata, hogy továbbítsa magához a cárhoz, erre azonban akkor még - nem tudni, pontosan mi okból - nem került sor. Feltehetőleg ez a "mű" ihlette meg az Ohrana első emberét, és ő adott utasítást egy "hasznos", de nyilván alaposabb, átfogóbb munka elkészítésére.

Az még ma is viták tárgyát lépezi, hogy végül is a jegyzőkönyveket személy szerint ki állította össze. Borisz Nyikolajevszkij és Henry Roland kutatók egyaránt azt állítják, hogy egy Oroszországban Ilja Cion, Franciországból pedig Eli de Cyon néven ismert "közíró" a jegyzőkönyvek összeállítója. Az említett személy a nevével való inkább csak játékos azonosságon túl elméletileg valóban lehetett a jegyzőkönyvek szerzője, mert több, a kilencvenes évek orosz kormányzatát élesen támadó pamfletet írt, ezek között voltak a "Cion bölcseihez" hasonlóak is. Ami azonban az ő neve alatt lejött, az nem az, amit mi ma jegyzőkönyvekként ismerünk. Elképzelhető, feltehető esetleg, hogy A zsidóság titkai az ő műve, de még erre nincs semmi bizonyíték. A tény az, hogy az említett szerzőnek 1892-ben rendes kiadásban megjelent egy könyve Modern Oroszország címmel, és ebben határozott szimpátiáját fejezte ki az oroszországi zsidósággal kapcsolatban, egyenlő politikai jogokat és gazdasági lehetőséget követelt a számukra, s elítélte az antiszemitizmust és a pogromokat. Ez felkeltette Racskovszkij érdeklődését, mert feljegyzések vannak arról, hogy Ilja Cion svájci házába 1897-be betörték, és nagy tömegű iratot vittek el tőle. Az elrabolt iratok között voltak Joly-variánsok is (ezek szerepét a jegyzőkönyvek tartalmi részeinél érintettük). A későbbi rekonstrukciók szerint Racskovszkij parancsára történt a dolog, elképzelhető, hogy az ott talált kéziratokból dolgozták ki a végleges szöveget, ezt megfejelve azzal, hogy "Cion" (!) bölcseiről van szó, tehát amolyan "racskovszkijos" módszerrel egyúttal lelepleznék a szerzőt is, ezzel a cári titkosszolgálat két legyet ütött volna egy csapásra. Elképzelhető, hogy így történt, de erre napjainkig a jegyzőkönyvek kutatói semmi bizonyítékot nem találtak, és akkor még mindig nem világos, hogy a szerzett anyagból a mű megírását végül is kivel végeztették el.

A jegyzőkönyvek első megjelentetésének pontos dátuma sem ismert, mert a francia szöveg évszám nélkül jelent meg, az azonban egészen bizonyos, hogy az időzítésben az 1897-es Bázeli Első Cionista Világkongresszus döntő szerepet játszott, így a benne lévő, korra vonatkozó utalásokat is figyelembe véve valamikor 1898 és a századforduló között jelenhetett meg. Kevesen hitték el ugyanis még a kor politikusai közül is, hogy a világ zsidósága valóban az ős-

haza visszaszerzésére, egy önálló palesztinai állam megteremtésére törekszik, ahogy a kongresszus programjában ezt deklarálták; sokkalta inkább mögöttes célokat, összeesküvést, a "ki-választott nép" viláгурalmi ambícióit sejtették benne. Azt vélelmezték, hogy a legális kongresszus leple alatt a világ összegyűlt zsidó vezetői titkos tárgyalásokon titkos programot dolgoznak ki. Az 1917-es orosz kiadás előszavában a szöveget közzétevő Szergej Alexandrovics Nílus is úgy nyilatkozik, hogy "ez egy stratégiai terv a világ elfoglalására, amelyet a zsidó nép vezetői dolgoztak ki a szétszóródás hosszú századai alatt - és amelyet T. Herzl terjesztett be - végül is nem más, mint az 1897-es év augusztusában Baselben összehívott kongresszus anyaga". Az 1919-es német fordítás kiadója, Gottfried Beck szintén úgy foglalt állást a kötet előszavában, hogy a Cion bölcsei tulajdonképpen a bázeli kongresszus küldöttei voltak.

1903-ban Pleve belügyminiszter Racskovszkijt visszarendelte, mert túlságosan a saját szakállára kezdte szervezni az akciókat, kicsúszott a belügy ellenőrzése alól, tőzsdei szenvedélye pedig, amely Párizsban luxuskörülményeket biztosított számára, egyúttal komoly veszélyforrás is volt. A volt külügyi rezidensnek 1905-ben kezdtek ismét jól menni a dolgai, mert a forradalom leverésére teljhatalmat kapó Trepov belügyminiszter a rendőri ügyosztály helyettes vezetőjévé nevezte ki, feladata broszúrák, röplapok készítése, a forradalomellenes propaganda lett elsősorban.

Mindenesetre a jegyzőkönyvek elkészítésére parancsot adó személy, illetve az összeállító neve még sok vitát kavart, e tekintetben számos hipotézis született. Minden bizonytalanság ellenére úgy tűnik, hogy a századforduló orosz emigrációjával foglakozó Zavjagin kutatásaiból mégiscsak ismerjük a valódi összeállító nevét is. Radzivil hercegnő, aki az 1890-es években élt Párizsban, 1929-ben publikálta memoárját; ebben azt írta, hogy szalonjában több ízben megfordult egy bizonyos Matvej Golovin nevű irodalmár, aki bizalmasan tájékoztatta a grófnőt arról, hogy a párizsi könyvtárban magas rangú felkérésre egy olyan irat összeállításán dolgozik, amelyet a rendőrség a zsidó szabadkőműves páholyok ellen kíván felhasználni, a végső cél a zsidók Oroszországból történő kiutasítása lenne. A későbbiek során mutatott is a grófnőnek egy füzetet, amely a jegyzőkönyvek francia nyelvű szövegét tartalmazta, sőt azt is elárulta, hogy a megbízás Racskovszkij ezredestől származik. Munkájában egy Ivan Manaszevics Manujlov nevű, Párizsba telepített Ohrana-ügynök segítette, aki fedőfoglalkozásként újságíró volt, francia és orosz bulvárlapokba publikált. Az irat összeállítását a párizsi Bibliotheque Nationale-ban végezték, tevékenységüket egy A. Vint nevű ügynök felügyelte, illetve biztosította a technikai feltételeket, de időnként személyesen részt vett benne maga Racskovszkij is. A grófnő állításait több dolog is alátámasztani látszik: a könyvtárban a mai napig fennmaradt a kipreparált Joly-kötet amelyben bejelölték a kimásolandó részeket, a jegyzőkönyvek első megjelenésére Párizsban, francia nyelven és a 90-es évek végén került sor. Radzivil hercegnő állításait alátámasztotta egy magát antiszemitának valló amerikai újságíró, Henriette Herbleth, az American Hebrew munkatársa is, akinek a grófnő még Párizsban megmutatta az eredeti, franciául írt, több kézírással készült iratot. Amikor Amerikába is eljutottak a jegyzőkönyvek, és hivatalosan nyomtatásban megjelentek, az újságíróként azonnal feltűnt az általa megismert irattal való teljes megegyezés. Golovin, mint láttuk, közepszerű képességeit plágiummal kívánta feledtetni, és önálló alkotás, illetve a rendelkezésre bocsátott nyersanyag feldolgozása helyett Maurice Joly darabját adaptálta.

A jegyzőkönyvek sorsa Oroszországban, az antiszemizmus felerősödése és felerősítése

Az anyag első oroszországi megjelentetésére 1903. augusztus 28. és szeptember 7. között került sor, a szélsőséges besszarábiai antiszemitának, Krusevánnak a lapjában, a Znamjában (Lobogó). A rövidített, cikksorozat formájában megjelenő közzététel a Szabadkőművesek és cionista bölcsek világszövetsége üléseinek jegyzőkönyvei címet viselte, de az alcím utalt a lényegre: A világ zsidók általi elfoglalásának programja. A megjelentetésre alig néhány hó-

nappal a véres kisinyovi pogromok után került sor, mintegy utólagos elméleti igazolást adva az eseményeknek. Hozzá kell tennünk, hogy a pogromok kirobbantásában Kruseván másik lapja, az 1898-ban alapított moldáviai Bessarabec (Bessarábiai polgár) komoly szerepet játszott. A pogromhangulat kialakításával párhuzamosan terjeszteni kezdte a Főrabbi beszédeit, illetve annak egy átdolgozott formáját is. A Znamjában Kruseván igazi feketeszázás stílusú cikket publikált a pogromot követően, amely lényege szerint üdvözölte azokat a hős patriótákat, akik a pogromokat elkövették és ezáltal a cárt és Szent Oroszországot megvédték. Két évvel később brosúra formájában a jegyzőkönyvek újból megjelentek Nyomorúságaink gyökere címmel, az engedélyezési kérelmet 1905. december 9-én nyújtották be a Pétervári Cenzúrabizottságnak, és az engedélyt szinte azonnal meg is kapták. Kruseván sem 1903-ban, sem 1905-ben nem volt hajlandó elárulni, hogy milyen módon kerültek a jegyzőkönyvek a birtokába, csupán annyit közölt, hogy ez egy francia dokumentum orosz fordítása, a névtelen fordító ezt annyival egészítette ki, hogy a jegyzőkönyvek egy titkos cionista főkancellária irattárából lettek nem kis nehézség árán megszerezve (sic!). Ezzel nyilván igazolták, alátámasztották az Ohrana eredeti koncepcióját, mely szerint a külföldön, francia nyelven íratott dokumentumot úgy kellett Oroszországba "visszacsempészni". Mai tudásunk szerint az első orosz változatok a Julianna Glinka által behozott iratok "szamizdat" változatai voltak, amelyet egy Filip Sztjepanov nevű kistisztviselő nyomtatott ki néhány száz példányban 1898-ban, hely és kiadó megjelölése nélkül, és kezdte őket a saját szakállára terjeszteni. Ezek az iratok nyilván elkerültek az orosz szélsőjobb több, antiszemita irodalmat már korábban is publikáló képviselőjéhez, pl. Krusevánhoz.

A második megjelentetés G. Butmi nevéhez fűződik, és időben egybeesik a november 8-án bejegyzett Orosz Nép Szövetsége, a legjelentősebb feketeszázás szervezet országos hálózatának kiépítésével, amelyben mind Kruseván, mind a szintén besszarábiai Butmi jelentős szerepet játszott. 1906 januárjában újból kiadták a brosúrát, amely ezúttal Az emberi faj ellenségei cím alatt jelent meg. A hamisság-valódiság kérdésének eldöntéséhez a kötet előszavában Butmi a következőket közli: "A jegyzőkönyvek minden sorából kitűnik az a szemérmetlen öndicséret, az egész emberiség lenézése és az arcátlanság a cél eléréséhez szükséges eszközök megválogatásában, vagyis azok a tulajdonságok, amelyek a világon egyedül csak a júdeaiaknak tulajdoníthatók." Ez a brosúra ebben az évben még két kiadást, 1907-ben pedig egyet ért meg. Az olcsó tömegterjesztésre szánt változatok mellett a szélsőjobb vezérkara gondolkodott egy reprezentatív kiadványban, amely esetleg magára az uralkodóra is képes lenne hatást gyakorolni, egy ilyen publikáláshoz azonban jóval nehezebb volt olyasvalakit találni, aki ehhez hajlandó a nevét adni. Végül is egy, a saját és a felesége vagyonát francia ruletten eltékozoló, pszichopata, üldözési mániában szenvedő besszarábiai kishivatalnokot, Szergej Alexandrovics Nilust sikerült rávenni a feladatra. Ő ugyanis második felesége révén az Erzsébet nagyhercegnő körül csoportosuló ún. "misztikusokhoz" tartozott (ebből a körből került ki a cári udvar Raszputyin előtti leghíresebb sarlatánja, Philippe), és feltehető, hogy környezete erős nyomást gyakorolt a pszichésen sérült fiatalemberre. Nilus szeretőjével éppen Párizsban tartózkodott, amikor jószágigazgatója közölte vele, hogy tönkrement. Ez gyökeres változást hozott az addig rendkívül bohém ember életében, vezekelni kezdett, járta a kolostorokat, fanatikusan pravoszláv lett és Szent Oroszország védelmezőjének hirdette magát. Mindez alkalmasnak mutatta őt a feladatra, ám Nilus még ilyen körülmények között is csak úgy volt hajlandó a nevét adni a kiadáshoz, ha az saját alkotásának részeként jelenik meg. Már 1903-ban megjelent egy "műve, A nagy a kicsiben, avagy az Antikrisztus eljövetele mint közeli politikai lehetőség című könyv, amely nem annyira történeti, mint inkább pszichiátriai kutatás tárgya lehet elsősorban. A könyvet komolytalansága miatt nem kívánták újból közölni (az első kiadást is felesége pénzelte), azonban azzal a feltétellel, hogy "Az Antikrisztus..." ismét megjelenik, Nilus hozzájárult, hogy ennek a könyvnek a részeként jelenjen meg a Cion bölcseinek új, immáron teljesnek gondolt változata.

Így az első reprezentatív jegyzőkönyv-kiadás 1905 decemberében, a brosúra változattal egy időben látott napvilágot, ez a változat további három kiadást ért meg Oroszországban 1905 és 1917 között (1911, 1912, 1917). Figyelemre méltó, hogy az elsőt a Cárskoje Szeló-i udvari nyomda (hivatalosan a helyi Vöröskereszt kiadásában), az utolsót a Szergijevi Szentháromság főkolostor nyomtatta, ez a Közel van, az ajtók előtt címet kapta. A túlfűtött, elkeseredett légkörben, ami Oroszországban 1905 "forró őszt" jellemezte, a jegyzőkönyvek hatottak. A városokban a falakat ilyesféle plakátok borították el: "Az Isten által felkent egyeduralgoló cár alkotmányra és a parlament bevezetésére irányuló törekvéseit mind a vérszopó zsidók, örmények és lengyelek szítják! Minden gazság, minden gonoszság, minden szerencsétlenség, amely országunkat sújtja, a zsidóktól ered." Lamsdorf gróf, külügyminiszter memorandumot állított össze, amelyben azt javasolta, hogy Oroszország, Németország és a Vatikán fogjon össze egy közös akció keretében a zsidók világszövetsége és a franciák ellen, utóbbiak ellen azért, mert a zsidók eszközként használják őket. 1911-ben Markov II. a feketeszázak egyik vezére az orosz Állami Dumában elmondott beszédében megfogalmazta a kiirtás gondolatát is a zsidókkal kapcsolatban. Maga Nilus 1913-ban, a jegyzőkönyvek második kiadása után két évvel egy józan pillanatában bevallotta: "Művem először nyolc évvel ezelőtt jelent meg, és sohasem gondoltam, hogy komolyan viszonyulnak hozzá." Ugyanakkor Nilus szilárdan meg volt győződve a jegyzőkönyvek eredetisége felől, idézett megállapítása saját "Nagy a kicsiben..." című munkájára vonatkozik. Meggyőződését az sem ingatta meg, hogy mint Du Saila (Chayla) francia származású nyugalmazott kapitánnyal folytatott beszélgetésében elismerte, az első példányt Racskovszkijtól kapta, akit ő tábornoknak nevezett. Nilus hite olyan szilárd volt, hogy 1911-ben egyidejűleg fordult a keleti patriarchához, a szent szinódushoz és a római pápához azzal a kéréssel, hogy az Antikrisztussal szemben hívjanak össze egy ökumenikus zsinatot a kereszténység megmentése érdekében. A "mű" megjelenése után az orosz szélsőjobb köreiből többen nehezményezték is, hogy Nilus vallásos rajongása, ostobasága és üldözési mániája lejárhatja, hiteltelenné teszi a "zsidó összeesküvés" gondolatát. Mindenesetre a pravoszláv egyház rendkívül sokat tett azért, hogy Nilus munkáját népszerűsítse. 1905 decemberében, az első megjelenés alkalmával a Moszkvai Metropolita körlevelet adott ki, amelyben utasította az egyházközségeket, hogy a templomokban - Moszkvában mind a 386-ban - olvassák fel a "Nagy a kicsiben..." című "teológiai munkát".

Az orosz állami hatóságok ugyanakkor nem tekintették hitelesnek a művet. Lopuhin rendőrfőnök Sztolipin miniszterelnök utasítására megvizsgáltatta a jegyzőkönyveket, és már ekkor bebizonyosodott hamisságuk, kiderült, hogy saját titkos provokációs részlegük készítette a 90-es években. Sztolipin erről referált az uralkodónak, aki ezt "mély szomorúsággal vette tudomásul". Más felelős rendőri vezetők is tisztában voltak a jegyzőkönyvek hamisítvány jellegével. Sz. P. Beleckij, a Rendőri Ügyosztály igazgatója, 1910-1916 között belügyminiszter, úgy nyilatkozott, hogy az 1911-1913 között zajló orosz vérvádperben, a Bejlisz-ügyben, amelynek a rendőrség részéről egyik előkészítője volt, a vád azért nem használta fel a Cion bölcseinek jegyzőkönyveit, mert annak hamisítvány volta az egész orosz közvélemény előtt jól ismert volt, és bevetése a per azonnali elvesztését jelentette volna.

1918-ban, a polgárháború idején a jegyzőkönyveket ideológiai fegyverként használó feketeszázak délen gyűltek össze, a fehérgárdisták - elsősorban Kolcsak és Gyenyikin - által ellenőrzött területen. A feketeszázasság nagy újjászerveződési kísérlete, a Nemzeti Közösségek Szövetsége intenzíven terjesztette a kiadványt, ebben szerepet játszott az első számú szélsőjobboldali vezér, az alapító atya Puriskevics, aki Rosztovban, Gyenyikin tábornok törzskarában szolgált a polgárháború alatt. Az olcsó, brosúraszerű kiadást fehérgárdista tisztek, katonák, terjesztették. Itt a dokumentum megélt még néhány "délorosz" kiadást, majd talaját, közegét veszítette a bolsevik győzelemmel.

A "Cion bölcseinek" utóélete, nemzetközi hatása

Az irat pályafutása azonban nem fejeződött be: Alfred Rosenberg balti német báró, egykori cári kormányzó személyesen juttatta el 1919-ben Németországba, és a későbbiek során ő maga fordította le Hitler számára. A "Cion bölcsei" annyira elnyerte Hitler tetszését, hogy alap-olvasmányai közé került, döntő módon hatott a zsidóságról alkotott elképzeléseire, még fő művébe, a Mein Kampfba is beépítette, illetve utalt rá. A jegyzőkönyvek eredetisége sohasem érdekelte: a Frankfurter Allgemeine Zeitungnak és más lapoknak az iratok hitelességét vitató cikkeit azzal utasította vissza, hogy nem érdekli az eredet kérdése, "oly kiválóan jellemzi a mű a zsidókat". Hiba lenne ugyanakkor azt gondolnunk, hogy csak a protonáci csoportok mutattak fogékonyságot a Cion bölcseinek jegyzőkönyvei iránt: az I. világháború utáni társadalomlélektani állapotban (áldozatok, forradalmak, polgárháborúk, infláció, munkanélküliség, járvány stb.) az európai közvélemény jelentős része hajlamos volt az összeesküvés teóriájának befogadására. Angliában, Franciaországban, az Egyesült Államokban, sőt Magyarországon is egymást követték a gyors és sikeres kiadások, a jegyzőkönyveket a világ több tucat nyelvére lefordították. Vezető újságok - például a Deutsche Zeitung - folytatásban közölték a dokumentumot jegyzetekkel ellátva, a német jobboldal és arisztokrácia pedig élénk kommentárokat küldött a sorozathoz. Angliában is tekintélyes lap, a Morning Post közölte először a jegyzőkönyveket, majd hamarosan megszületett a könyvkiadás is. Amerikában a híres autógyáros, Henry Ford tett talán a legtöbbet azért, hogy a jegyzőkönyvek széles körben ismertté váljanak: több mint 100 ezer példányt adtak el kiadásában és közreműködésével, sőt, külön újságot alapított, a Deurborn Independentet, kifejezetten a "Cion Bölcseinek" terjesztése céljából, bár a tárgyilagosság kedvéért meg kell jegyezni, hogy később kijelentette: megingott a bizalma a jegyzőkönyvek hitelességét illetően. A legnagyobb sikert arab nyelvterületen érte el a dokumentum, ahol még a harmincas években, sőt a II. világháború után is egymást követték az újabb megjelentetések. A húszas évek második felének nyugodtabb, konszolidáltabb légkörében azonban egyre erőteljesebben merült fel a jegyzőkönyvek hitelességének kérdése.

A jegyzőkönyvek hivatalos jogi megítélése

1933-ban Bernben perbe fogtak egy fasiszta csoportot, a Svájci Nemzeti Frontot uszító-rágalmazó antiszemita iratok terjesztése miatt. Az eljárás során szabályos nyomozás folyt az iratok eredetisége tárgyában, és ez a harmincas években komoly érdeklődést keltett az egész világon. A bíróság látókörébe került az Ohrana, ezért orosz emigránsokat is beidézték a tárgyalásra. Egyikük, Sz. Szvatyikov mensevik szociáldemokrata, 1917 után levéltáros-történész vallomásából kirajzolódott a dokumentum elkészítésének főbb szálai. Szvatyikov levéltári iratokkal tudta bizonyítani, hogy Racskovszkij feladata a titkosrendőrség párizsi osztályának megszervezése volt. Egyik munkatársa, egy elzászi francia ügynök, bizonyos A. Vint 1890-körül kapott utasítást Racskovszkijtól a protokollok elkészítésére, ez egybecseng azzal a dokumentummal, amelyben Racskovszkij jelzi Pétervári felettéseinek egy ilyen irat elkészítésének szükségességét. Golovint már Vint bízta meg a feladattal, sőt, mint láttuk, Ivan Manaszevics Manujlovval maga is közreműködött a plagizált hamisítvány összeállításában, személy szerint elsősorban a technikai feltételeket biztosította. Előadta azt is, hogy Golovin elsősorban Maurice Joly anyaga alapján dolgozott. V. Burcev tényfeltáró újságíró, egykori orosz szociálforradalmár hasonló tartalmú tanúvallomást tett, szerinte is Racskovszkij szervezte meg a jegyzőkönyvek elkészítését és kiadását. Ugyanilyen értelemben nyilatkoztak az emigrációban élő, az akcióról tudomással bíró, illetve abban részt vevő egykori titkosrendőrségi tisztek is. W. Meyer bíró ítélszéke végül is hosszas és alapos vizsgálódás után az egykori Ohrana-ügynökök által tett, tehát első kézből származó tanúvallomások alapján 1935-ben hozott ítéletében hamisítványnak, egyben plágiumnak minősítette a jegyzőkönyveket, betiltotta svájci terjesztésüket, a vádlottak fellebbezési kérelmét a fellebbviteli bíróság elutasította. A

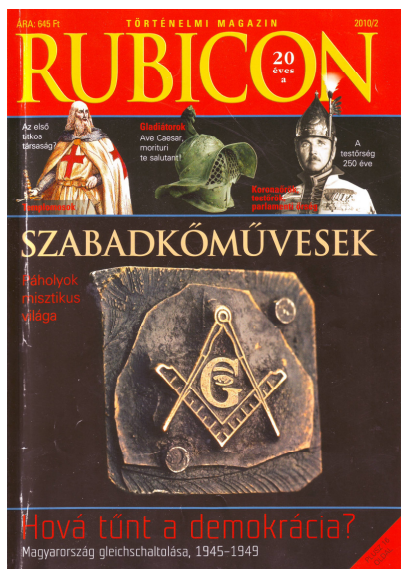
párhuzamosan Bázelen zajló hasonló tartalmú perben is a Bernivel megegyező ítélet született. Ez az európai joggyakorlat számára egyértelművé tette a "dokumentumok" megítélését. (Hozzá kell tennünk, hogy a második világháború után bizonyos szélsőséges csoportok és egyes jogászörök kétségbe vonták a svájci bíróság tárgyilagosságát és jogi korrektségét.)

A jegyzőkönyvek ma

Válságtól sújtott korunk ismét rendkívül fogékony az összeesküvés-elméletekre, a legsikeresebb könyvek, mozifilmek és televíziós sorozatok valamilyen nagy leleplezésre, háttérben megbúvó, manipulatív eszközökkel élő és visszaélő hatalmi, gazdasági csoportosulások bemutatására törekednek, a korhangulat így ismét megnövelte az érdeklődést a jegyzőkönyvek iránt.

A Cion bölcseinek jegyzőkönyveinek ma Magyarországon számos változata forog közkézben, illetve található fent az interneten, némely verzióknak már nem sok köze van az eredeti változathoz. A minden gyengéje ellenére professzionális hamisítvány az 1890-es évek orosz titkosrendőrségi tudásának szintjén arra törekedett, hogy minél több, a valóságra épülő vagy arra asszociációkat keltő elemet építsen magába, a hitelesség látszata érdekében.

Megítélése ma is sokrétű, vannak, akik úgy gondolják, hogy nem érdemes foglalkozni vele, oly mennyiségű képtelenséget foglal magában, vannak, akik hisznek benne, és nem érdeklik őket az ezzel kapcsolatos kutatások, tudományos eredmények. Kritikátlan olvasása, a benne foglaltak faktumként történő elfogadása ma is alkalmas hangulatkeltésre. Az is tény, hogy mivel az irat elkészítése titkos akció volt, számos eleme még pontosításra, tisztázásra szorul, ezért a dokumentumok felbukkanásának fényében még újabb publikációk, közlemények várhatók, amelyek azért a lényegen már bizonyosan nem változtatnak.

Rubicon c. folyóirat 2010/2-es lapszámában a „**HÓNAP TÉMÁJA A SZABADKŐMŰVESSÉG**”.

Hahner Péter: A szabadkőművesség [20 – 38. p.];
Varga Kálmán: Egy szabadkőműves páholy [38 – 46. p.];
Sághy Marianne: Salamon temploma [50. - 51 p.];
Varga Kálmán: Egy szabadkőműves „fészek” a dégi kastély [52 – 53. p.]

Stohl András is játszik a misztikus krimiben

Írta: HT

2010. február 03.

http://www.helyitema.hu/index2.php?option=com_content&task=view&id=27177&pop=1&page=0&Itemid=33

Már nem kell sokat várni a magyar Da Vinci-kódként emlegetett filmsorozatra. Pécs történelmi helyszínein olyan színészek forgattak, mint Stohl András, Alföldi Róbert, Feké Pál, Erdélyi Tímea.

A Géniusz című magyar misztikus krimi rendezője és forgatókönyvírója a Tűzvonalban című tévésorozat két alkotója, Soós Péter és Fonyódi Tibor, a producer pedig Rosta Mária, a Társulat megálmodója.

Az alkotók decemberre ígérték a filmet. – Két okból halasztottuk el a vetítést: a forgatást késve, tavaly novemberben fejeztük be, a másik ok, hogy mind a Magyar Televíziónál, mind a kereskedelmi csatornákon nagyon erős volt az év végi program. Nem akartuk, hogy a Géniusz elsikkadjon – magyarázta a késést Rosta Mária, aki színészeire a legbüszkébb. – Ebben a filmben nincsenek bulvárarcok, csak magas színvonalon dolgozó, komoly művészek – értékelte a producer Alföldi Róbert, Stohl András, László Zsolt és a többiek munkáját.

A Géniusz című film stábja, a színészek gyűrűjében középen a rendező, Fonyódi Tibor

Az alkotók nem titkolt célja a filmmel Pécs bemutatása. – A Géniusz 80 százalékát Pécsen forgattuk, a város legszebb, történelmi helyszínein, például az ókeresztény templomban. Azon túl, hogy a város most Európa kulturális fővárosa, nagyszerű helyszínt biztosított ehhez a történelmi tényeken alapuló fikciós akciófilmhez –

mondta Rosta Mária, aki a nézőkre bízta a minősítést. – Mindenki döntse el maga, hogy ez valóban a magyar Da Vinci-kóde? Az biztos, hogy a történet erős, misztikus, tele szabadkőműves kifejezésekkel, emiatt nagyon oda kell figyelni. Ezért is adja a tévé egymást követő napokon, március 2-án, 3-án és 4-én – magyarázta a film producere, hozzátéve, gondolkodnak azon, hogy mozifilm is készüljön a Géniuszból.

X.évfolyam 25. szám, 1 oldal. 2009. december 10.

X.évfolyam 26.szám 2009. december 23

XI.évfolyam x. szám 2010. január ?

XI.évfolyam x. szám 2010. január ?

Magyar Jelen XI. évfolyam 4. szám 2010. február 18. 4. p.

A szabdkömvések irodát nyitnának Európa fővárosában.

2010. február 22.

http://www.magarkurir.hu/?m_op=view&id=31340

Egy vezető francia szabdkömvés a Le Soir című belga napilapnak nyilatkozva elmondta: mozgalmuk egy része irodát kíván létesíteni Brüsszelben, hogy hatékonyabban léphessen fel a vallási szervezetek erősödő európai befolyásával szemben – írja az euobserver.com.

„A szabdkömvés rendeknek pozitívan kell politizálniuk, vagyis megosztottságuk ellenére szót kell emelniük a szekularizmus érdekében, kifejezve, hogy nem értenek egyet ezzel vagy azzal a kormány- vagy európai szintű döntéssel” – nyilatkozta a lap február 17-i számában Jean-Michel Quillardet, a Grand Orient de France korábbi nagymestere.

Quillardet elmondta: az európai szabdkömvés páholyok továbbra is eltérő álláspontokat képviselnek az ügyben; az óvatosabbak nem szívesen hívnák fel magukra a figyelmet azzal, hogy irodát nyitnak Európa fővárosában. A konkrét problémák azonban fontosabbak, mint a nézetkülönbségek. „Úgy vélem, eljön az idő, amikor megalakul az egyesült szabdkömvés delegáció, amely fellép a szabadgondolkodás érdekében az európai intézményekben. Ez politikailag lehetséges, pénzügyileg kevésbé, mivel anyagi forrásaink töredékei az egyházakéiak.”

Az egykori nagymester szerint a brüsszeli iroda fő feladata a polgáreszmény hangsúlyozása. „A felvilágosodás egyetemes eszményét kell felmutatni, melynek lényege, hogy az ember elsősorban polgár és európai polgár, s csak azután zsidó, fekete, arab, homoszexuális vagy heteroszexuális.”

Quillardet megjegyezte: a Grand Orient de France már létre is hozott egy sejtet, melynek az a feladata, hogy egyesítse valamennyi európai páholyt. Tagjai 2007-ben összeurópai szabdkö-

műves kongresszust szerveztek Strasbourgban, majd 2008-ban és 2009-ben Görögországban, illetve Törökországban. A 2010-es találkozót Portugáliában tartják.

2008-ban José Manuel Barroso, az Európai Bizottság elnöke első ízben találkozott egyes páholyok, köztük a Grand Orient de France képviselőivel, akik felhívták figyelmét, hogy Európa keresztény gyökerein kívül a görög és római filozófiának, a reneszánsz humanizmusnak és a felvilágosodásnak is sokat köszönhet. Barroso levélben köszöntötte az athéni nemzetközi konferencia résztvevőit, ami „számunkra a szabadkőművesség elismerését jelentette Európa szellemi palettáján – fogalmazott Quillardet, majd hozzátette: a szabadkőműves rendek és a szekularizmus mellett elkötelezett csoportok képviselői lehetőséget kaptak az Európai Szakpolitikai Tanácsadó Irodában (BEPA).”

A csábítás könyve hétmillió eurót ér

2010. február 18., csütörtök,
Szerző: MTI

http://hvg.hu/Tudomany/20100218_casanova_kezirat_francia_konyvtar

A Francia Nemzeti Könyvtár hétmillió euróért megvásárolta Casanova kéziratait, köztük a velencei szabadgondolkodó legendás emlékiratait.

A könyvtár fennállásának legjelentősebb beszerzését egy neve elhallgatását kérő nagyvonalú mecénás finanszírozta. A 3700 kéziratos oldalból álló gyűjtemény legfőbb darabja Casanova Életem története című munkája, amely a 18. század társadalmának egyik alapvető forrásmunkája.

A francia kulturális örökség részének tekintett hatalmas művet Giovanni Giacomo Casanova de Seingault (1725-1798) franciául írta, az emlékiratokban szereplő kalandjaiban a szabadgondolkodó megrázó vallomással és életszerűen festi le saját korát - hangsúlyozta a BNF.

A saját szórakoztatására írt, s eredetileg nem kiadásra szánt emlékirataiban Casanova elragadó, bár kalandjait tekintve nem különösebben megbízható történetekben számolt be csábításairól. (Állítása szerint 122 nővel volt szerelmi kapcsolata, de ezt fenntartásokkal kell kezelni.) Ugyanakkor műve kordokumentum, gazdag körképet fest Európa szokásairól, a társasági életéről, pontosan és szórakoztatóan ír másokról.

Casanova sokarcú személyiség volt: egyházi karrierje nőügyei és botrányos magaviselete miatt gyors véget ért, ezután volt zsoldoskatoná, bíborosi titkár, lantos és csodadoktor. 1750-ben Lyonban szabadkőműves lett, majd Európa nagyvárosaiban nemesek és polgárok, írók és művészek között forgolódott, járt Magyarországon is. 1755-ben visszatért Velencébe, ahol gátlástalan örömhajhászása és adósságai szemet szúrtak a hatóságoknak. Elbeszéléseiben hol pénzügyi szakemberként, hol diplomataként, hol pedig börtönből menekülve tűnik fel, de említést tesz Európa királyi udvarairól és kora legjelentősebb gondolkodóinál tett látogatásairól is.

Hátrahagyott életműve is ilyen változatos: írt verseket, pamfleteket, történeti munkákat és matematikai értekezéseket, színműveket, fantasztikus regényt, sőt lefordította az Iliászt is.

Casanova 1780-tól írt visszaemlékezéseket, de az Életem története című munkájához csak 1789-ben fogott hozzá. Halála előtt unokaöccsére bízta az értékes dokumentumot, amelynek sorsa regényességben vetekszik a szerző valóságos kalandjaival.

A család némi pénzért 1821-ben a lipcsei Brockhaus kiadónak adta át a kéziratot, amely azt egy páncélszekrénybe zárta el. Előbb egy németre fordított változat jelent meg, amelyet később visszafordítottak franciára. A hiteles szöveget először csak 1960-ban közölték.

Az eredeti kézirat csodával határos módon épségben megmaradt egy lipcsei pincében a várost a második világháborúban ért bombázások alatt. A kiadó egyik családtagja a háború után az Egyesült Államokba magával vitte a művet, tőle vásárolta meg most a Francia Nemzeti Könyvtár.

VILÁGGAZDASÁG ONLINE

Szabadkőműves iroda Brüsszelben az egyházak befolyása ellen
2010. 2. 18

<http://www.vg.hu/kozelet/tarsadalom/szabadkomuves-iroda-brusszelben-az-egy hazak-befolyasa-ellen-306577>

A szabadkőműves mozgalmon belül egyre erősödik azoknak a hangja, akik brüsszeli iroda megnyitásával lobbiznának

A szabadkőműves mozgalmon belül egyre erősödik azoknak a hangja, akik brüsszeli iroda megnyitásával lobbiznának "a vallásos szervezetek befolyásának erősödése ellen az uniós intézményekben" - jelentette ki egy lapinterjúban Jean-Michel Quillardet, a Grand Orient de France korábbi nagymestere.

Az európai páholyok egy része ugyan vitatja a lépés szükségességét, de Quillardet szerint a praktikus szempontok a politikaiaknál nagyobb akadályt jelentenek az iroda megnyitása előtt. A szabadkőműveseknek ugyanis kevesebb pénzük van, mint az egyházaknak - tette hozzá.

Szerző: EUobserver - Világ gazdaság Online

http://legendavadasz.blog.hu/2010/02/21/a_rosslyn_kapolna_titka_elemzes

A **Rosslyn-kápolna** (pontosabb nevén Szt. Máté kollégiumi kápolna), Roslin (Skócia) közelében **egy római katolikus kápolna**, melyet a **15. század közepén építettek**. **William St. Clair** (a család neve később Sinclair-re módosult) alapította. A skót reformációt követően a római katolikus mise celebrálása tilos volt, így egészen 1862-ig használaton kívül volt, ekkortól használják újra az anglikán rítusnak megfelelően. Maga a **név (Rosslyn) egy szóösszetételből ered**.

Ros – tudás

Lin – generáció

Eszerint generációk tudása. A „Ros” szó azonban még **ősi tudást** is jelent, így maga a Rosslyn, mint név, azt is jelentheti, hogy ősi tudás, amit a generációk nyertek el örökül. És hogy mit is takar az ősi tudás? Nos, mielőtt ebbe mélyebben belemennénk, egy gyorstalpaló történelem óra keretében nem árt megismernünk a kápolna történetét. Rosslyn, és környéke különösen **fontos szerepet játszott Skócia történelmében**, és egy kulcsfontosságú védőállás szerepét töltötte be a függetlenségi háborúban. **1303-ban maroknyi skót lovagok csoportja 24 óra leforgása alatt háromszor is visszaverte a sokkal nagyobb létszámban jelenlévő angol haderőt, ezen a helyen**. Később kiderült, - a szétszórt, életben maradt személyektől származó referenciákból – hogy a kápolna Sir **William St Clair**-nek, Orkney hercegének épült valamikor **1446-ban**. Maga a kápolna csak egy része lett volna egy sokkal nagyobb projektnak, így egy hatalmas kereszt struktúrának, azonban ezt már sosem fejezték be. William St Clair halálával ugyanis az építkezési munkálatok is leálltak, ezért a tervezett nagytemplom nem készült el. Orkney hercege 1484-ben halt meg, hátra maradt történelmi dokumentumok szerint a kápolnában helyezték végső nyugalomba. A kápolnára ezután nehéz időszak köszöntött. A reformáció hatására megújuló világ nagy változásai **1571-ben** ahhoz vezettek, hogy a kápolna igazgatója lemondott, – hozzá kell tennünk, erőszakosan is megfenyegettek. – így a kápolnát a reformáció gondolatelvétől vezérelve megrongálták. **Az oltárokat összetörték, majd eltávolították, s az épület lassú hanyatlásnak/erózióznak indult**, mely egészen a 18. századig tartott. Cromwell (Angol hadvezér) csapatai istállóként használták 1650-ben, mialatt Roslin kastélyát ostromolták, de meglepő módon nem pusztították el az épületet, annak ellenére, hogy egyéb más műemlékkel így tettek hadjáratuk során. Nyolc évvel később (1658-ban) egy kisebb falusi csócselék támadt a kápolnára, legtöbben közülük Roslin-ból származtak. Bálványimádás ürügyén tették mindezt, az ő nézeteikkel nem egyezett a Rosslyn falain belül egyeduralgó hitstílus. A kápolna belső faragásai közül néhány megsérült a tömeg őrjöngése alatt, de az épület állva maradt. **Sir James Sinclair 1736-ban elrendelte a kápolna felújítását**, mely alapítása óta az első kísérlet volt az épület helyreállítására. Újrapadlóztatta a kápolna nagy részét, és a tetőt is megjavíttatta. A legdrágább felújítások 1861-ben kezdődtek meg, amikor is **James Alexander** megbízta **David Bryce építész**t a renoválás folytatásával. Ez **a megbízás 1862 április 22-én meghosszabbításra került**. Innentől kezdve a kápolna folyamatosan használatban volt, és rendszeres felújításokon esett át. Az 1950-es évek rossz renoválási technikái eredményeként már csak az mentette meg az épületet a teljes hanyatlástól, hogy egy hatalmas acélszerkezettel kellett befedni a kápolna egy részét, mely egyben segítette az épület jobb kiszáradását. (ugyanis a roppant esős skót időjárás nem igazán kedvezett ennek a masszív csodának) **2007 óta tart egy nagyobb újjáépítés, melynek célja a teljes visszaállítás, és a belső térben megrongálódott faragványok helyreállítása**.

A Rosslyn kápolna eredeti terveit nem találták meg, így nem lehet tudni, hogy a jelenlegi felépítése vajon egyezik-e az eredeti tervek-tervekkel. **Építészeti szempontból Skócia legkiválóbb épületei közé**

tartozik, roppant elegáns, egyszerre stílusos és masszív. A ráánkmaradt történelmi dokumentumokból tudjuk, hogy az építkezés 1456-ban kezdődött, egy szeptember 20-i esős napon. Egy keresztalakot terveztek, azonban ezt soha nem fejezték be, csak a kápolna, és a kórus készült el teljes egészében, a régi kriptá fölött. A főajtó, és mellékajtó alapköveit a 19. században találták meg. Tizennégy oszlop található a kápolnában, melyek tizenkét boltívből álló árkádot alkotnak. A keleti részen egy tizenötödik oszlop hármast boltívet alkot a két utolsóval. A három nevezetes oszlop neve (északról): **Mester Oszlop**, **Napszámos Oszlop** és **Tanonc Oszlop**. Ezek közül talán a legemlékezőbb a Tanonc Oszlop.

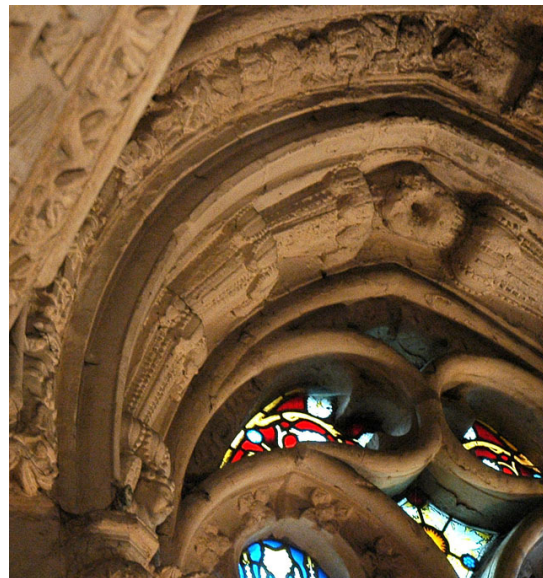

A TANONC OSZLOP

nevezetű fa gyökerét, ami a germán, és viking mitológiából ismeretes leginkább. Az oszlop alapjánál szintén sárkányszerű mintázatokat vélnek fölfedezni, melyek elárasztják a már említett gyökereket is. Henning Klovekorn véleménye szerint az oszlop teteje nem más jelképez, mint a Yggdrasil fa faragott lombkoronáját, mely némileg szintén alátámasztja azt, hogy a kápolna Kelta, Viking, esetleg Germán szimbólumokat rejt magában, hogy miért, azt nem tudni.

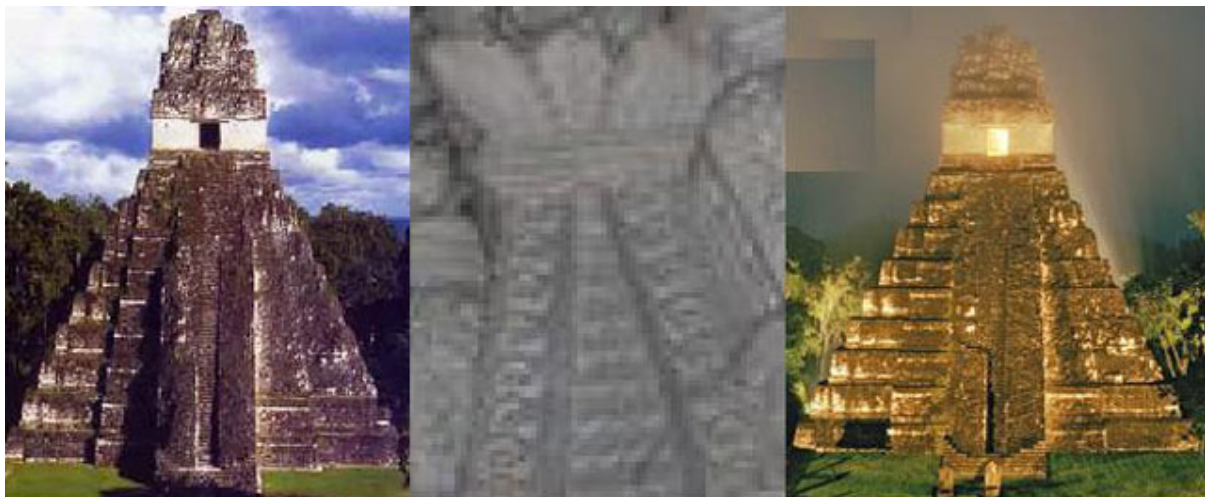
Az úgynevezett kukoricát ábrázoló faragványok már sokkal érdekesebbek, mint maga az oszlop, ugyanis az egyik ablak fölötti boltívet olyan faragványok díszítik, melyek leginkább kukoricára hasonlítanak, ám ezek erősen megrongálódtak, így lehetetlen biztosan megállapítani ennek valóságtartalmát. Ez a növény Amerikából származik (s jóval a kápolna építése után terjedt el Európában), így felvetődik a kérdés, hogy hogyan került be a kápolna faragványai közé. Egyesek úgy vélik, hogy a temp-

A Tanonc Oszlop **nevét egy 18. századi legenda adja**, miszerint az öreg kézműves mester nem hitt abban, hogy tanonca képes létrehozni a bonyolult faragó munkát az eredeti minta ismerete nélkül, mely egyébként máig ismeretlen. Aztán amíg a mester távol volt, a tanonc elkészítette a faragást az oszlopra, s hazatérvén, felbőszült mestere megölte. Büntetésből belevésték arcképét az ellenkező oldali falba, hogy örökkön-örökké lássa tanonca művét. Az oszlop felső részén a következő felirat áll: **"Forte est vinum fortior est rex fortiores sunt mulieres super omnia vincit veritas"** ("Erős a bor, erősebb a király, még erősebb az asszony, ám az igazság legyőzi mindet"). Az oszlopot egyébként úgy is ismerik, mint a „Hercegek Oszlopa”. Pont az előbb említett mondat miatt. Henning Klovekorn, könyvszerző azt feltételezi, hogy az oszlop nem más szimbolizál, mint a „Nordic Yggdrasil”

A KUKORICA SZERŰ FARAGVÁNYOK

lomosok 1307-es bukásukat követően Amerikába menekültek, s a velük kapcsolatban álló William St Clair így ismerte meg ezt a növényt. Az elmélet nem nyert bizonyítást, az sem kizárt, hogy a faragványok jóval a felépítés után, valamely felújítás során készültek el. Egyes, vadabb elméletek szerint azonban nem is kukoricát ábrázol a faragvány, hanem egy **maya piramist**, legalábbis a boltív alakzat legalja. **Keith Ranville** kutató szerint a szóban forgó alakzat tagadhatatlanul egy piramist ábrázol, még hozzá maya stílusjegyekkel, mely egy esetleges Maya-Sinclair kapcsolatra enged következtetni. Ha bebizonyosodik ennek valósága, és az, hogy valóban piramis van a boltíven, nem kukorica, akkor az új világ egyik jelentős felfedezéseként fogják ezt emlegetni, legalábbis Ranville szerint, mely talán új löketet ad a „Sinclair történelem” kutatásának is.

Mayan Ruin

Rosslyn Maya Ruin

Mayan Ruin

Rosslyn Maya Ruin Connection

Keith Ranville Da Vinci Code Theory

Rosslyn sok bonyolult faragása közé tartozik az a **213 kockából, vagy „dobozból” álló sorozat, amik sok-sok különböző mintával állnak ki a pillérekből és ívekből.** Sokáig ismeretlen volt eredetük, illetve az, hogy egyáltalán milyen jelentéssel bírnak, minek a szimbólumai. Egyesek szerint **valamiféle kód részét képezik,** azonban azt, hogy tulajdonképpen mit is kódoltak beléjük, még senkinek sem sikerült megtalálni, egyetlen értelmezés sem bizonyult még döntőnek. A legutóbbi érdemben elmondható kísérlet egy úgynevezett **zenei partitúráként értelmezi ezeket a kockákat.** Az angol légierő egykori kódfejtője és annak zeneszerző fia körülbelül 20 évvel ezelőtt kezdett a kápolna zenei titkaival foglalkozni, mert szerintük 600 éve egy különleges dallamot rejtettek el az apátságban. A 75 éves **Thomas Mitchell és fia, Stuart** szerint a titkosításra azért volt szükség, mert az efféle tudást a középkorban eretnekiségnek minősítették, és ha ez kiderült volna, az csúfos következményeket vont volna maga után a készítőkre nézve. Thomas a koreai háborúban megszerzett kódfejtői képesítésével és klasszikus zenei ismeretére támaszkodva végül rájött, hogy a sokakat gondolkodásra készítő faragványok talán hanghullámokat mintáznak, és **a kápolnában egy komplett zenei műalkotás van elrejtve.** A különböző hanghullámokat különböző minták jelölték, így a virágok, gyémántok és hexagonális minták egytől egyig hangokat jelképeztek. Mitchell szerint **„ez a zene Szent Grálja,** és a híres regénnyel (da Vinci-kód) szemben ez nyilvánvaló tényeken alapul”. A zenét a két kódfejtő középkori hangszerekkel keltette életre, majd a legvégén szavakkal egészítették ki a munkát, amelyet Rosslyn motettának neveztek el. A művet egyébként élőben is meghallgathatják az arra járók, hisz minden év májusában eljártsszák a kápolna falain belül.

A Rosslyn kápolnában ismert az úgynevezett **„Green Men”** szekvencia jelenléte, ami tucatnyi apró alakzattól áll, melyek külön-külön egy emberi fejet formáznak. Ezek az emberi arcok „zöld lombozatszerű” faragással vannak körülvéve, melyek szájukból erednek. Róluk úgy vélik, hogy az újjászületés, vagy a termékenység szimbólumai, melyek eredetben Krisztus előttire tehetők. (mármost a szimbólumok) Mint már említettük, rengeteg található belőlük a kápolna belső terében, közöttük van néhány rendkívül jó épségben megmaradt példány is. Ezek a „zöld emberkék” Rosslyn falain belül helyezkednek el (összesen 110 darab), keletről nyugatra, és az év hónapjait jelzik tavasztól ősziig, egyúttal az ember öregedését szimbolizálják. A keleti oldalon fiatal arcokat láthatunk, aztán ahogyan haladunk lassan nyugat felé, – ahol a nap is lenyugszik – egyre öregebbé válnak ezek az arcok. Feltehetően az emberiség öregedésére, az ember alkonyára utalhat ez a „ciklus”.

A kápolna a Sinclair család temetkezési helyeül is szolgált több generáción keresztül, a kriptá a kápolna hátsó feléből volt elérhető, **ám jelenleg még mindig ismeretlen a bejárat helye.** 1837-ben az egyik családtag az eredeti kriptába kívánt temetkezni, ám mesteremberei képtelenek voltak megtalálni a bejáratot, annak ellenére, hogy profi szakembereknek számítottak. Ebből kiindulva több kutató, és történész véli úgy, hogy **a kriptá valójában egy rejtett földalatti termet jelöl, melyben kincsek vannak elrejtve** (többféle elgondolás van ezek mibenlétéről: **Jézus mumifikált feje, a Szent Grál, a templomosok kincse, vagy az eredeti skót koronaékszerek.** Ezen elméletek egyikére sem léteznek bizonyítékok. **Egyesek a felépítése miatt Salamon templomához (később Heródes temploma) hasonlítják,** annak kicsinyített másolatának tartják. A három oszlopból a két első Boáz és Jákin oszlopaival azonosít-

ják, míg a kápolna többi részében Ezékiel próféta látomásának kőbe öntött változatát vélik felfedezni. Ezen jellemzők miatt egyesek úgy hiszik, hogy az épület titkos tudást rejt, szerkezete és az alatta elhelyezkedő kriptá a templomosok titkos tudását őrzi, vagy talán valami még hátborzongatóbb titkot, melyre soha nem jöhet rá az emberiség. Erre egyébként **több bizonyítékot is találtak a kutatók:**

- A Jákin és Boáz oszlopok ugyanúgy helyezkednek el, mint Salamon templomában, legalábbis ha ez utóbbinak eredeti terveit vesszük alapul. (pontosabban nem a terveit, hanem az erről való, ma megmaradt leírásokat, ugyanis a híres Salamon templomának máig nincs birtokunkban a tervrajza.)

- A hármás boltív egy szabadkőműves szertartás, a Szent Királyi Boltív fontos eleme, a szertartás szerint Salamon templomában is megtalálható volt ez a Jákin, Boáz és a Mester Oszlop alkotta hármás boltív;

- A hármás boltív (formája miatt hármás-taunak is nevezik) középpontjában helyezkedik el egy Salamon pecsét (Dávid-csillag, keresztény kontextusban a betlehemi csillag). Ilyen pecsét Salamon templomában is helyet kapott.

- A legenda szerint Salamon templomának romjait a templomosok ásták ki, de nem tudták, hogyan nézhetett ki az eredeti épület, mindössze a még mindig ép nyugati fal egy részét találták meg, s azt mintázva építették meg a kápolna nyugati falát (egyek szerint a megtalált maradványokból építették); sokáig úgy gondolták, hogy egy további építkezés befejezetlen maradéka a fal.

A Salamon templomával való feltételezett hasonlatossága és néhány faragvány (pl. a kukoricát ábrázoló faragványok) révén több kutatóban és íróban merült fel az ötlet, hogy a kápolna **talán a templomosok elrejtett kincseit rejt**. Ezen feltételezések szerint a templomosok a Szentföldön felbecsülhetetlen kincseket (ereklyéket, titkos iratokat) találtak, melyre későbbi hatalmukat alapozhatták, s bukásuk után ebben a kápolnában rejtették el e kincseket. (lásd korábbi cikkünkben is) Vannak szabadkőműves kapcsolatokra utaló jelek is, mert a kápolnában található néhány faragvány kísértetiesen hasonlít a szabadkőműves szimbólumokra. Az egyik ilyen az úgynevezett **bekötött szemű ember** alakzata. Ezt az embert az ábra szerint vezetik valahová, a szabadkőművesek beavató szertartása is hasonló. A kápolna **hármás boltív rendszere** is szabadkőműves szimbolikával bír, az egyik fontos rítus része lenne. A **bukott angyalok fejjel lefelé**, megkötözve vannak ábrázolva a faragványokon, ez az ábrázolásmód tipikusan a szabadkőművességre jellemző. Azonban még mielőtt teljesen elringatnánk magunkat abban a tudatban, hogy egészen biztosan szabadkőművesek műve volt a kápolna, nem árt megjegyeznünk, hogy ez csak egy máig nem bizonyított elmélet, ahogyan a Salamon templomával való azonosítás, a többről nem is beszélve. Mivel a kápolna a 15. században épült, és a szabadkőművességről csak a 16 század késői időszakából vannak megbízható forrásaink, ezek a már említett faragások később készülhettek, mint maga a kápolna. A legvalószínűbb, hogy az 1860-as években James St Clair-Erskine által elrendelt javításokból erednek a szabadkőműves faragványok, mivel a munkálatokat egy ismert szabadkőműves mester, David Bryce végezte. A Skót Nagypáholy első nagymestere bizonyos William Sinclair of Roslin (nem azonos az építővel) volt, s a Sinclair családból később is kerültek ki magas rangú szabadkőművesek, tehát feltételezhető, hogy a kápolna az ő idejünkben bővült ki az említett faragásokkal.

A jézus mumifikált fejét megemlítő vad elképzelésre pedig egyáltalán nem állnak rendelkezésre bizonyítékok, pusztán egy kétes eredetű legenda, miszerint jézus keresztre feszítése után meghalt, később pedig elhelyezték őt kőszírába, azonban valakik (feltehetően legelszántabb követői) kihozták onnan testét, (harmad napon) és újratemették valahol egészen máshol, de már fejétől megfosztva. Feje később a templomosokhoz került, kik elhatározták, hogy elrejtik valami biztos helyen a mérhetetlen nagy becsben tartott ereklyét. Így esett Rosslyn-ra a választás. Vad elképzelés, az biztos, de nem szabad semmit sem véglegesen kizárnunk a repertoárból. És ha már Jézus, a **naiv elképzelések szerint a Megváltó halála előtt Mária Magdolnával gyermeket nemzett.** A feltevés szerint Magdolna a kislánnyal francia földre menekült, ahol a helyi zsidó közösség fogadta be és tisztelte őket királyi vérből származó családként. A leány vagy leszármazottai **később beházasodtak a Meroving-házba, így Jézus vérvonala része lett az európai uralkodóházaknak.** Az összeesküvés elmélet alapját képezi, hogy a katolikus egyház mindent megtesz, hogy a világ elől eltitkolja Jézus úgynevezett "valódi történetét", s titkos társaságai révén még a gyilkosságtól sem riad vissza. Ez az elmélet a széles nyilvánosság előtt a Da Vinci-kód című filmmel együtt debütált, melyet Dan Brown könyve alapján adaptáltak. **A Szent Grál, és Rosslyn kapcsolata még érdekesebb.** A történet szerint a Szent Grált (melybe krisztus vérének fogták föl) templomosok őrizték hosszú évtizedeken keresztül, többször „gazdás cserélt”, míg végül megtalálta végső nyughelyét, Rosslyn-t. Semmiféle bizonyíték nem áll rendelkezésünkre ahhoz, hogy alátámasszuk, vagy épp megcáfoljuk ezt a legendát, mindazonáltal szeretnénk megjegyezni, hogy a Szent Grál saját önálló története sem egy egyszerű eset, ezért nem lenne szerencsés még jobban belekevernünk ebbe

VALÓBAN TŰLTÉ A KERESZTFESZÍTÉST?

azalatt, míg a cikket olvasták, hogy **nem lehet-e, hogy mindez csupán a skót turizmus nevű gépezet része?** A válaszuk egy határozott „talán”. Valóban szó lehet ilyenről, elvégre rengeteg pénzt termelnek ki így, szinte ingyen. Merthogy legendákat kreálni nem kerül semmibe, ellenben oly gyorsan terjed, mint egy szaftos pletyka. Egyúttal nem árt, ha azt is megjegyezzük, hogy az utóbbi 2 évben nagy gondokkal küszködnek Rosslyn falainál, ugyanis főként a Da Vinci-kód hatására, turisták százai lépik el napról napra a helyet, ezzel fokozatos veszélynek és erózióknak kitéve a műemléket, melynek a tulajok egyáltalán nem örülnek, annak ellenére sem, hogy eközben jól megszedik magukat.

[Echo TV](#)

<http://tortenelemportal.hu/2010/02/raffay-erno-a-szabdkomuvessegrol/>

http://www.indavideo.hu/video/Ejjeli_Menedek_-_Raffay

Raffay Ernő az Echo TV *Éjjeli menedék* című műsorának február 19-i adásában beszélt a Trianon előtti időszak szabdkömvés páholyainak ténykedésével kapcsolatos kutatásairól. Elmondása szerint az eddig megvizsgált dokumentumokból egyértelműen kitűnik, hogy a radikális páholyok fő törekvései magyarellenesek és keresztényellenesek voltak.

építészfórum

építészet . város . vizuális kultúra

[archívum](#) | [állás](#) | [blogok](#) | [továbbképzések](#) | [építészek](#) | [linkek](#) | [dossziék](#) | [fotók](#) | [hírlével](#) | [hang](#) | [médiadíj 2009](#) | [videó](#) | [blogmark](#) | [english](#) |

A gondolat minősége

Szerző: Török Tamás

Beküldve 2010/03/09 <http://epiteszforum.hu/node/15328>

A válság elsodorta a meleg konferenciaebédet is. De ne szaladjunk ennyire előre.

III. Tavaszi Építészeti Fesztivál, azon belül a [Magyar Építészek III. Világtalálkozója](#) ("olimpia-hagyomány-válság-kiút") és a [Nemzetközi Építészkongresszus](#) ("nagy építészet kontra jó építészet") - ez egy kétnapos program, igazán nem lehet azzal vádolni a szervezőket, hogy névadás szintjén félvállról vették volna a megalománia kísértését. Talán pont ez a konferenciaszervezésben rejlő titkos ösztönzőerő, a korlátlanul burjánzó téma- és elnevezésorgia lehetősége.

A helyszín ehhez képest szolidan szürrális, külvárosi konferenciaközpont/tornaterem helyett az Olasz Kultúrintézet nagyterme. Pénteken a megnyitóbeszéd alatt világhírű magyar sportolók, művészek és tudósok arcképei váltakoznak a vetítövászonon, Puskás, Semmelweis, Bartók, Eötvös Loránd, Jedlik, a Bolyaiak, Munkácsy stb, a szokásos garnitúra. A napot Bartók művei ([44 duó két hegedűre](#)) vezetik be.

[Dr. Károlyházy Frigyes](#) fizikus, az MTA doktora krétával és szivaccsal, iskolai zöld táblánál állva ad elő. A világtalálkozó témája ugyebár olimpia-hagyomány-válság-kiút, és Károlyházy a Trianon-válságtól indul el, amikor is gyerekként képzeletben Botond és Lehel alakjához menekültek a kétségbeesés elől. Azt mondja, szeretne e két név helyett másik kettőt mutatni, akik valóságosabbak, kevésbé mitikusak az előbbieknél, és akiknek a példájából felnőttként is lehet erőt meríteni.

Kamarai kreditpontokban kifejezhetetlen szabatosággal és erővel, lebincselően magyaráz (természetesen papír nélkül). Az európai filozófia és természettudomány válságokkal és útkezeséssel teli két és fél évezredén száguldunk végig Thalésztól Newtonon keresztül egészen a két keresett névig, Bolyai Jánosig és Eötvös Lorándig. Akik a maguk területén a lehetetlent kísérelték meg - sikerrel. Károlyházy szerint az ő gondolataikat, eredményeiket eredetiségük és színvonaluk vitathatatlanul abszolút, nemzetközi rangra emeli, ezért el nem avuló példaértékkel bírnak.

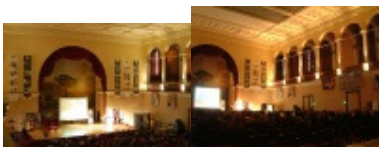
Munkásságuknak ő maga annyiban tulajdonított építészeti relevanciát, hogy eredményeik a térrel kapcsolatosak. Előadásának volt ugyanakkor egy fontosabb üzenete is: tulajdonképpen arról beszélt áttételesen, hogy a gondolat minősége hogyan győzi le a provincialitást és a nyelvi-kulturális elszigeteltséget. Ez pedig az egyik legalapvetőbb lecke a kortárs magyar építészet számára.

Az ős tudósok őszi rajongása a tárgyilagos gondolkodás iránt érthető és átérzhető. Finoman árnyalja a képet, hogy a tudomány egyik állócsillaga, [Sir Isaac Newton](#) egyben erősen vallásos, misztikus gondolkodó és gyakorló alkimista volt, talán rózsakeresztes és szabadkőműves is.

Ezt a vonalat folytatta másnap **Nagy Tamás**, aki az építészhallgatók beavatásáról szóló előadással érkezett, de a szabadkőműves szimbolikával illusztrált beszéde érdemi mondanivaló nélkül sorolta el a beavatás, mint közösségi mechanizmus néhány közhelyszerű ismérvét, egészen odáig, hogy az építész(hallgató) számára az első épület megvalósulása az egyik legjelentősebb beavatási lépcsőfok.

A MoMÉ-n ezt már az elsőévesek is átélhetik, amikor közösen megépítenek egy belső pályázat útján kiválasztott építményt valahol vidéken. A helyszínválasztásnál döntő szempont, hogy ember és környezet romlatlan egységét hordozza.

Két videót láthattunk erről, az egyik egy harangtorony megépítését mutatta meg a Gyimesben, a másik egy hidat az Őrségben. A gyakorlat pedagógiai és didaktikai haszna több, mint nyilvánvaló (igaz, ehhez olyan évfolyamok kellenek, amik elférnek egy mikrobuszban).

De mi van a csángókkal, mint többszörösen, nyelvükben, kultúrájukban, életformájukban veszélyeztetett népcsoporttal? Nekik vajon tényleg arra van szükségük, hogy viháncoló budapesti egyetemisták építsenek a falujukban a parasztnál egy fokkal, egy árnyalatnyival esztétizálőbb (és ezért irrelevánsabb, hamisabb, tehát pont azt a bizonyos egységet bomlasztó) harangtornyot? Itt is a design, a formálás képviselné a progresszivitást, vagyis a konstruktív választ az alapvető kérdésekre? Egyáltalán esztétikai jellegűek azok a kérdések (ld. [icon vs. infrastructure](#))?

Nyilván nem. A Gyimes tipikus esete egy olyan helyzetnek, ahol sokkal inkább a táj és kultúra számára kell komplex, előremutató, fenntartható, elsősorban *gazdálkodási* stratégiákat és megoldásokat találni (amibe egyébként építészeti, technikai megoldások is beletartoznak), amik révén bizonyos alapvető értékek megőrzése mellett sikeres tud lenni, valamennyire kontrollálva az elkerülhetetlen változásokat.

A valódi pedagógiai tét pedig először is a jószándék alatt lappangó gyarmatosítói reflexek levetkőzése lenne - beavató jellegű aktus lenne ez is.

Idevág, amit nem sokkal később [Tony Fretton](#) mondott előadásában. Nézete szerint erősen kell kapcsolódnia a környezethez, mert ettől lesz releváns a projekt, ezáltal tud az építés kontinuitást teremteni. A megfoghatatlanul finom [chelsea-i vörös ház](#) tervezője az építészeti motívumok fejlődését illetően is a kontinuitás híve: azt állítja, hogy a haladás nevében sem szabad elvetni semmit, ami működik és kulturális jelentést hordoz.

Török Tamás

Magyar Jelen 2010. március 18. XI.évf.6.szám. 5.oldal

A homoki borok homokos lovagjai

Szabadkán futótűzként terjedt el az utóbbi idők egyik legsztaftosabb pletykája, amelyet az érintettek közül eddig senki sem cáfolt, sőt olyan események követték, amelyek alapján arra következtethetünk, hogy a "plettyi" nem alapítvány.

Szabadkán létezik egy Borlovagok nevű időtlen hobbi szervezet, amelyet gazdag léhűtők és korrupt gazemberek alkotnak. Közülük állítólag többen a szabadkőműves Rotary Klub tagjai. A borlovagok hivatalos célja, hogy "népszerűsítsék az itteni borkultúrát". Borkóstolókon vesznek részt nevetséges egyenruhákban, fiktív diplomákat osztogatnak egymásnak és "lovagá utik az új tagokat".

Következésképp hát a pletyka (amelynek több verziója akad) leggyakoribb változata. Egy borongós,

mélabús hideg napon Gulyás Péter borlovag, a VMSZ-esek egyik

kedvenc éttermének, a szabadkai Gulyás Csárdának a tulajdonosa közölte nejevel, hogy Belgrádba kell utaznia kisebb üzleti ügyben. Miután eltelt több mint egy nap

és Péter nem tért haza, Gulyásné pánikba esett és szólt a rendőrség-

nek. Időközben felhívta barátját, aki Gulyásék fényűző palicsi villájának szomszédságában lakik, és közölte vele, hogy a villából furcsa hangok szűrődnek ki, lehet, hogy

valaki betört. A kopók meg is jelentek a helyszínen, berontottak a

villába, ahol volt mit látniuk: "Peti baba" és még három borlovag, név szerint Dragutin Miljkovic, Demokrata Párti káder, a Palics-Ludas Közvételek igazgatója, Djuro

Gavrics, a gyanús hírű Top-Tip ingatlanügynökség tulajosa és Toni Bedalov elfajzott horvát, aki Szasa Vucsinics Szabadka koszovói szerb pogármesterének szövegíróje, meztelenül fajtalanokdottak egymással, orális és anális nemi aktust folytattak. Bedalov, aki polgármesteri szövegíróként meglehetősen nagy hatalommal rendelkezik, megeskedte a rendőröket (valamit alá is íratott velük), hogy a buzibulin látottakról hallgatnak, mint a sír. Valakinek azonban mégiscsak eljárt a szája. Egész Szabadka értesült a történetekről.

Gulyás és Gavrics felesége állítólag már válópert indított, Bedalovot pedig elhagyta a barátja. Azóta újabb pletykákat (?) hallani. Vucsinics polgármester állítólag kokainfüggő.

MAGYAR HÍRLAP online

http://www.magyarhirlap.hu/kultura/egy_elso_osztalyu_videki_sracc.html

Létrehozás ideje: 2010-03-29 Szerző: Péntek Orsolya

Egy első osztályú vidéki srác

1885. március 29-én, 125 éve született Kosztolányi Dezső. Az első Nyugat-nemzedék egyik legjelentősebb alkotója íróként, költőként, sőt újságíróként is kiemelkedő életművet hozott létre. Művészetét már saját korában is méltatta Európa – a Neróról maga Thomas Mann írt pozitív kritikát –, de jelenkori recepciója sem elhanyagolható. Aligha túlzás azt állítani, hogy a folyamatosan újrafelfedezett író, akinek eddig ismeretlen szövegei a mai napig kerülnek elő – legutóbb például Zeke Gyula író tett közzé jó néhányat a Budapesti Negyed különszámában tavaly –, mára a magyar irodalom egyik legfontosabb viszonyítási pontja lett. A magyar irodalom „uomo universaléjára” emlékezünk.

Tizenhat évesen rohammal fejezte be a „nyelvgyakorlás céljából” németül vezetett naplórészét. Még a láza is felment. Minden idegen nyelven írt mondat kinszenvedés volt a később számtalan nyelven beszélő és számtalan nyelvből fordító, különféle nemzetiségű felmenőkkel rendelkező írónak, aki egyszer, csak úgy, unalomból még portugálul is megtanult, és remek szösszenetet írt róla – magyarul.

1933-ban azt írta: „Egy hazafiaskodó szólamokat hangoztató közösség azt követelte, valljak színt. Azt feleltem, hogy magyar vagyok, magyarul írok, s ennél nagyobb szerelmi vallomást nem tehetek népemnek.” Aztán így folytatta: „Egy másik közösség, amely épp oly türelmetlen, (...) azt követeli, hogy mindenki, aki tollat forgat, az emberiség egyelőre homályos, fölöt-

több tisztázatlan ügyét szolgálja, s csak arra esküdjék föl. Azt felelem ezeknek, hogy ember vagyok, embernnyelven írok (...) Ha egy költő bármely érdek szószólójává válik, szolgálva aljasul. Mindegy, hogy ez az érdek milyen és mekkora.” Nem a népi–urbánus agyminenés kezdetéről van itt szó, nem is a „vállalhat-e társadalmi szerepet az író” kezdetű, lezáratlan vitáról, egyszerűen arról, hogy ezek a viták a „Homo aestheticus sum” nézetet valló író szemszögéből értelmetlenek. Voltaképp ez lappang az Ady–Kosztolányi-vita mélyén is, és ez az a ragaszkodott nézőpont, ami Kosztolányit teljesen egyedülállóvá teszi a magyar irodalomban, és, fáziskéséssel ugyan, de lassan bekapcsolja a világirodalomba. Legutóbb, szinte a napokban épp egy New York-i kritikus fedezte fel magának az Európa nevű képződmény egyik kimondhatatlan nevű fővárosának régi íróját – mint olyan szerzőt, aki mindig az emberi történetek mélyére ás.

Emberi történetek és Hajnali részegség-súlyú, netán Reggeli áldás-lelkesültségű, mélységesen emberi líra ugyanis csak annak a szelleméből születik, aki úgy képes ingázni a lélekmély és a társadalmi peremtáj – mondjuk egy pincebéli házmesterlakás – meg az elefántcsonttorony között, hogy a köztestől, a rontott, „társadalmi” léttől intakt marad. Intakt, a szó „érintetlen” értelmében, de sérthetetlen már nem: ő, aki vajmi keveset törődik az emberiséggel, és kigúnyolja a forradalmárt, akinél jobban már csak a szolidaritásból nem vacsorázó Közéleti Kitűnőség irritálja jobban, és aki úgy gyártja a napi penzumot, hogy tudja: a megélhetésbörtön csak találékonyabbá tesz, mindenhol megtalálja és megmutatja az „örült pillanat gyermekét”, „emlékét a láznak, melyben az ajkak egymásba harapnak”: az embert és a születés és halál közé zárt embersors – emberiségsorsá lényegülő, és ezáltal felmagasztosuló – tragikumát, nem feledve, hogy „mindenki királyi ágyban született meg, a vér bíborában”.

Épp ezért: Kosztolányi sohasem a cselédről ír. Ő Veráról ír, a kis pesztráról, vagy Édes Annáról. Sohasem a költőről, hanem Esti Kornélról. Nem a lengyelekről, csak lengyel barátjáról, aki – az angollal ellentétben – kezet csókol a feleségének, és megérteti magát a kutyával. Közben persze hogy ő Vera, a pesztra és Édes Anna, valamint Kornél – ő az Ember.

Mellékesen jellegzetesen magyar. Kis-Európai. Monarchiás, később exmonarchiás. Bele van ragadva Pestbe, egy első osztályú vidéki srác, akinek az Üllői út nemcsak a fiatalság, hanem: szerelem a boros-bús Bácska után, ami szintén szerelem, de Pest, ez az ívlámpás, szagos, zizegő, villamosos, kávéházas örült város, ez a szeszélyes kurva mégiscsak az igazi. Itt válik életformává a mindig tovább- és továbbbúzó idegláz, amely legalább annyira táplálja is a pesti genius locit, mint amennyire a genius loci táplálja ezt az örökös, kosztolányis ideglázat, ahol pusztán az ittlétből irodalom lesz, vagy úgy, mint 1909. szeptember 10-én, Esti Kornél egyik első „munkanapján” vagy másként: Kosztolányi számunkra csak Pesttel együtt érthető igazán.

Másoknak – legalábbis a német, valamint az amerikai recepció ezt mutatja – meg Pest nőize, reggeli, bizonytalan tónusú és esti, kék órai színe, kisköfalatti-, benzin-, Duna- kávé-, pékség- és kukaszaga nélkül is, hiszen a Kosztolányi-életmű úgy lokális, hogy sohasem provinciális.

Habkönnyen, elegánsan, tökéletes magyar nyelven írt – lassan beérő – világirodalom.

Hát mégis lehet.

Pályakép

1885. március 29-én, virágvasárnap született Szabadkán

1902-ben kicsapták a gimnáziumból, miután az önképzőkörben összeveszett a tanárával

1903 nyarán magánúton érettségizett a szabadkai gimnáziumban, majd beiratkozott a pesti bölcsészkar magyar–német szakára. Összebarátkozott Babits Mihállyal és Juhász Gyulával

1904-ben a bécsi egyetem diákja

1905-től ismét a pesti bölcsészkar hallgatója

1906-tól a Budapesti Napló belső munkatársa

1908-tól A Hét, az Élet és a Nyugat munkatársa

1910: A szegény kisgyermek panaszai című verseskötetének első kiadása

1911-től a Világ munkatársa. Megjelent a Bolondok című első novelláskötete és az Őszi koncert – Kártya című verseskötete

1913-ban megnősült, Harnos Ilona színésznőt vette feleségül

1914-ben kiadta versfordításait

1916-tól tagja a Világ szabadkőműves-páholynak

1917-től a Pesti Napló munkatársa

1919-ben megjelenik Páva című kötete

1920-ban Kenyér és bor címmel új verseskötete, Béla, a buta címmel novelláskötete jelent meg

1921-ben megjelent első kisregénye, A rossz orvos

1922-ben napvilágot látott a Véres költő (későbbi kiadásokban Nero, a véres költő) című regénye

1924-ben kiadták a Pacsirtát és A bús férfi panaszait

1925-ben megjelent az Aranysárkány

1926-ben kiadták az Édes Annát

1928-ban Meztelenül címmel kiadta szabadverseit

1929-ben a Toll egyik számában napvilágot látott Az írástudók árulása – Különvélemény Ady Endréről című vitacikke

1932-ben jelent meg az Esti Kornél

1934-ben kiadták a Bölcsőtől koporsóigot

1935-ben jelentek meg összegyűjtött versei

1936-ban Tengerszem címmel megjelent az utolsó novelláskötete. Már nagyon beteg volt, a gégerák miatt beszélni, enni, inni nem tudott. Papírdarabokon levelezett a környezetével

1936. november 3-án halt meg Budapesten, decemberben a Nyugat emlékszámával adózott emlékének

Cívisségtől „testidegen” szabdkömvés jelképek

<http://www.hirextra.hu/2010/03/26/jobik-nem-orul-a-rekonstrukcionak/>

A Jobbik szerint a magyarságtól és a református hagyományoktól idegen, „szabdkömvés és más háttérhatalmi” jelképeket fognak megjeleníteni a debreceni Református Nagytemplom mögötti romkert rekonstrukciója során, amelyek építészetileg nem tükrözik azt a szellemiséget, ami Debrecent a szabadság őrvárosává tette.

Ágoston Tibor, a párt polgármesterjelöltje az építési munkálatok miatt lezárt templomkert bejáratánál tartott pénteki sajtótájékoztatóján elmondta: örömmel fogadták, hogy a rossz állapotban lévő területen visszaállítják a 150 évvel ezelőtti állapotokat, de a kivitelezési tervek láttán csalódniuk kellett.

Elmondta: a magyarság, a református egyház és a város gazdag múltjának megjelenítése helyett olyan, a „cívisségtől testidegen” szabdkömvés jelképek fognak kirajzolódni a térburkolaton és az építményeken, mint a körző, a mindent látó szem és a piramis. „Ezek mind bele lesznek rejtve a térbe, ez az önkormányzat honlapján is megtekinthető tervrajzokon egyértelműen látszik” - fogalmazott.

Ágoston Tibor a lakosság és a református egyház segítségét kérte, hogy próbálják presszionálni a városvezetést a tervek megváltoztatására. Megítélése szerint a magyarság, a református egyház és a város bír annyi saját jelképpel, hogy azokat az oda járó fiatalok és gyerekek elé büszkén lehessen majd odaállítani.

Forrás: MTI / HírExtra, 2010. március 26. péntek 16':13”

[A Bilderberg-csoport tagjává lesz a külügy?](#)

2010-03-26 11:14 [barikád.hu](#)

Martonyi János lesz a következő-Fidesz kormány külügyminisztere - mondta el Orbán Viktor az InfoRádióknak. Emlékeztetés: Martonyi 2008-ban részt vett a világ legbefolyásosabb pénzembereit tömörítő, sokak szerint szabadkőműves háttérű Bilderberg-csoport tanácskozásán.

A Fidesz-KDNP miniszterelnök-jelöltje közölte: ha ők kapnak felhatalmazást a kormányalakításra, a külügyi tárcát, és azon belül az uniós elnökséggel járó feladatokat Martonyi János irányítja majd.

Orbán Viktor elmondta: találkozásán a belga miniszterelnökkel egyeztettek a soros elnökség átvétele után folytatandó feladatokat. Ezek mellett lesz két-három olyan téma is a januárban kezdődő féléves ciklusban, amelyet Magyarország indít majd meg, ám hogy ezek mik lesznek, arról csak a választások után beszél a politikus.

A miniszterelnök-jelölt azt is elmondta, hogy európai gazdaságpolitikát tekintve magyar pártnak még nem volt hasonlóan magas szinten kidolgozott programja. (Kár, hogy ezt mindmáig nem osztották meg a nyilvánossággal, megelégedtek egy nagy vonalakban fogalmazó, felületesezzével a "programban" - Barikád)

Martonyi Jánost két esztendővel ezelőtt meghívták a világ legbefolyásosabb pénzembereit és gazdasági szakértőit tömörítő Bilderberg-csoport tanácskozására. A tömörülést 1954-ben hozták létre, szerint szabadkőműves gyökerekkel rendelkezik, bár ezt természetesen hivatalosan soha nem ismerték el. Tavaly szeptemberben komoly nemzetközi botrány kavart az egyik résztvevő, Kevin Trudeau amerikai milliárdos kitalált egy televíziós műsorban. A mágus azt állította: a csoportnak határozott elképzelése van arról, hogy az emberiség 2/3-ra lényegében "nincsen szükség". A világ népességét két részre, az "uralkodó elitre", és a "munkásméhek"-re, de belőlük is jóval kevesebbre "volna szükség".

hetivaalsz.hu - [barikad.hu](#)

A francia szabadkőműves páholy nőket is befogad

2010.04.11. 15:30; Bulvár; Forrás: MTI

<http://hir3.hu/index.php?hir=magazin&hirid=38151&kat=3>

A Franciaországi Nagyoriens, egész Európa egyik legnagyobb múltú és legnagyobb létszámú szabadkőműves testvérisége immár nőket is sorai közé enged - közölte a szervezet. Az 1773-

ban alapított, nagyjából 50 ezer tagot és 1128 páholyt tömörítő Nagyoriensnek - mint a legtöbb szabadkőműves szervezetnek - eddig soha nem lehettek nők a tagjai. 2008-ban azonban néhány páholy sorai közé engedett hat nőt, amiért felfüggesztették működésüket. "A szabadkőműves legfelsőbb bírósági kamara állásfoglalása szerint azok a páholyok, amelyek 2008-ban nőket engedtek soraik közé, nem cselekedtek a szabályaink ellen" - mondta az AFP francia hírügynökségnek Gérard Contremoulin, a Nagyoriens szóvivője. A döntés értelmében a testvériséghez tartozó 1128 páholy szabadon avathat fel nőket. "Nem kötelezzük őket erre, de szabadon megtehetik" - tette hozzá Contremoulin. A Nagyoriens nagymestere, Pierre Lambicci üdvözölte a döntést, de mint mondta, "nem tisztem eldönteni, hogy ez helyes-e vagy sem. A döntés hosszú vita végére tett pontot". A szervezet legutóbbi éves gyűlésén 2009-ben a tagok 56 százaléka szavazott a nők beengedése ellen, de a szavazást formai okok miatt később érvénytelenítették. A francia szabadkőművesség már eddig is rendelkezett női páholyokkal: a Francia Nagy Női Páholy 11.700, a Memphis-Misraim Nagypáholy ezer tagot számlál.

Már nők is lehetnek szabadkőművesek

http://index.hu/kulfold/2010/04/11/mar_nok_is_tagjai_lehetnek_a_francia_szabadkomuves_paholynak/

2010. április 11.,

A Franciaországi Nagyoriens, egész Európa egyik legnagyobb múltú és legnagyobb létszámú szabadkőműves testvérisége immár nőket is sorai közé enged. A szervezet legutóbbi éves gyűlésén a tagok 56 százaléka szavazott a nők beengedése ellen, de a szavazást formai okok miatt később érvénytelenítették.

Az 1773-ban alapított, nagyjából 50 ezer tagot és 1128 páholyt tömörítő Nagyoriensnek - mint a legtöbb szabadkőműves szervezetnek - eddig soha nem lehettek nők a tagjai. 2008-ban azonban néhány páholy sorai közé engedett hat nőt, amiért felfüggesztették működésüket.

"A szabadkőműves legfelsőbb bírósági kamara állásfoglalása szerint azok a páholyok, amelyek 2008-ban nőket engedtek soraik közé, nem cselekedtek a szabályaink ellen" - mondta az AFP francia hírügynökségnek Gérard Contremoulin, a Nagyoriens szóvivője. A döntés értelmében a testvériséghez tartozó 1128 páholy szabadon avathat fel nőket. "Nem kötelezzük őket erre, de szabadon megtehetik" – tette hozzá Contremoulin.

A Nagyoriens nagymestere, Pierre Lambicci üdvözölte a döntést, de mint mondta, "nem tisztem eldönteni, hogy ez helyes-e vagy sem. A döntés hosszú vita végére tett pontot". A szervezet legutóbbi éves gyűlésén 2009-ben a tagok 56 százaléka szavazott a nők beengedése ellen, de a szavazást formai okok miatt később érvénytelenítették. A francia szabadkőművesség már eddig is rendelkezett női páholyokkal: a Francia Nagy Női Páholy 11 700, a Memphis-Misraim Nagypáholy ezer tagot számlál.

200 műemlék és 200 kedvezményes szállásajánlat
[2010.04.08]

<http://www.turizmusonline.hu/cikk.php?id=28135>

Tavaly indult útjára hagyományteremtő céllal a hazánk műemlékeinek népszerűsítését célzó új turisztikai akciónap, a Műemléki Világnap. Az ötletgazda, a Műemlékek Nemzeti Gondnoksága, a Magyar Turizmus Zrt.-vel együttműködésben – több tucat műemlék üzemeltetőjével együtt –, ismét megrendezi a Műemléki Világnapot a nagyközönség számára is.

A világnap alkalmából országszerte mintegy 200 műemlék, kiállítóhely, múzeum nyitja meg kapuit díjmentesen, vagy 110Ft/fő kedvezményes belépődíjjal a látogatók előtt, a Fesztiválok Évéhez csatlakozott szolgáltatók pedig kedvezményes szállásajánlatokkal várják a vendégeket. Idén először a fővárosi műemlékfürdők – a Lukács, a Gellért, a Széchenyi és a Rudas – is bekapcsolódnak az akciónapba: ezekben a fürdőkben idegenvezetők kalauzolásával indulhatunk esti sétákra.

Több helyen nemcsak szakvezetéssel, hanem külön programokkal is készülnek. Többek között a Budapesti Történeti Múzeum a Budavári Palotában "Reneszánsz életképek" címmel palotatörténeti vezetést, reneszánsz viselettörténeti bemutatót és (felvehető ruhákkal) történelmi táncjátékot tart. Az Aquincumi Múzeumban ismeretterjesztő előadás, a Magyar Kultúra Alapítvány székházában, a Budai várban, "XXI. századi reneszánsz" címmel vetített képes épületvezetés, a Puskás Ferenc Stadion és Szoborparkban archív filmek vetítése, Érden, a Magyar Földrajzi Múzeumban kézműves foglalkozások, lovaglási lehetőség, építészeti előadás, Zsámbékon, a Rakétabázison műemléki séta, botanikai túra várja a látogatókat. Mórton, a Bozóky Bormúzeum-Pincészetben régi szőlészeti és borászati eszközök felismerése, kvízjáték, Győrött, a Városi Művészeti Múzeum szervezésében múzeumpedagógiai foglalkozások, valamint műemléki séták lesznek, míg Veszprémben, a Laczkó Dezső Múzeum szervezésében szaktárlat-vezetés, vetített képes előadás, makett készítés és "kő"faragás programokba kapcsolódhatnak be az érdeklődők.

Az idén kiemelt figyelmet kapnak az Árpád-kori templomok, a műemlékfürdők és az évszázados borospincék. Az Árpád-kori templomok közül az Aggtelek vidékén, Tornaszentandrásán az ikerszentélyes templom, Csarodán, a mosolygó szentek freskójával díszített református templom, Márokpapin a kívülről is festett Árpád-kori templom, a Bodrogközben a tündérek által épített karcsai református templom invitálja a kuriózumra vágyókat.

Az egyházi építészet kulisszatitkait ismerhetjük meg Fót és Ócsa híres templomában, a zsámbéki Romtemplomnál, Majkon, a Remeteségben, és egyházi szervezésben túrára is indulhatunk a Répcelaki Szent Márton Tanösvényt bejárva. A kastélyok közül a reneszánsz világot idéző Vay-kastély és Múzeum Vaján, a romantika hangulatát tükröző nádasdladányi Nádasdy-kastély, a szabadkőműves legendáiról híres dégi Festetics-kastély, míg a középkori

hangulatot árasztó várak közül Sárváron a Nádasdy-vár, Tatán, az Öreg-tó partján álló hajdani vízi vár, Simontornyán a gótikus vár, Ozorán a reneszánsz Pipo-várkastély kínál csemegét a műemlékkedvelőknek. Az ódon borospincék a Budai várban, a Királyi Borház és Pincemúzeumban, valamint Móron, Nyúlon, Palkonyán és Kőszegen várnak minket.

A népi építészet remekműveit Hajdúböszörményben, Balassagyarmaton, Balatonakaliban, Noszvajon és Dabason, míg a török kor emlékeit Pécsen, Érden és Esztergomban nézhetjük meg. Igazi családi programnak ígérkezik Salgótarjánban egy valódi bányában kialakított múzeum és a Bakony fővárosában, Zircen, a Bakonyi Természettudományi Múzeum bejárása. A római kor emlékei közül az aquincumi, a balácai és a dunaújvárosi múzeumok invitálják a Műemléki Világnap látogatóit.

Az akciónapon szálláskedvezmények is várják és ösztönzik a vendégeket országjárásra: a Magyar Turizmus Zrt. szervezésében megvalósuló idei Fesztiválok Éve kampány keretében számos szálláshely-szolgáltató kínál kedvezményeket egész évben, és a Műemléki Világnap alkalmából tovább bővült a kedvezményes szállást nyújtók köre. Így az akció időtartama alatt mintegy 200 kedvezményes szállásajánlatból válogathatnak az utazók a falusi szálláshelyektől a magas színvonalú szállodákig.

A Műemléki Világnaphoz kapcsolódó részletes műemléklista és a programok a www.nemzetimuemlek.hu honlapon, a szálláskedvezmények pedig a www.itthon.hu honlapon tekinthetők meg. A Műemléki Világnapról részletesen olvashatnak az érdeklődők az országos napilapokba befűzött, illetve Tourinform irodákban és nagyobb MOL kutaknál is elérhető Itthon otthon van belföldi turisztikai mellékletben is.

A Műemlékek Nemzeti Gondnoksága a Műemléki Világnap apropóján külön felhívást is kezdeményez, hogy segíthessünk a veszélyeztetett műemlékeken! Egy képeslapot (emléklap) ad ki az Intézmény, amelynek megvásárlásával az adományozó hozzájárulhat egy különlegesen értékes és egyedülálló műemlék, a tornaszentandrási Árpád-kori műemléktemplom homlokzatjavítási munkáinak elvégzéséhez. (Magyar Turizmus Zrt.)

...Az Ouroboros feltűnik a szabadkőművesek és teozófusok pecsétjein is...

Najmányi László: Ouroboros – Az Univerzum története

Forrás:

http://artportal.hu/aktualis/hirek/najmanyi_laszlo_ouroboros_az_univerzum_toertenete

Plato *Timaios* című dialógusában az Univerzum első élőlényeként leírt egy önmagát evő, kör alakú, halhatatlan állatot, amelynek „nem voltak szemei, mert önmagán kívül nem volt semmi

látható; fülei sem voltak, mert nem hallatszott hang; nem vette körül belélegezhető levegő; belső szervekre sem volt szüksége, mert nem volt mit megemésztenie, vagy kiürítenie magából: hiszen nem létezett semmi rajta kívül. Úgy lett teremtve, hogy saját ürüléke volt az étele, és minden, amit tett, vagy elszenvedett, önön magában történt.” Az [Ouroboros](#) (Uroborus), az önmaga farkába harapó kígyó egyike az emberiség közös szimbólumainak.

Első ábrázolása Kr. e. 2300 körül, Egyiptomban jelent meg. A káldeus vallásban a kétarcú istenség, *Baal-ianus* (a kapuk, átjárók római istene, Janus őse) szimbóluma lett. Az *Ouroboros* (Farok-faló) nevet az antik görög filozófusok adták neki. A gnosztikusok számára az örökkévalóságot, a világ lelkét szimbolizálta. A korai kereszténység az anyagi világ behatároltságát ábrázolta vele. A Norse (viking) mitológiában *Jörmungandr* a neve. Az alkímiában az alkímista megtisztító munkájának körkörös természetét és a bölcsek kövét szimbolizálja. A *Kleopátra Chrysopeoiája* című, a második században, Alexandrában íródott híres alkímista szövegben az önmaga farkába harapó kígyó a „hen top an” (minden egy) szavakat zárja körbe. A kígyó fekete és fehér felei a taoista jin-jang szimbólum nyugati megfelelője. **Az Ouroboros feltűnik a szabadkőművesek és teozófusok pecsétjein is.** Az örület erejét meditációs célokra fordító kundalini jógában az energia szimbóluma. A nyugat-afrikai tradíciókban *Aidophedo* félisten jelenik meg az önmaga farkába harapó kígyó képében. A yoruba vallásban *Oshunmare* a neve. Az aztékok és toltékok istene, Quetzalcoatl gyakran az Ouroboroshoz hasonlóan ábrázolva látható a faragványokon. Carl Jung az emberi pszichére archetípusos jelentőséggel bíró szimbólumként interpretálta az ősi jelképet, amely megtalálható a magyar és romániai unitárius egyházak címerében is.

A New York-i Ise kulturális alapítvány *Ouroboros: The History of the Universe* című kiállításának fő szervezője Ali Hossaini biokémikus, filozófus, televíziós producer, vizuális költő, aki Blake Shaw és Bruno Levy videó művészek, programozók közreműködésével a kultúra frakciókra bomlását, a tudomány, az ipar és a művészet eltávolodását akarja visszafordítani. Hisz abban, hogy – amint a csaknem kétezer éves alexandriai alkímista szöveget illusztráló Ouroborosba zárt szavak üzenik – „minden egy”, s amikor a különböző tevékenységeket kényszeresen kategorizáljuk, elválasztjuk egymástól, csupán szellemi restségünket bizonyítjuk, miközben súlyos károkat okozunk önmagunknak és környezetünknek. Amiket mi különböző kategóriákba szorítunk, voltaképpen ugyanazon dolognak különböző megközelítései. A művészet nem tud tudomány lenni, de átadhatja a rácsodálkozás érzését, ami a tudósokat mozgatja, és segíthet bennünket emlékezni arra, hogy kik vagyunk és hol vagyunk. A kiállítás egy hosszú, sötét teremben elhelyezett hat, triptichonokba rendezett vetítő felületről álló installáció. A terem egyik végében háromdimenziós, mandalaszerű, egymásba olvadó „szent formákat”, köröket, háromszögeket, négyszögeket, a kozmosz mitológiai és művészi reprezentációit látunk, ahogy kibukkannak a falakból, kifejlődnek, majd változatos alakzatokat vesznek fel az érzékelés és a teremtés vörös pontként ábrázolt, közös középpontja körül. A terem másik végében gyorsan felvillanó asztronómiai jelek, geológiai és biológiai képződmények mutatják az Univerzum többretegű történetét, az ősrobbanástól a Holdra szállásig. Galaxisok, üstökösök, vulkánkitörések keverednek kémiai szimbólumokkal. Több mint 30 ezer, az internetről gyűjtött kép, videó felvétel villan fel, közeledik, távolodik, úszik a térben, változó sorrendben. A hatás hipnotikus, mintha egyszerre repülnénk a csillagok között és az időben. Néha emberi arcok is felsejlenek a kozmikus gomolygásban. Az egymásba olvadó képek közé a valóságunkat alakító, kontrolláló multinacionális nagyvállalatok logói, korunk szent formái keverednek, ugyanolyan természetességgel, mint az ősi vallási és mágikus jelek és szimbólumok. A kiállítás szervezői nem tudományos ismeretterjesztést folytatnak, hanem, folyamatosan kibomló, multidimenziós vizuális költeményt alkottak. Aki akar, sétálhat az álomszerű térben, vagy a terem közepén, a padlóra helyezett matracokon ülve, vagy fekvé élvezheti a

látvány-kavalkádot. Az alkotók mindvégig jelen vannak, lehet nekik kérdéseket feltenni, lehet velük beszélgetni, néha spontán módon megszólalnak, kommentálják a soha véget nem érő víziót.

Ise Cultural Foundation, New York

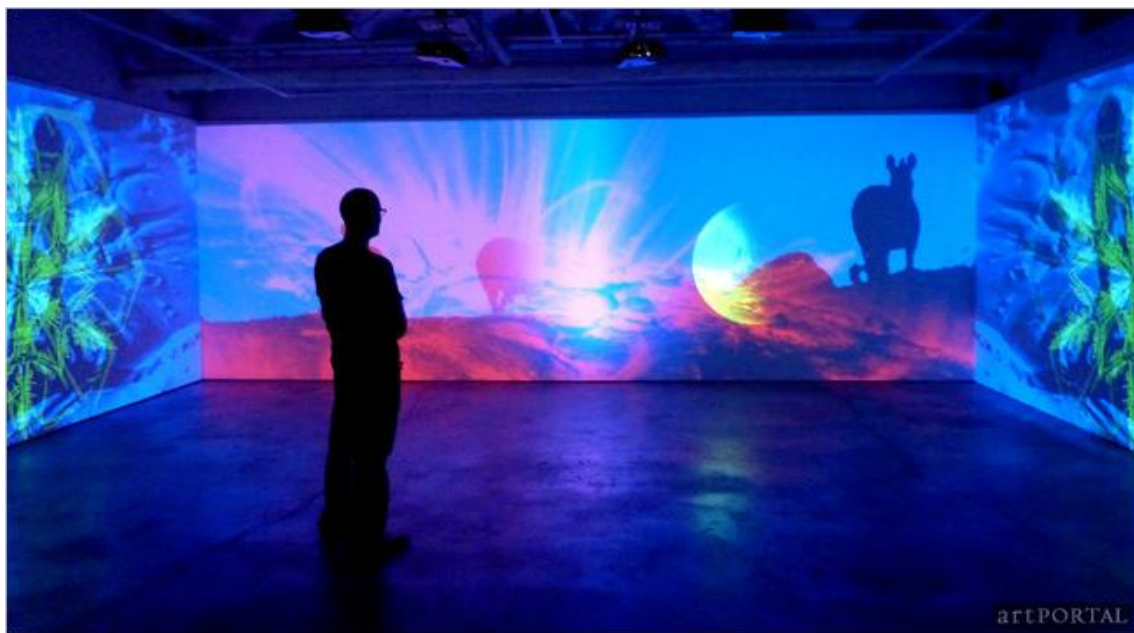
2010. március 9. – 2010. április 30

Forrás: © Najmányi László

2010. április 20.

Serpiente alquimica – Theodoros Pelecanos rajza az 1478-ban íródott Synosius című alkímista szövegből

A kiállítás részlete

A kiállítás részlete

SZABADSÁGOT A POLITIKAI FOGLYOKNAK!!! Szent Korona Rádió Magyar Jelen Karpátia

SZENT KORONA RÁDIÓ címlapra

AMHAX HUNGARY csak Hazaf

Blogok Kívánságműsor Műsorújság Programajánló Letöltések Galériák Podcast

Szegedi Csanád : Szóljanak a harangok június 4-én!

Szegedi Csanád

2010. június 4-én lesz 90 éve, hogy hazánkat és nemzetünket a trianoni diktátum által megcsonkították. Igazságtalanul elszakították országunk területének kétharmadát és vele együtt a magyarság harmadát is.

Összesen több mint 1 millió magyart űztek el, telepítettek ki, vagy mészároltak le összesen 1920-at illetve 1945-öt követően (200 ezret deportáltak Felvidékről, 50-60 ezret irtottak ki Kárpátalján, jó százezret eltüntettek vagy deportáltak Erdélyben, 50 ezret mészároltak le Délvidéken, a szovjet „felszabadítók” kb. 700 ezer magyart hurcoltak orosz haláltáborokba, 100 ezer menekült el Milosevics elől, valamint a 90-es évekbeli délszláv terrorháborúiban. A két világháború között még természetes volt, hogy Csonka-Magyarország kormányzója, Horthy Miklós és valamennyi akkori magyar kormány a világméretben is példátlanul aljas "békeszerződés" felülvizsgálatáért küzdött, s 1938 és 1945 között e törekvésüket részben siker koronázta: az elcsatolt országrészek egy jelentős hányada visszatért.

Az elmúlt 65 évben hazánkat szinte kizárólag kommunisták, liberálisok vezették, akik, ellentétben a trianoni megszálló államok nemzeti bolsevizmusával, olyannyira az internacionalizmusért küzdöttek, hogy szinte még az új határokon kívül maradt magyarság létezéséről sem tartották fontosnak beszélni, sőt, a román, csehszlovák, jugoszláv, szovjet majd utódaik az ukrán, szerb, román, szlovák hatalom kedvét keresték – a magyarságéval szemben. Így a megszállók 1945 után gond nélkül irhatták, deportálhatták, kitelepíthették, sanyargathatták, megalázhatták az elszakított nemzetrészeinket. Utódaik ezért sohasem kaptak kárpótást!

1990-ben nem történt valódi rendszerváltás, Trianon továbbra sem kapott a legnagyobb magyar tragédiához illő állami és politikai figyelmet, s miközben több kommunista állam szétesett, sok államhatár megváltozott, mi továbbra sem álmodhattunk nemhogy területi revízióról, de még kollektív magyar kisebbségi jogokról sem az elcsatolt országrészekben. Sőt, a parlamenti pártok, MSZP-től a Fideszig megszavazták ellenszolgáltatás, területi önrendelkezés igénye nélkül Szlovákia és Románia NATO és EU-tagságát, mitöbb, abba is belementek, hogy a Felvidéken érvényben maradjanak a durván rasszista benesi dekrétumok, amelyek nyíltan hirdetik a magyarság kollektív bűnösségét és származási alapú megkülönböztetését.

Ezután az utódállamoknak már a látszat fenntartására sem kell ügyelniük: a szlovák kormány a magyar nyelv nyilvános használatának betiltásánál tart, a román folytatja a Székelyföld egyébként nemzetközi egyezmények által is tiltott elrománosítását, Délvidéken pedig vészes gyorsasággal folyik a szerbek által elnyomott maradék 290 ezer magyar kivándorlása, eltűnése. Szlovákia és Románia mindezt ráadásul a cigányok, homoszexuálisok, drogosok, bevándorlók problémáira érzékeny, az őshonos magyarok jogfosztottságára teljesen érzéketlen Európai Unió tagjaként folytatja, ellentétesen még az EU deklarált alapértékeivel szemben is. Budapesten mindeztidáig egyetlen egy kormány sem volt hajlandó nemzeti gyásznappá, emléknappá nyilvánítani június 4-ét.

Kedves honfitársaim, az ideiglenesen elszakított nemzetrészeink szabadságáról, alapvető emberi jogaik gyakorlásáról nem mondhatunk le, ilyen körülmények között különösen nem. Isteni csoda, hogy ha megfogyva is, jogfosztottan, de az elszakított nemzetrészek fennmaradtak, élnek, s még hallatszik magyar szó Lendvától Munkácsig, Székelyudvarhelytől Dunaszerdahelyig.

Elcsatolt testvéreink érdekében, nemzetünk legnagyobb sorscsapására emlékezve arra kérném Önöket, hogy éljenek bárhol, 2010. június 4-én 16 óra 32 perckor (90 éve pontosan ekkor írták alá a trianoni diktátumot) húzzák meg templomuk harangját. Ezt a nyílt levelet egy hónappal a gyászos évforduló előtt bocsátom közkézre, hogy legyen ideje a gyülekezeti tagoknak is értesítenie egyházi vezetőiket.

Dicsértessék a Jézus Krisztus! Áldás Békesség! Erős vár a mi Istenünk! Egy az Isten!

Szegedi Csanád - EP-képviselő (Jobbik Magyarországért Mozgalom)

(Szent Korona Rádió)

2010.06.02.

Féloldalas kultúra, torz védekezési képesség

Trianon után oda lett az értelmiségiek java, csak a hivatalos művelődés maradt.

Magyarország agyát részben amputálták, az intelligenciát reflexív tevékenységek váltották fel, azt a 4-5 ezer embert, akik a becsületet és a kultúrát jelentették, vagy börtönbe küldték, vagy vitézi bandák vegzálták – hivatkozott Jászi Oszkára, a Polgári Radikális Párt vezetőjére Ormos Mária történész a Politikatörténeti Intézet Trianon-konferenciáján. Témája: miképp satnyult el a Károlyi-kormány, illetve a Tanácsköztársaság után az ország értelmisége és kultúrája.

A 20. század elején széleskörű reformirányultság duzzasztotta az országot – magyarázta Ormos Mária –, a kiegyezés keretei málladoztak, az agráriumot a földkérdés és a munkanélküliség feszítette, a választójog szűkössége elviselhetetlen volt. E problémákat nyíltan a politika liberális része (Országos Demokrata Párt) és a szociáldemokrata párt vállalta fel, aztán a politikai porondon új erőként jelent meg az értelmiségieket tömörítő Jászi-féle radikális szárny, és szép lassan átvette a liberálisok helyét. (Hozzájuk csatornáztta be magát a Károlyi Mihály fémjelezte Függetlenégi Párt egy része is.) És hirtelenjében feltűntek a társadalmi- és politikai gyökerekkel nem rendelkező, előzmény nélküli kommunisták, kiknek eszméi széleseben terjedtek, főként a fiatalok körében. (Megjegyzendő: a kommunistáknak több mint 25 év után sem sikerült gyökeret ereszteniük, 1945-ben ismét szovjet importként jelent meg eszmerendszerük.)

Am politikai különbségek ide vagy oda, az alapkérdésekben egyetértettek a különböző formációk, választójogról, oktatáspolitikáról, kisebbségi politikáról nagyjából ugyanazt vallották radikálisok és szociáldemokraták. Földkérdésben azonban már összecsaptak: a radikálisok a kisbirtokra épülő agrárstruktúrában gondolkodtak, míg a szocdemek a nagyüzem mindenhatóságát hirdették. A fehér bosszú azonban nem volt tekintettel értékválasztásra és motivációra, károlyisták, szocdemek, radikálisok egyaránt rettegtek, ahogy rettegetett minden értelmiségi, aki bármilyen szerepet játszott a tanácsköztársaságban, vagy csak felsőoktatási kinevezést kapott. Elindult hát az exodus. (Az értelmiségiek egy része a tanácsköztársaság után a szovjet menedékbe húzódott – az már más kérdés, hogy ott sem éltek túl a bolsevik kormány tisztogatása miatt.)

És elindult a tisztogatás is. A Magyar Tudományos Akadémia itthon 5 tagját zárta ki (többek között kizárták a szlavista Asbóth Oszkárt, vagy az ismert szabdkömvés matematikust, Beke Manót). A felsőoktatásban mindenkit letaszítottak katedrájáról, akit 1918 és 1919 között neveztek ki – így lett Babits Mihály egyetemiből ismét középiskolai tanár, az egyetemi tisztogatás legnagyobb vesztese pedig Ferenczi Sándor, a hazai pszichoanalízis megalapítója volt, akinek tanszékét is eltörölték. De bűnös volt az a 96 író, költő, színész (Babits Mihály, Kosztolányi Dezső, Ady Endre, Bartók Béla, Kodály Zoltán), aki aláírta a Magyar Intelligenciához címzett kiáltványt. (Ennek lényege egy – a nem történelmi határokat tartó –konföderáció létrehozása.)

Így nem csak a kommunista művészek emigráltak, összességében több száz zeneszerző, természettudós, festő, fotós, színész emigrált – utóbbiak közül csak egyetlenegy, Lugossy Béla aratott átütő sikert, ő lett Amerika Drakulája. Az itthon maradottak vagy elvtelen kompromisszumot kötöttek, vagy alábuktak az egyszerű polgári létbe, így az ország szellemi élete egyoldalúvá vált, ha úgy tetszik, eltorzult, csökkent a társadalom ellenálló képessége is.

atv.hu

http://atv.hu/cikk/20100602_feloldalas_kultura_torz_vedekezesi_kepesseg?source=hirkereso

SZOLJON

<http://w3.szoljon.hu/jasz-nagykun-szolnok/kultura/kulonbozo-vadak-elnek-magyarorszaggal-szemben-304106>

Különböző vádak élnek Magyarországgal szemben

2010. május 9.

Szathmáry István

Kísért a múlt | Elvileg és gyakorlatilag is igaz, hogy minél nehezebb egy történelmi helyzet, annál nagyobb a felelőssége a mindenkori politikai elitnek, a végrehajtó hatalomnak, a kormánynak.

MIK EZEK?

X Erkölcsileg alkalmatlanok vagyunk arra, hogy Trianont megtámadjuk

Magyarország Mohács utáni legnagyobb katasztrófájáról, a trianoni békéről tartott Szolnokon előadást dr. Raffay Ernő történész, akinek egyik fő kutatási területe az első világháborút lezáró trianoni béke, annak kihatása hazánk további történetére. A számunkra tragikus diktátum okairól, hozzá való viszonyunkról kérdeztük a kérdés hivatott ismerőjét.

Szathmáry István

Professzor úr! Mik voltak a trianoni béke rajtunk kívül álló, és mik voltak a minket terhelő okai?

Romániában, Szerbiában és Szlovákiában különböző vádak élnek Magyarországgal szemben ma is, sőt időnként durvábban, mint az első világháborút megelőzően és közvetlenül Trianon után! Meg kell néznünk, mik azok, amik helytállóak, és mik azok, amik nem. Nem elég, ha szidjuk a franciákat, meg a románokat, Masarykot és Benest, szembe kell néznünk azzal, hogy az első világháború előtti magyar politikai elit követett el hibákat és milyen hibákat követett el. Akkor érthetjük meg azt, hogy Trianonnak ez a nagyon durva, végzetes döntése hogyan és miként következhetett be. Mert külső és belső okai egyaránt voltak Trianonnak.

A külső okok közül a legfontosabb, hogy három nagyhatalom és három kis nép szövetkezett Magyarország ellen, amiből a fontos a nagyhatalmak közötti viszony volt. Magyarország az Osztrák-Magyar Monarchia részeként a Német Császárság katonai szövetségese volt és egy idő után azok az európai nagyhatalmak, Franciaország, Oroszország és 1907-től Anglia, amelyek Németország ellenségei voltak, ellenségei lettek Magyarországnak is. Ez az a tragikus nagyhatalmi ellentét, aminek Magyarország külpolitikai szempontból áldozatául esett. Ez nem volt elég, a nagyhatalmi ok mellett három közép-európai nép, és két közép-európai ország is Magyarország ellen fordult. Ők már nem elvi, hanem nagyon is gyakorlati okból tették ezt, mert a cseh, román és szerb nép politikai elitje szemet vetett Magyarországra legalább ötven, hatvan évvel az első világháború, és a trianoni diktátum aláírása előtt. Közülük Csehország, mint Ausztrián belüli tartomány létezett, együtt élve velünk, a románoknak és a szerbeknek volt saját független királyságuk.

A szerbek nyíltan Monarchia-ellenesek lettek 1903 után, a románok pedig sunyi módon tették ezt, mert 1883-tól 1916-ig Románia és az Osztrák-Magyar Monarchia között katonai titkos szerződés állt fenn. Mégis ellenünk támadtak a románok, vagyis egyértelmű, hogy a három kis nép politikusai között elvi, testvéri, a magyar államra szemet vető elvtelen, de rendkívül praktikus rablósövetség állt fenn, melynek során a három rabló évtizedeken át készülve várta a kedvező alkalmat. Ők azonban egy kicsikét gyöngék voltak az osztrák-magyar-német-olasz szövetség legyűrésére. Tehát logikusan arra számítottak, hogy a két európai katonai tömb, az Antant és a Központi hatalmak valamikor összecsap katonailag, a központi hatalmak vereséget szenvednek és ők akkor érvényesíteni tudják területi vágyaikat. Pontosan ez történt, s ennek a logikának a mentén érthető meg a cseh, szerb, román szövetség, s az, hogy miért darabolták fel Magyarországot ilyen aránytalan mértékben. Tudni kell azt, hogy a vesztes országok közül Németország és az bolgár cárság területének és lakosságának csupán 8-10 százalékát, veszítette el, ezzel szemben a Magyar Királyságot területének 71,4, lakosságának pedig, kerekítve 65 százalékától fosztották

meg. Ez olyan nagy aránytalanság, hogy ezt csak a három kishatalom és a három nagyhatalom érdekközösségével tudjuk megmagyarázni. A pontot mindegyre az első világháborús katonai vereséget követően a Károlyi Mihály vezette úgynevezett forradalom (amelyhez Jászi Oszkár szabadkőműves társasága is tartozott) és Kun Béla és társai Tanácsköztársasága, tehát az első kommunista diktatúra tette fel. A kommunistákat nem tartom annyira felelősnek a trianoni tragédiáért, mint Károlyi Mihályékat.

Károlyiék esetében még lett volna lehetőség arra, hogy valami védelmi politikát kezdjen Magyarország. A frontról a hátszágba özönlő csapatokból még lehetett volna hadra fogható erőt szervezni, ezt azonban Károlyi Mihály 1919 február-márciusára tolt ki, amikor a románok már a Királyhágónál álltak, a cseh légiók bevonultak Pozsonyba, s az angol és más hajókon Korfu szigetéről Európába visszaszállított szerb királyi haderő megindult a vezérkari főnök vezetésével a Pécstől és Szegedtől északra eső területek és Temesvár elfoglalására.

Részünkről pusztán Károlyiékat és a kommünt terheli felelősség a bekövetkezett tragédiáért?

Nem. Elvileg és gyakorlatilag is igaz, hogy minél nehezebb egy történelmi helyzet, annál nagyobb a felelőssége a mindenkori politikai elitnek, a végrehajtó hatalomnak, a kormánynak. Ha megnézzük az első világháború előtti magyar parlamentet, szintén Trianon fontos belső okánál vagyunk. Az utolsó huszonöt évben nagyon durva parlamenti harcok zajlottak nálunk, ami önmagában nem baj. De amikor kialakult az obstrukció, vagyis az ellenzék állandóan hozzászólt, s akár tíz órás beszédekkel, de verekedésekkel, trombitálással lehetetlenné tették a képviselők azt, hogy például a véderőtörvényt, amit ma honvédelmi törvénynek mondunk, érdemben tárgyalják, akkor az katasztrófa. A francia, román, német parlamentben, de akár az orosz dumában is egy-két nap alatt meghozták a véderőtörvényeket, amihez nekünk egy év kellett. Magyarországon az utolsó véderőtörvényt 1911 nyarán terjesztették be és csak 1912 júniusában tudta a parlament elfogadni, úgy, hogy Tisza István házelnök katonaságot vezényelt az ülésterembe, és egy régi, 1848-as áprilisi törvényre hivatkozva kivezettette az ellenzéki képviselőket.

A kormánypárt megszavazta a védelmi törvényt, de közben elment 13 hónap. A világtörténelem addigi legnagyobb fegyverkezési versenyében ez azt jelentette, hogy a magyar tüzértség nagyon meggyengült, a gyalogság erősítése is lemaradt, és ami nagyon fontos volt, a haditengerészetet és a légierőt sem lehetett kellően fejleszteni. Idő és pénz kell ahhoz, hogy fegyvergyárat építsenek, s ezt a parlament késve szavazta meg. Például a magyar tüzérütegek 4 ágyújával szemben az oroszok 6-ot tudtak szembeállítani. Ez oda vezetett, hogy a háborúban az egyébként is két és félszeres túlerőben levő oroszokat csak három év alatt sikerül majd levérni. Csak 1917 tavaszára győz ezen a fronton a Monarchia, habár 1916 nyaráig, tavaszáig úgy tűnt a központi hatalmak győznek. Volt egy másik fontos belső oka is Trianonnak. A magyar társadalom darabjaira, egymással örökös vitában álló csoportokra hullott szét, vagyis nem volt egységes nemzeti és társadalmi tudat. Ennek több oka volt, az ebben is szerepet játszó obstrukció mellett még egyet szeretnék fölemlíteni. Ez a magyarországi radikális szabadkőművesség szerepe volt. Ők támadást indítottak a magyar történelmi hagyományok, egyházak, a hittanoktatás ellen, és minden ellen, ami a magyar nemzeti gondolatot, a nemzet összetartozását erősíti. Ez is okozta, hogy nem tudott a nemzeti érdekek mögé sorakozva kialakulni egy olyan egységes magyar társadalom, mint amilyen például Németországban vagy Franciaországban kialakult. A magyar társadalom darabjaira szakadva ment a háborúba, és amikor az első komolyabb háborús vere-

ségek eljöttek 1918-ban, akkor nyáron elkezdett a front felbomlani. Jórészt igaz, ha nem is teljesen, amit annak idején mondtak, hogy a hátország tette tönkre a csapatokat. A hátország szétesett civil polgári társadalma nem tudott összefogni a háborús győzelem érdekében.

Trianon visszavezethető-e a kiegyezés tényére?

Visszavezethető rá. A kiegyezéssel létrejött egy belpolitikailag független, külpolitikailag azonban függő helyzetben levő Magyarország, s ezzel kialakult az, hogy a közös ügyek, a külügy, a hadügy és az ezeket fedező közös pénzügy közül két nagyon fontos a közös kormányzat, a három közös miniszter és a király kezében van. Nincs külön osztrák és magyar külügyminisztérium, hanem egy van Bécsben. Hogy jön ide Trianon? Nagyon egyszerűen. Amikor 1918-ban megrendülnek a belpolitikai viszonyok és október 31-én a megalakul a Károlyi-kormány, akkor nincs magyar diplomáciai testület. Nincs magyar követ Párizsban, Londonban! Szentpéterváron már nem sok értelme lett volna, ott már Leninék grasszáltak. A győztes hatalmak országaiban nincs magyar diplomata, csak osztrák, cseh diplomaták, csupán egy két magyar szolgál Argentínában, meg különböző helyeken. Az új magyar kormány – mindegy, hogy milyen a véleményem Károlyi Mihály kormányáról — nem tud a külvilághoz fordulni és nem tudja a diplomácia segítségével megvédeni a magyar érdekeket. A másik a közös hadügy.

Itt furcsa helyzet alakul ki, mert a Monarchiának négy hadserege van: a közös haderő, a magyar haderő, az osztrák népfelkelésnek nevezett hadsereg és a horvát, maroknyi, pár ezernyi haderő, de mind a négy a király alá tartozik. Van a közös hadügyminisztérium, de van Bécsben osztrák és van Budapesten magyar királyi honvédelmi minisztérium is. Ez kicsiny tárca, csak az újoncozást, a hadkiegészítést, és a honvédségre és a közös hadsereg egy részére vonatkozó pénzügyi utánpótlási, anyaggyártási, fegyverkezési kérdéseket intézi. De a kiegyezési törvény honvédségre vonatkozó paragrafusai kimondja, hogy a hadsereg szervezetére, vezényletére vonatkozó döntések nem az osztrák és a magyar kormány, hanem egyes egyedül az uralkodó jogkörébe tartoznak. Ez a rendszer működik a kiegyezés 51 éve alatt, amíg erős a birodalom és a hadsereg. De amikor megkezdődik a felbomlás, külügyileg, katonailag megrendül a birodalom, s 1918 októberében a kettős birtoklás megszűnésével létrejön a Magyar Királyság Károlyi Mihály miniszterelnökségével, akkor nincs önálló magyar hadsereg. Van ugyan a kiegyezéssel létrejött magyar királyi honvédség, de az a többivel összevontan harcol az olasz, a balkáni, a román és szerb frontokon.

Nincs magyar parancsnokság alatt lévő, intakt, mindentől és mindenkitől független magyar haderő, amelyikkel Károlyiék megvédhetnék az országot. Sőt, Károlyiék még neheztlik a helyzetet, amikor kiadják a parancsot az 1918 novemberében Kolozsváron megalakult Székely Hadosztálynak, hogy vonuljanak vissza, s amikor a románoknak átadnak egy várost, vegyenek fel erről egy jegyzőkönyvet. A hadseregeket nem jegyzőkönyvfelvételre szokták használni. Tehát a Károlyi-kormány hadügyi politikája teljesen elhibázott volt, de hatvanhétre is visszamegy a dolog azzal, hogy nincs független magyar hadsereg. Mint ahogy van román, szerb és mindenféle más országban. A dualizmusnak a bomlás idején a külügy és a hadügy terén megvolt ez a negatívuma.

A jelenlegi magyar társadalom tudatát, erejét, mentalitását illetően alkalmas-e arra, hogy Trianon kérdését felvesse?

Röviden: nem alkalmas! Tegnap hallottam Budapesten egy felmérést, aminek az a lényege, hogy a mai csonka Magyarország lakosságának harmincegy százaléka tud Trianonról. Majdnem hetven százaléka, vagyis tíz emberből hét nem tudja, hogy ezt eszik, vagy isszák. Pillanatnyilag itt tartunk. Ugyanakkor tény, hogy milliós tömeg van Magyarországon, egy, vagy kétmillió ember — járom a Kárpát-medencét, onnan tudom — aki meg akarja változtatni Trianont. 1989 és 2004. december ötödike között körülbelül hat olyan történelmi lehetősége volt a mindenkori magyar kormányoknak, hogy Trianont vagy fegyveresen, vagy békés, diplomáciai úton meg tudták volna támadni. És minden lehetőség kihasználása elmaradt. Nagyon fontosnak tartom annak hangsúlyozását, hogy 1989-ben két folyamat indult el. Az egyik a kommunizmus összeomlása, a térségben mindenhol többpárti demokratikus kormányok, parlamentek alakultak, a másik az, hogy a kilencvenes évek első felében a három trianoni utódállam közül kettő, Csehszlovákia és Jugoszlávia fölbomlott. Az egyik békés úton, a másik pedig egy véres, az első világháborúnál hosszabb háború során. És ezekben a folyamatokban, amikor kialakul Szlovákia és nincs hadserege, szétesik Jugoszlávia és harcban áll a hadserege, ekkor lehetett volna valamit tenni. Sőt, amikor a Szovjetunió felbomlik és Ukrajna kiválik a szovjetunióból, akkor Kárpátalja és a Felvidék kapcsán is, a délvidék kapcsán is lehetett volna lehetőség a magyar kormányok előtt. Románia más: a román politika sokkal dörzsöltebb a szlovák és szerb politikánál, ők őrzik Nagy Románia határait, kivéve azt a négy évet, amikor Észak-Erdélyt visszavette Magyarország, de a Versailles-i béke, 1947 óta Nagy Románia létezik, de a másik kettő összeomlott. Lett volna lehetőségünk, de a magyar kormányok, bármelyikről beszélünk mostanáig, ezt nem használták ki. Ennek katonai realitása a kilencvenes évek végéig lett volna, ugyanis 1990-ben a magyar hadsereg létszáma néhány száz főt leszámtva 150 000 körül volt. Akkor volt 1100 harckocsink, most van 58. Akkor volt több mint száz repülőgépünk, most van egy rajnyi Gripenünk. Azóta a magyar hadsereget leszerelték, tönkretették, és a magyar nemzet katonai ereje körülbelül a nullával egyenlő. A szlovák hadsereg nagyobb, mint a magyar haderő, a románról és a nagyon harcedzett szerb hadseregről nem is beszélve. 1999-ig, Jugoszlávia amerikai bombázásáig lett volna lehetőségünk. Azután jött 2004. december 5. a népszavazás, amikor a magyar kormány miniszterelnöke és a két kormánypárt elnöke, kiáll és kijelenti, hogy nem kell megadni a szomszédos országokban élő magyaroknak az állampolgárságot! Ez mind a mai napig így van, de én úgy hallottam az új parlamentnek még ezen a nyáron az egyik első döntése az lesz, hogy az állampolgárság kérdését valamilyen módon rendezik.

A katonai erőhiánya mellett ma az ország erkölcsileg sem volt alkalmas arra, hogy a revíziót végrehajtsa?

Ez teljesen így van! A magyar nép jelenleg erkölcsileg teljesen alkalmatlan arra, hogy Trianont megtámadja. Ugyanis már a Kádár-korszakban teljesen tönkretették a nemzeti tudatot, amit az első világháború előtt még a szabadkőművesek kezdtek tönkretenni. A kommunista korszakban ezt elmélyítették és a neoliberais korszakban, 1990, de főleg 1994 után egy rövid időszakot leszámítva ezt a nemzeti tudatot, a mi a nemzet összetartásának szempontjából nagyon fontos dolog, teljesen tönkretették. Ezért mondom én, hogy a magyar nemzet most erkölcsileg, mentálisan nem alkalmas arra, hogy Trianont megtámadja. Ehhez előbb teljesen új típusú, új tartalmú modern oktatási rendszert kell csinálni, ahol lassan meg lehet próbálni visszaállítani a nemzettudatot, és mindenekelőtt új, erős gazdaság kell. Így, hogy mi vagyunk a térség leggyöngébb hatalma, teljes irrealitás a trianoni kérdés revízióját egyáltalán fölvetni. Ami egyébként nagyon szívem szerint való!

Névjegy: Dr. Raffay Ernő történész a Károli Gáspár Református Egyetem rektorhelyettese, és a Bölcsészettudományi Kar dékánja. 1990-től 1993-ig politikai államtitkár a Honvédelmi Minisztériumban, majd a Hadtörténelmi Intézet és Múzeum főigazgatója volt. Szakterülete Erdély és a román-magyar kapcsolatok, valamint Trianon és az elszakított területek magyarságának története. A Trianoni Szemle folyóiratot is kiadó Trianon Kutató Intézet egyik alapítója. Megjelenés előtt áll új könyve: Szabdkömvések Magyarország ellen címmel.

Eldönthetné már a Fidesz-KDNP, akar-e állampolgárságot adni

Thu, 2010/05/06

Martonyi János

Mint ismert, Martonyi a [szabdkömvés](#), volt MSZMP-s miniszter a kettős állampolgárságról azt mondta: nincs arról szó, hogy egy magyar törvény automatikusan több százezer, vagy több millió szomszédos országban élő magyarnak állampolgárságot ad. Semjén szerencsére máshogyan gondolja.

Ő teljes jogú állampolgárságot adna a határon túli magyaroknak, egyedi elbírálás alapján.

Semjén Zsolt általános miniszterelnök-helyettesként dolgozik majd a magyar kormányban. Szerinte a magyar állampolgárság megadása az elszakított területeken élő magyarok számára erkölcsi kötelesség. - A személyes elkötelezettségem is az – és nyilván ennek a kormánynak is -, hogy a határon túli magyarság megkaphassa a magyar állampolgárságot, és nincs olyan, hogy vannak a magyar állampolgárok, meg ilyen B, meg C kategóriájú „kvázi magyar állampolgárok”. Egy magyar nemzet van, egy magyar állampolgársággal – nyilatkozta a Duna Televíziónak a KDNP elnöke.

A tervek szerint így az állampolgársággal választójog is jár majd. Igaz, szavazni csak az tud majd, a hatályos jogszabályok szerint, aki rendelkezik bejelentett magyarországi lakcímmel.

Galilei két ujját is kiállították

Forrás: http://hvg.hu/kultura/20100608_galileo_galilei_ijk_kiallitas_firenze

Galileo Galilei két ujját - amelyeket a holttestről a XVIII. században távolítottak el - állította ki a firenzei Tudománytörténeti Múzeum abból az alkalomból, hogy az itáliai csillagász nevét vette fel.

A Galileo Múzeum kétéves rekonstrukció után kedden nyitotta meg kapuit a nagyközönség előtt. Tavaly az intézmény igazgatója bejelentette, hogy egy árverésen bukkant fel Galileo jobb kezének nagy-, valamint középső ujját. A kiállítás most az asztronómus fogát is bemutatja. A látogatók a testrelikviák mellett megtekinthetik a Galilei által tervezett és konstruált műszereket, beleértve azokat a lencséseket, amelyek segítségével a Jupiter holdjait fedezte fel.

Galileo Galilei az olaszországi Pisában látta meg a napvilágot 1564-ben. 1610-ig Padovában professzorként geometriát, mechanikát és csillagászatot tanított, itt építette termoszkópját, iránytűket konstruált. 1594-ben szabadalmaztatta a vízemelő gépét, és - egyes források szerint - feltalálta a mikroszkópot. 1610. január 7-én fedezett fel a Jupiter négy nagy holdja közül hármat: az Iót, az Európát és a Kallisztót, pár nappal később a Ganümedészt is sikerült feljegyeznie. Kezdeti csillagászati megfigyeléseit a *Sidereus Nuncius* (Csillagászati Hírnök) című rövid értekezésében hozta nyilvánosságra 1610 márciusában. Galilei elsőként észlelte a Szaturnusz gyűrűit, de rajzain a gyűrűt a bolygó mellett két szemközti oldalon álló holdként ábrázolta.

Galilei lejegyezte, hogy a Vénusz rengeteg fázisban hasonlít a Holdra, ezek a megfigyelések igazolták, hogy a bolygó a Nap körül kering és ez erős érv volt a heliocentrikus világmép mellett. Az elsők között figyelte meg a napfoltokat. Ő volt az első, aki hegyeket és krátereket vélt felfedezni a Holdon. Távcsövével megállapította, hogy a szabad szemmel folytonosnak látszó Tejút csillagok sokaságából áll, és azonosított sok más csillagot. 1612-ben felfedezte a Neptunuszt, de nem jött rá, hogy az egy bolygó. Az inkvizíció 1633-ban fogta perbe eretnenség vádjával. Galilei ítélete, aki kénytelen volt visszavonni a Föld mozgására vonatkozó tanait, életfogytiglani házi őrizet volt. 1642 január 8-án hunyt el természetes halállal, földi maradványait a firenzei Szent Kereszt-templom kriptájában helyezték el végső nyugalomra.

mandiner

A vesztesnek nincs könyörület

http://mandiner.hu/cikk/20100606_a_vesztesnek_nincs_konyorulet

Olvasson többet a témában! [vélemény](#), [interjú](#), [Ablonczy Balázs](#), [Trianon](#)
2010. június 6.

A háború nem úgy indult 1914-ben, hogy az antant fel akarta volna osztani, vagy meg akarta volna szüntetni az Osztrák-Magyar Monarchiát. Interjú.

„Ha végigtekintünk az előzményeken, milyen okok vezettek Trianonhoz?”

Számtalan dolgot kell megemlíteni. Nekem meggyőződésem, és nem is találtam ellenkező értelmű feldolgozást, hogy a háború nem úgy indult 1914-ben, hogy az antant fel akarta volna

osztani, vagy meg akarta volna szüntetni az Osztrák-Magyar Monarchiát. Persze minden országban, tehát Nagy-Britanniában, Franciaországban és Oroszországban voltak olyan körök - pénzügyiek, világnézeti, szlavofilek, szabaddkőművesek - akiknek nem volt rokonszenves az Osztrák-Magyar Monarchia annak klerikális, reakciós és németbarát volta miatt. Ők úgy gondolták, hogy fel kell számolni. 1918 tavasza-nyara volt az az időpont, amikor ezekből valós politikai szándék lett, és az egyes országok külügyminisztériumai, vezérkari főnökségei elfogadták mindezt. Többféle út vezetett idáig, kezdve a a IV. Károly-féle különbéke kísérlet-től a spa-i egyezményig. A háború kezdetén a legkomolyabb felosztó, területkiharapási szándékai egyébként Oroszországnak voltak: az orosz tervek között például az is szerepelt, hogy a Monarchia szláv lakta területeit ki kell vonni Bécs, illetve Budapest fennhatósága alól. Oroszország azonban 1917-ben kiszállt a háborúból.

A meghatározó okok között szokás emlegetni a magyarországi nemzetiségek kérdését is.

Igen, ez a másik lényeges ok. Mi hajlamosak vagyunk ezt elbagatellizálni, a szomszéd országok történészei meg rendszerint azt mondják, hogy ez egy jogos kompenzáció volt a rettenetes, szenvedésekkel teli nemzeti múltért. Szerintük az ezeréves magyar elnyomás végét, és a nemzeti üdvtörténetek a betetőzését az jelentette volna, ha minden nemzet önálló állami szuverenitáshoz jut a térségben. Ugyanakkor ezek a nemzetiségi mozgalmak, még a legerősebbek sem értek volna semmit, ha nincs mögöttük nagyhatalmi támogatás. Ha mondjuk Franciaország vagy Nagy-Britannia nincs elkötelezve 1918 közepétől a Monarchia felosztása felé, hogy egy ún. pufferzónát hozzanak létre, megakadályozva Németország keleti irányú, illetve a bolsevik Oroszország nyugati irányú előretörését, nem hiszem, hogy olyan sokat el tudott volna érni, mondjuk a szlovák nemzeti mozgalom.

Az elvesztett területek nagyjából 1919. március-áprilisára, vagy Felső-Magyarország esetében január elejére idegen megszállás alá kerültek. Olyan területekről nem volt nehéz vitatkozni, amelyek már megszállás alatt vannak. Az utódállamoknak is az volt a törekvése, hogy kész helyzetet teremtsenek. Nyugat-Magyarország, a mai Burgenland magyar katonai és polgári közigazgatás alatt maradt, bár nagyrészt ugyan elkerült Magyarországtól, de éppen az 1921-es soproni népszavazás mutatja, hogy ott volt egy bizonyos játéktér. Egy viszonylag ügyes magyar diplomácia, és a nem teljesen tiszta katonai és politikai eszközök vezetésével egy részét Magyarországon lehetett tartani. Ez a helyzet azonban nem állt fönt a többi elveszített terület esetében.”

Trianon 90. évforduljára emlékezett a HVIM több ezer emberrel Budapesten (+képek,+videók)

http://szentkoronaradio.com/belfold/2010_06_05_trianon-90-evforduljara-emlekezett-a-hvim-budapesten

[Kincses Gábor](#), Sat, 2010/06/05

A HVIM immáron tizedik alkalommal rendezte meg szokásos megemlékező felvonulását, amelyen a trianoni utódállamok nagykövetsége elé vonultak a hazafiak. A tizedik alkalom azért is volt különleges mert a menet előtt nagyszabású koncertsorozatot is rendezett a Nemzeti Rock Egylet.

A HVIM a Trianoni békediktátum 90. évfordulóját igazán emlékezetessé tette a résztvevők számára. Különösebb rendőri készültség és kordonok nélkül emlékezhetek meg a hazafiak erről a szörnyű napról, amely azóta is nemzetünk legnagyobb gyásznapja. A megemlékezni vágyókat már délelőtt 10 órától zenei programok várták a Városligetben. A Nemzeti Rock Egylet szervezésében olyan együttesek léptek fel, mint a Romantikus Erőszak, a Hungarica, a Titkolt Ellenállás, a már legendának számító OI-Kor, vagy a H-599. A koncerteket több ezren hallgatták és a szünetekben például a Véderő katonai bemutatóját is megtekinthették az emberek. Ahogy közeledett a békediktátum aláírásának időpontja - tehát a 16 óra 32 perc - úgy növekedett a tömeg. Mire véget értek a koncertek már 5-6 ezerre gyarapodtak a megemlékezők.

Az emlékező beszédek sorát Ifj. Tompó László kezdte, aki Alföldi Géza: Csak a gyökér kitartson című versét szavalta el. A vers után a tegnap alakult Magyar Nemzeti Gárda főkapitánya szólt pár szót az emberekhez, akikt a Csendőrség sorfala "vigyázott". Kiss Róbert beszédében hangsúlyozta: "A magyarság számára Trianon a legfájdalmasabb, amelyre minden magyarnak emlékeznie kell bárhol is éljen az örök igazságért földön, hogy mind testvérek vagyunk." Az emlékezők "Vesszen Trianon" skandalása után a Nemzeti Gárda vezetője elmondta: "A békének csúfolt diktatúra az diktatúra. Az lehet csak magyar, akinek fáj Trianon és, aki küzd az örök igazságért, azért, hogy magyarok vagyunk." Szónoklatának zárása egyben üzenet is volt a kormány számára. "2010-ben követeljük, hogy országunk megnyomorítottait vonják felelősségre!"

Homo Politikusok

Sneider Tamás a Jobbik alelnöke és országgyűlési képviselője emelkedett szóra Kiss Róbert után. Beszédében kiemelte, hogy most annak a pártnak a kezdeményezésére jött létre az Összetartozás Napja, akik 20 évvel ezelőtt kivonultak a parlamentből, amikor Trianonra emlékeztek egy perces néma csenddel a képviselők. "Akik pedig ezelőtt kiálltak az igazságért és Trianon igazságtalanságát hangsúlyozták azok fasiszták és nácik voltak." - folytatta a nemzeti párt alelnöke. Sneider elmondta, hogy a Fidesz most, hogy akkora lett a nyomás rajtuk ezen nap megemlékezése iránt, változtattak régi gondolkodásukon. "Azok a fontos emberek, akik 20 évvel ezelőtt is ugyan azt mondták, amit ma mondanak." - mondta. A Fidesz politikusait Sneider Homo Politikusokként jellemezte. Ők azok a politikusok, akik a társadalmi kényszerből cselekednek, nem pedig meggyőződésből. "Ha lehetőség nyílik, békés határrevízióra vissza kell kerülnie néhány ország résznek." Délvidék témájában megjegyezte, hogy Jugoszlávia is hét részre szakadt és most már csak a délvidéki magyarok maradtak, akiknek ki kell vívniuk függetlenségüket. Az alelnök a Felvidékről elmondta: "Ha Szlovákia területeket veszít, azt a tótok csak két embernek köszönhetik - Slotának és Ficónak." Sneider Tamás beszéde végén megjegyezte, hogy a jelenlévők azok, akik kiharcolják a magyarság életben maradását. „Itt és most több ezren ilyen emberek vagyunk.” - fejezte be az alelnök.

Az országgyűlési képviselő beszéde után a HVIM tiszteletbeli elnöke Zagyva Gy. Gyula emelkedett a pódiumra, akit, mint a "hazaáruló politikusok rémét" konferálták fel. Zagyva elmondta, hogy míg a 2000-es évek elején, amikor először rendezték meg ezeket a felvonulásokat még alig tudták azt az emberek mi az, hogy Trianon, akkoriban még társadalmi igény sem volt az ilyesféle emléknápra. "Azonban mára minden megváltozott és ezt ti harcoltátok ki" - mondta a jelenlévőkre mutatva Zagyva. A HVIM tiszteletbeli elnöke elmondta, hogy ez az első lépés a trianoni békediktátum újragondolása felé vezető úton. A megemlékezésekre és a kor hatalmas változásaira utalva Zagyva megemléltette, hogy míg 2002-2003-ban, 2-3 ilyen megemlékezés volt az országban, mostanra ez majdnem ezerre nőtt. "10-15 év múlva mindenki tudja majd mi az, hogy Trianon és végre lebonthatjuk a fejekben lévő gátakat. Erre az időre pedig talán nem csak a fejekben omlanak le a határok!" - fejezte be Zagyva Gyula.

Az utolsó felszólaló Toroczka László volt, aki legfőképp a most nyíló [Klub 64-ről](#) beszélt. Elmondta, hogy a belvárosban csak a deviáns, liberális szennyt árasztó szórakozóhelyek kapnak helyet és most mi végre visszafoglaljuk négyzetméterről-négyzetméterre a fővárost és a hazánkat is.

A tizedik megemlékező vonulás

A rendhagyó kezdés után a kb. 5-6 ezres tömeg a szokásoknak megfelelően megkezdte felvonulását a trianoni utódállamok nagykövetségei elé. Sajnos azonban most a Geszti féle Nemzeti(etlen) vágta áthúzta a HVIM szervezőinek számításait, így a Szerb Nagykövetség az idei évben kimaradt a tervezett célpontok közül. A vonulókat a Betyársereg tagjai vezették, őket követték az "Igazságot Magyarországnak" és a Szabadságot a politikai foglyoknak" feliratú transzparenszeket vivő vármegyések. A már megszokott zenei aláfestés egy régi Csepel típusú teherautóról szólt. A teherautót követték a HVIM lobogói és a több ezres tömeg.

A Lengyel-Magyar határ az igazi

Eddig a román nagykövetség volt az első célpont azonban az utóbbi idők tót politikusainak kirohanásai miatt a szlovákok most kiérdemelték a szervezők megkülönböztetett figyelmét. A tót követség előtt - amelyet kettős kordonnal védtek a rendőrök - Bedécs László felvidéki elnökségi tag mondta el gondolatait, beszédében kiemelte: "A szlovák állampolgárságot a felvidéki magyarok nem kérték, a tótok a magyart vonták meg tőlük." Bedécs a vármegye munkájára utalva elmondta, hogy: "A HVIM tagjai minden nap küzdenek azért, hogy megtöltsék értelemmel, azt, amit Gyula a beszédében mondott." Felszólalása végén viccesen megjegyezte: "Slota tegnap megmutatta nekünk a határt. Azt a határt én megmutatom neki, mert az a Lengyel-Magyar határ."

A tömeg a szlovák nagykövetség előtt a skandalások után rendőri kísérettel menetelt tovább az oláh követség elé. Itt a nagyváradi Lokodi Ferenc Attila a HVIM alelnöke mondott megemlékező szöveget. Beszédében hangsúlyozta, hogy a 90. évforduló egy új korszak kezdete. Ezután az oláhoknak üzenve így folytat-

ta: "Mi magyarok egységre lettünk teremtve. Határozott üzenetünk van a románoknak! Nézzetek magatokba, nézzetek szembe hamis történelmetekkel! Ideje észrevenni, hogy ki is az igazi ellenség. Az igazi ellenség a szabadkőművesség, akik elbutítottak titeket." Lokodi szerint, ha a románok továbbra is a magyarságot tekintik a legnagyobb ellenségnek, akkor vessenek magukra, mert a vesztükbe rohannak. A HVIM alelnöke beszédét Wass Albert halhatatlan idézetével fejezte be: "A víz szalad, a víz szalad, de a kő, a kő marad!" A HVIM megemlékező vonulása a román nagykövetségnél a Székely Himnusz és a Himnusz eléneklésével békésen, végül minden rendőri atrocitás nélkül fejeződött be.

A megemlékező vonulás illetve a tót, majd a román nagykövetség előtt elhangzott beszédek:

A Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalom tizedik megemlékezéssel egybekötött vonulása, tehát sikerrel zárult, ami a résztvevők létszámából is jól látszik. Azonban talán fontosabb, hogy a vármegyések által életre hívott sorozat egy olyan lavinát indított meg, amelynek betetőzése az Összetartozás Napjának bevezetése jelentette és talán a jéghegy csúcsát az elszakított országrészeink és testvéreink visszatérése jelenti majd.

A szervezők ezúton is köszönetet mondanak a Jobbik Jogsegélyszolgálatának a szakértő segítségért és Gönczy Gábornak a kedvezményes hangtechnika biztosításáért.

Alpokalja-Online webhelyen lett közzétéve (<http://www.alon.hu>)

Történelmi tévhitek - sok minden a tankönyvekben is rosszul szerepel

<http://www.alon.hu/tortenelmi-tevhitek-sok-minden-tankonyvekben-rosszul-szerepel>

Forrás webcím: <http://www.alon.hu/tortenelmi-tevhitek-sok-minden-tankonyvekben-rosszul-szerepel>

Létrehozta *Kleinhappel Miklós*

Létrehozva: *jún 4. - 18:47*

A szájhagyomány útján terjedő illúzió sokszor erősebb az írott forrásoknál. De ha az utóbbi a különböző hivatalokban dolgozó tisztviselők alkudozását követően válik információforrássá (körülbelül ez a magyar történelemkönyv-írás), az ember elhiszi például azt, hogy az erényöv a középkorból származik, holott az újkor találmánya. De Karthágó helyét sem hintette be senki sóval. Történelmi tévhitekről szóló könyv bemutatóján járunk a szombathelyi Berzsenyi Dániel Könyvtárban.

A szerző, Hahner Péter egyetemi docens, a Pécsi Tudományegyetem Újkortörténeti Tanszék vezetője a fenti, optimizmusra okot nem adó állításait azzal ellentételezte, hogy az Akadémiai Kiadó magyar történelemről szóló kötetét a szakma legjobbjai írták, így az kiváló, hiteles munka. Igaz, világirodalmi párjáról már nem lehet ugyanezt elmondani. De ha valaki képes németül, franciául, angolul olvasni, az új megvilágításba helyezve tanulmányozhatja a történelmet.

A megyei könyvtárban tegnap délután 100 történelmi tévhit, avagy amit biztosan tudsz a történelemről és mind rosszul tudod című könyvét bemutató "történelemórán" Hahner elmondta, a kötet gondolata először akkor merült fel benne, amikor egy protokolláris rendezvényen azt hallotta, hogy Mária Terézia az a királynő volt, aki nagyon szerette a huszárokat. Holott nála vallásosabb, férjét és családját szerető asszony kevés volt. Majd nem sokkal később újra eljárt a gondolattal: Ormos Mária akadémikus - aki számos könyvet írt a magyar történelemről és Trianonról - mesélte neki, hogy a taxisofőre felvilágosította, a trianoni békekötésre azért került sor, mert Clemenceaunak tizenhat szüzet ígértek a románok. A francia miniszterelnök

1920-ban majdnem nyolcvan éves volt. A végső lökést az adta meg, amikor egykori osztálytársa, akiből időközben művelt nő vált, elmesélte, Clemenceau fia szerelmes lett egy magyar nőbe, de az cserbenhagyta, a fiú öngyilkos lett, a miniszterelnök pedig megorrolt a magyarokra, ez az oka a trianoni eseményeknek. Tudni kell, a politikus fia valóban elvált egy magyar származású asszonytól, de 1964-ig élt.

Így hát megszületett a könyv, ami egyaránt tartalmaz tévhiteket, pletykákat, legendákat, marxista tételeket. Összesen százat, de a szerző véleménye szerint több kötetet meg lehetne tölteni ezekkel.

Az egyetemi docens kifejtette, a marxista-leninista történetírás alaptételei húsz évvel a rendszerváltás után is számtalan tankönyvben megtalálhatók. A rabszolgatartó társadalom például nem csupán az ókorban volt jellemző, hanem a középkorban és az újkorban is. Sőt, a rómainál vagy a görögországinál sokkal jelentősebb volt a rabszolgatartás a 19. század közepéig az USA déli államaiban és a jobbágytartó Oroszországban. Az ókori társadalmak a szabad parasztok munkáján alapultak.

Ugyancsak a marxista világszemlélet jellemzője, hogy minden történelmi korszakot egy terelési móddal ír le. A magyar középkortörténészek soha nem használják a feudalizmus kifejezést a középkor vonatkozásában. Ennek ellenére a reformkorral foglalkozó szakemberek úgy fogalmazznak, hogy ebben az időszakban számolták fel a feudalizmust - nyilván valóban ők mást értenek feudalizmus alatt: jobbágyrendszert, rendi társadalmat, földesúri jogokat.

A szerző rámutatott, a győri csatában elszenvedett csúfos vereség korántsem volt csúfos. Vesztes csata volt, a Habsburg Birodalom hadserege és a magyar nemesi felkelők alul maradtak Napóleonnal szemben. De a francia akkoriban szinte mindenkit legyőzött Európában, köztük egyszer a magyarokat is. A bécsi udvar persze szívesen áthárította a felelősséget a magyar nemesi felkelőkre, hogy saját hibáit leplezze. Később pedig többek között a baloldali történészek sem tettek másképp, amikor minél több negatívumot akartak írni a magyar nemességről.

A mohácsi vereséget a magyar nemesség bűneként emlegetik. Tekintve, hogy Szulejmán százezres sereggel érkezett egy olyan országban, amely Mátyás fénykorában is csak húszezer fős hadsereggel rendelkezett, a magyaroknak esélyük sem volt az erős haderővel rendelkező törökök ellen.

A Hahner Péter szerint a nemzet valamikori nagyságát és jelenlegi nyomorúságát hangsúlyozó legendák a legragadósabbak. Nem csak mi, magyarok hisszük, hogy nagyjainkat Mátyástól Bocskain, Telekin, Zrínyin át Széchenyiig megölték. A franciák is hisznek Napoleon megmérgezésében. Ahogy az előbbieknél, az utóbbiak sincs alapja. Napoleon hajfürtjét elemezve a szakemberek kimutatták, a császár szervezetében sok volt az arzén. De sok volt a fia és a felesége szervezetében is. Azt viszont még senki sem vizsgálta, hogy a korbéli emberek mekkora arzénterhelésnek voltak kitéve. Napoleon egyébként leghűbb követőivel ment Szent Ilona szigetére - ezért is kizárható a gyilkosság -, s valószínűleg gyomorrák végzett vele. A

tévhitel ellentétben nem volt alacsony ember: halála után 168 centiméteres testmagasságot mért az orvosa, ami akkoriban átlagos magasságnak számított; a cári hadseregbe történő belépéshez legalább 172 centiméteres termet kellett.

A téli palota elleni ostrom nem ostrom volt, hanem beszivárgás. Forradalmaknál mindig szükség van jelképekre - hívta fel a figyelmet a történész. Ilyen, hogy Petőfi - nem ott és nem akkor! - elszavalta a nemzeti dalt, vagy hogy a Bastille a zsarnokság börtöne volt. A börtönben egyébként mindössze négy foglyot őriztek: két hamisítót, egy örültet és egy perverz nemest, akit családja kérésére vettek őrizetbe. Azért vált a zsarnokság szimbólumává, mert elfoglalták a felkelők, akik mellelőleg lőport kerestek, ezért támadták meg.

Téves az a nézet is, miszerint a bolsevikok az orosz szociáldemokrácia többségi csoportja volt. A bolsevik szó ugyan többséget jelent, de Leninék egy alkalmat kivéve 1907-ig kisebbségben voltak. Egy "pillanatra" csupán akkor kerültek többségre, amikor 1903-ban a szociáldemokrata párt második kongresszusán a zsidó szocialista szövetség tagjai megsértődtek és kivonultak a teremből. Lenin ekkor használta először a bolsevik nevet. Ezt az ellenfelei elfogadták és mensevikeknek, kisebbségnek kezdték nevezni magukat.

A szabadkőművesség ősi jellegét erőltető nézetek is megkérdőjelezhetők: a szabadkőműveseknek semmi közük nem volt a templomos lovagokhoz, a jeruzsálemi nagytemplom építőihez vagy Noé fiaihoz. Az 1720-as évek óta működnek.

Az első éjszaka joga - bár írók, költők, karikaturisták, operettrendezők fantáziáját ragadta meg a 18. századtól - nem létezett a középkorban. Az alacsony sorból származó szép nők kiszolgáltatottsága (rablás, zsarolás, csábítás áldozatául eshettek) a korabeli mindennapok része volt. A legenda eredete abból fakad, hogy ha az egyik uradalom a másiktól vásárolt feleséget, az előbbi földesurának fizetnie kellett azért, mert a frigy révén egy elveszített egy munkaeerőt.

Léteznek mondások, amelyeket gyakran mondunk, de az alapjuk nem valós. Az állam én vagyok - ha valaki tud valamit XIV. Lajosról, akkor ez a mondás biztosan az ismeretei között szerepel. Holott a napkirály soha nem mondott ilyet, a mondást a 19. század elején alkotta meg valaki. Ami nem tévhit, hogy XIV. Lajos száját a halálos ágyán hagyta el hasonló, de az ennek az ellenkezője volt: azt mondta, ő elmegy, de az állam örökre itt marad.

Özönlenek a nászajándékok Viktória svéd hercegnőhöz

http://www.rexinfo.hu/main/news_52822.html

Biciklit, kesztyűt, készpénzt, ezerdarabos étkezésletet és a hírek szerint még egy kutya-kölyköt is kapott nászajándékba a két hét múlva házasodó Viktória svéd trónörökös hercegnő és vőlegénye. A jegyesek ezen a héten háromszor fogadták az ajándékozókat a stockholmi palotában örömkialtásokkal jutalmazva a meglepetéseket. A svéd méhészek társasága 100 ezer méhet - pontosabban egy erről szóló utalványt - nyújtott át a 32 éves menyasszonynak és nála négy évvel idősebb vőlegényének. "Barátságosabb" ajándékkal szolgált a Roxette együttes férfitagja, a türelmesen sorban álló Per Gessle gondosan bebugyolált kutya-kölyköt vitt a házasulandóknak.

Svédország szabadkőművesei félmillió koronát (15 millió forint) ajánlottak fel Viktória és Daniel Westling jótékonyági esküvői alapítványa számára, a szervezet számláján eddig az összeg tízszerese gyűlt össze.

A kormány a "nép ajándékeként" egy kizárólag Svédországban gyártott ezerdarabos üveg étkezéslettel lepte meg a trónörökös és a jövőbeli herceget. Jó reklámérvékről tett tanúbizonyságot a Monark kerékpárgyártó, amely egy női és egy férfi bicajjal járult a pár elé.

Az egész ország csodájára járt Tony Warren festő olajképének, a Westling szülővárosából, Ockelbóból származó művész képe egy zöld-piros, a jegyesek termékenységét jelképező almát ábrázol. Az alkotás "kiemelt helyre kerül" - mondta Viktória.

A hercegnő szeme könnybe lábadt, amikor nagy-nagynénjét, Lilian hercegnőt gyermekként ábrázoló portrét kapott. A 95 éves Lilian egyfajta nagymamaszerepet tölt be Viktória életében, az idős asszony azonban Alzheimer-kórban szenved, így az esküvőn nem lehet ott.

A nászajándékokat az esküvőt követően szállítják át a jegyesek jövőbeli otthonába, ahol később átválogatják őket, szeptemberben pedig kiállítást rendeznek belőlük.

(MTI)

index

Legendagyártás a Trianon-bizniszben

<http://index.hu/belfold/2010/06/04/trianon/>

2010. június 4., péntek 12:16 | Frissítve: 2010. június 4.

Clemenceau dühös volt a magyar menyére, ezért szívtuk meg. A szabadkőművesek ledarálták Magyarországot. A magyar szélsőjobboldal meg rossz helyen tüntetett. Ablonczy Balázs feldolgozta a Trianoni-békeszerződést övező legendákat és tévhiteket. Mi meg a könyvét.

A trianoni döntés bőven több mint történelmi emlék. Érzelmeket kavaró, a napi politikát is meghatározó esemény, ami legendák sorát fakasztotta. Ablonczy Balázs történész ezeket gyűjtötte össze egy érdekes és szórakoztató könyvben.

Ablonczy Balázs [Trianon-legendák \[1\]](#) című, tévhiteket tisztázó könyvében Trianon-biznisznek nevezte el a Trianon tévhiteire épülő filmeket, könyveket, újságokat, sőt a Magyar Sziget Fesztivált is. E bizniszre épített a kortárs politika is.

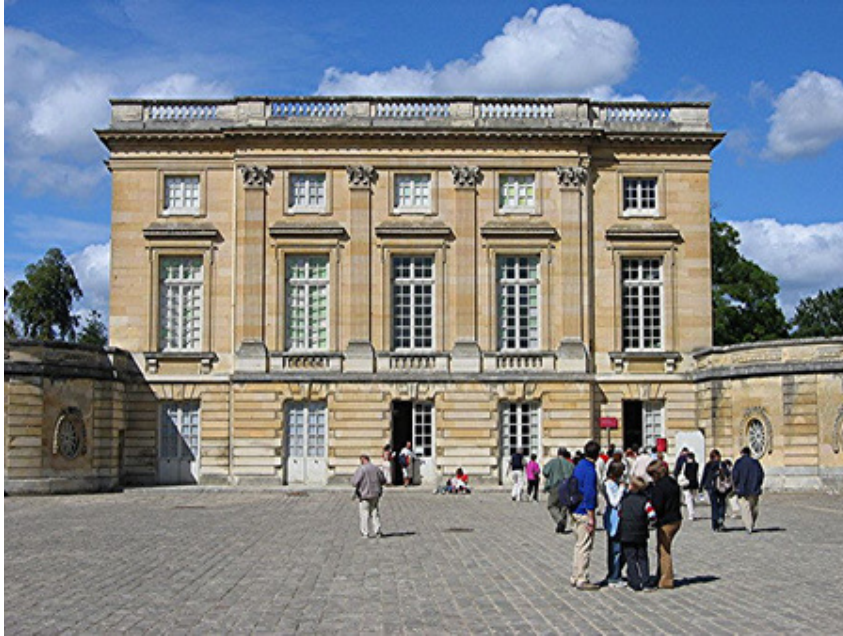
Ablonczy szerint ezért szemléletváltásra van szükség, így lefejt a mítoszt az eseménytörténetről.

"Ha a történelemnek fontos szerepet szánunk a magyar nemzeti identitás összetartásában – márpedig szánunk, mert Közép-Európában élünk –, akkor olyan polgárookra van szükségünk, akik a történelemmel, ezzel a kényes anyaggal készségszinten tudnak bánni, és a történelmet történelemnek tekintik" - írja Ablonczy.

Clemenceau és a magyar menyecske

A politikát biztos meghatározzák olyan emberi motívációk, mint a Tigrisnek becézett francia miniszterelnök, Georges Clemenceau apai érzései. Michel nevű fia Diószegen tanult, és ott ismerkedett meg az akkor 18 éves Michnay Idával, akinek "családját éppenséggel nem veti fel a pénz" - ahogy írta róla a békediktátumot erőltető francia kormányfő. Clemenceau fia és a magyar lány összeházasodtak, ám a frigy nem örökre szólt.

Ablonczy szerint "nem nagyhatalmi sovinizmus" miatt váltak el, hanem mert Ida félrelépett. A legenda szerint ezért volt annyira elutasító a magyarok igényeivel szemben Clemenceau, mert a magyarokat tette felelőssé fia csődbe ment házasságáért. Ablonczy szerint ez tévhit, és ilyen erővel Ady miatt is megorrolhatott Clemenceau a magyarokra. Mert amikor a Nemzeti Színházban előadták a francia politikus A boldogság fátyoláról című művét, akkor Ady kritikájában "elsőrendű amatőr író"-nak nevezte a szerzőt. Persze ez sem volt oka Clemenceau keménységének a döntés során.

Kis-Trianon palota

Hol írták alá?

1920. június 4-én írták alá a békeszerződést, ez tuti. Sokáig azt hitték, hogy Neuillyben kerül sor az aláírásra, a Trianon-palotát csak 1920. május végén jelölték ki. A versailles-i kastélyban két Trianon-palota van. Sok könyv állítja, hogy a kisebbikben írták alá a szerződést, és Koltay Gábor filmje, a Vértó Magyarország is ezt a tévhitet erősíti.

Pedig valójában az 52 méter hosszú és 7 méter széles Cotellet-csarnokban írták alá, ami a Nagy-Trianon palotát kötötte össze a Liget felőli Trianon-szárnnyal, és ezt csak 1995-ben Chirac nyitotta meg a látogatók előtt. Furcsa, hogy korábban a Budaházy, Toroczkay, Pörzse trió a Kárpátiával megerősítve a Waldorf Astoria-lánchoz tartozó Trianon Palace Versailles egyik melléképületénél tüntetett, ami egy kilométerre van a valódi helyszíntől.

A Nagy-Trianon palota

Hajózható patak

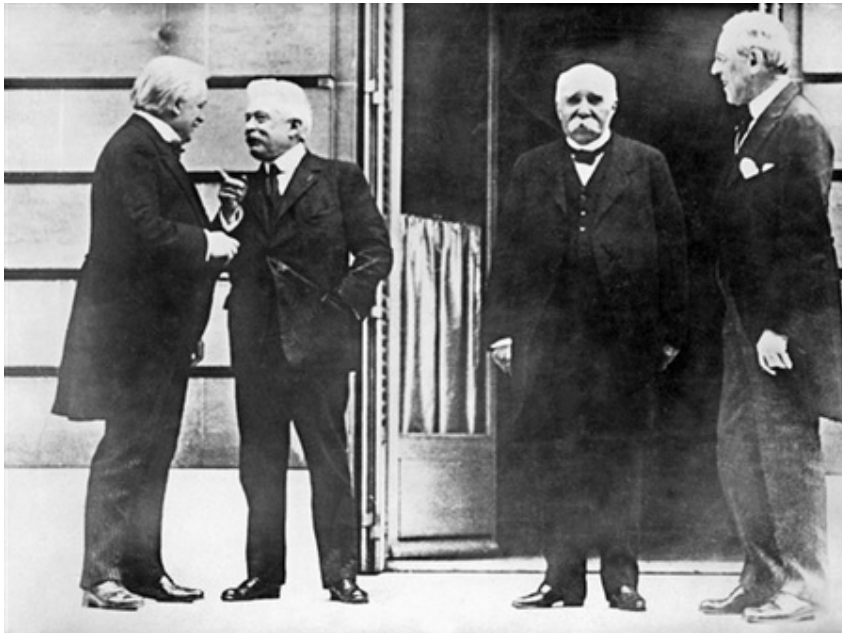
A határ kijelölése Monthy Python-i abszurditásba fulladt a későn kialakuló, de annál masszívabb legenda szerint: az antant szakértőit simán megvezették a csehszlovák politikusok: "Egy ponton vízrajzi szempontokra terelték a szót. Lloyd Georgenak a szlovákiai folyók hajózhatóságát firtató kérdésére Beneš a Vágot hajózhatónak mondta, de csak a feléig. Kramař kormányfő ehhez még hozzáfűzte, hogy az Elba és a Fekete-tenger között vízi út megteremtése után lesznek még hajózható folyók az új államban. Példaként a Morvát hozta fel."

A hajózható folyó legendája később is felbukkant: a Sátoraljaújhelyen átfolyó Ronyváról terjedt el, hogy a csehek szerint hajózható, ezért országhatárnak való. Valójában azonban 1927-ig nem is írtak a folyóról ilyen összefüggésben, akkor a Revíziós Liga idegen nyelvű képeskönyvében lehetett látni először a képet a Ronyva patakban kutyával fürdő gyerekekről. A kutya feje Magyarországon, a farka csehszlovákiában volt, mert olyan pici a patak. Ezzel ábrázolták a békeszerződés képtelenségét.

Dan Brown így írta volna

Természetesen a szabdkömvések tehettek mindenről, szól az egyik erős legenda. A titkos társaságot még a 18. században hozták létre, legutóbb Dan Brown regénye, Az elveszett jelkép miatt volt sok szó róla.

Ablonczy könyvéből kiderül, hogy bár egyes szabdkömvés páholyok ellenezték az egész világháborút, illetve voltak aktív szervezeteik, amelyek a Habsburg Birodalom bukását szorgalmazták, e szervezkedések nem befolyásolták az antant békediktátumát. Az sokkal inkább a nagyhatalmi politikai érdekek mentén alakult.

Lloyd George, Vittorio Orlando, Georges Clémenceau és Woodrow Wilson 1919-ben a párizsi béketárgyalások idején

A román kéjnök

Rövid, de annál szórakoztatóbb legenda, még ha semmiféle bizonyítékunk nincs rá, és Ablonczy is kételkedik, hogy a románok kéjnökkel igyekeztek az antant szakértőit és politikusait megnyerni, sőt még Mária román királynét is szóba hozták, aki 1919 tavaszán látogatott el Párizsba és Londonba, hogy maga és Románia mellé állítsa a döntéshozókat.

(A cikk teljes egészében [Ablonczy Balázs Trianon-legendák](#) című, most megjelent könyve alapján készült.)

Autonómia

[Vesszen, de mi?](#)

<http://erdely.ma/autonomia.php?id=69763>

[2010. június 04., 12:07] [1516]

■ Alig tudják a középiskolás diákok, mi történt 90 évvel ezelőtt, 1920. június 4-én. Lapunk megszerezte mintegy kétszáz gimnazista és szakmunkásképzős között végzett nem reprezentatív felmérést arról, mit tudnak Trianonról. Azon túl, hogy legtöbben leírták, vesszen Trianon, az adott válaszok elgondolkodtatók.

Trianon? Az egy magyarellenes szervezet, amelyet nagyon sokan támadnak régóta, és ezért szoktuk ma is mondani:

Vesszen Trianon! Az előbbi mondat egy középiskolás diák válasza arra a kérdésre, mit tud Trianonról. A Hargita Népe tudniillik az elmúlt két hét folyamán több Hargita megyei középiskolában végzett nem reprezentatív felmérést arról, mennyire tájékozottak a diákok abban a témában, amely az első világháború után Magyarország és a tőle elszakított területeken élő lakosság sorsát meghatározta. Hogy ne az iskolák közötti verseny érzetét keltsük, a kérdőíveken nem szerepelt sem a tanintézmény, sem a tanulók neve, de még a várost sem kellett fel-tüntetni.

Az iskolaigazgatók, osztályfőnökök vagy tanárok segítségével megszerezte mintegy kétszáz gimnazista vagy szakmunkásképzőben tanuló fiatalnak feltett kérdés során meglepő válaszok születtek: az interjúalanyok alig fele csak annyit válaszolt: Erdély Romániához való csatolása vagy Magyarországtól való leszakítása, néhányan pedig ki is tudták fejteni az előzményeket és következményeket. A fennmaradó 55-60 százalék által adott feleletek már jóval változatosabbak: a megkérdezettek mintegy negyede az 1800-as évekhez kötötte a Trianon fogalmat (békeszerződést nem említettünk a kérdésfelvetéskor), körülbelül ugyanennyien egyáltalán nem tudták, mit jelent, a többiek pedig vagy azt felelték, nem érdekli őket, mert „nem szeret-

nek magyarkodni”, vagy időt kértek arra, hogy utánanézhessenek az interneten. A megkérdezett diákok között azonban – függetlenül attól, melyik válaszkategóriát képviselik – jelentős az azoknak az aránya, akik a papírra odavesték: Vesszen Trianon!

Fejtegetés helyett jelszó

A beérkezett válaszok alapján a Trianon-témával kapcsolatos társadalmi tudás minőségéről, illetve a közvélekedésbe, a köznapi beszédbe való beépüléséről Biró A. Zoltán társadalomkutatót, a Sapientia–EMTE professzorát kérdeztük.

– Akár azt is lehetne mondani, hogy ahány ember, annyiféle tudás, annyiféle vélekedés – állítja Biró, aki szerint a lapunk által tett kísérlet eredménye: alig-alig áttekinthető sokféleség. – A meglehetősen tarka képbe beletartozik az is, hogy egyesek 1800-ra teszik ezt az eseményt, mások a második világháború befejezéséhez kapcsolják, van, akinek csak a béke szó jut erről eszébe, másoknak valamiféle békeszerződés, de arra is van eset, hogy fejtegetés helyett csak egy jelszóval válaszolnak („Vesszen Trianon!”), talán mert fontosnak tartják ezt a jelszót, talán mert csak ennyit tudnak Trianonról. Történelmi kontextus, helyzetértelmezés a válaszokban nem fordul elő, a „biztos tudás” – s az is csak a válaszok felében – többnyire abból áll, hogy „Erdélyt elszakították Magyarországtól”. Vannak persze abszurd félreértések is, például az, hogy Trianon egy „magyarellenes egyesület”. Ezek a válaszok egyértelműen arra utalnak, hogy erről a történelmi eseményről a megkérdezettek körében nincsen releváns társadalmi tudás. Azt gondolom, hogy ha nagyon sok embert megkérdeznénk, akkor is valamilyen hasonló eredményt kapnánk. Ez persze nem jelenti azt, hogy ne lennének pozitív kivételek – magyarázza a professzor.

Hiányos és heterogén tudás

Történelmi tudásunk nemcsak a Trianon-témában hiányos, véli Biró A. Zoltán. Szerinte a kollektivizálás időszakát is „elfelejtettük”, a kommunizmus évtizedeire sem nagyon akarunk emlékezni, „a korábbi eseményekről talán ne is beszéljünk”. – A múlttal kapcsolatos ismeret kétféleképpen alakul ki: személyes tapasztalat vagy társadalmi tanulás révén. Trianon kapcsán személyes tapasztalatra ma már nyilván nem alapozhatunk, a társadalmi tanulás meg nem működik. Ennek az eseménynek a történelmi-társadalmi tartalmát egyfelől megtaníthatná a közélet, a közbeszéd. De ebben a térben többnyire csak jelszavakkal, érzelmi-ideologikus szövegekkel találkozunk. Ezek alkalmasak arra, hogy érzelmeket keltsenek bennünk, de az ismeretterjesztésnek inkább akadályai, mint támogatói – mondja a szociológus, rámutatva, hogy ilyen ismereteket a szűkebb vagy tágabb családi, baráti kör is átadhatja. – Ez korántsem mellékes tanulási közeg. Ezekben a körökben azonban – sokféle ok miatt – történelmi témák csak ritkán kerülnek napirendre. Maradna végül az intézményes oktatás, ebben a keretben többféleképpen is lehetne lépni, de egyelőre ez az oktatók személyes ambícióitól, elkötelezettségétől függ. Ha a három tanulási lehetőség közül legalább egy működne, akkor ebben a tekintetben nem úgy állnánk, ahogyan állunk – szögezi le Biró.

Mi az igény?

Kötelező anyagként lehet oktatni történelmi ismereteket, legalábbis az iskolában. Arról azonban, hogy van-e erre valós társadalmi igény akkor is, ha nem kötelező a tananyag, a társadalomkutató úgy vélekedik, nem mindenről akarunk tanulni, s vannak dolgok, amelyeket nem akarunk tudni. – Ez természetes emberi viszonyulás, hiszen a múlt értelmezését mindig a jelen

szükségletei alapján végezzük el. Így van ez a személyes élettörténetben, hasonlóképpen alakulnak a dolgok a társadalmi emlékezet fölépítésében is. Napjainkban a Trianon-téma ismét hangsúlyosan előtérbe került, s ez a mai igény ismeretszerzési, tanulási folyamatokat indít, indíthat el.

Arról, hogy milyen módon válaszol erre az ismeretigényre a közéleti beszéd, a család, az iskola, Biró A. Zoltán úgy vélekedik, hogy ma még nincsenek elképzelések erre vonatkozóan. – Az, hogy mit tudunk Trianonról, elég egyértelmű: nagyon keveset, s az is bizonytalan. Az, hogy mit fogunk tudni a következő időszakokban erről a témáról, nos, ez teljesen nyitott kérdés.

A háttértudás is számít

Ugyan a romániai történelem tanterv nem részletezi a trianoni döntést, szakpedagógusok szerint a diákoknak megvan a lehetősége arra, hogy tanuljanak erről a történelmi eseményről. A felső tagozatosokat tanító András Éva történelem szakos tanárnő megfigyelése szerint azok a gyerekek, akik érzékenyen reagálnak a magyarság sorsát negatívan befolyásoló történelmi eseményekre, rögtön felfogják és meg is jegyzik, mi történt, a többiek viszont csak anélkül ismétlik a jelszavakat, hogy értenék annak előzményeit. A pedagógus úgy véli, részben a tanárokon múlik, mennyit tanul meg a diák magyar történelemből, ráadásul nemcsak az információ leadása számít, hanem a háttértudás megteremtése is: ha sikerül a diák érdeklődését felkelteni, már van, amire építeni, így a tanárnak is könnyebbé válik a dolga, állítja András Éva.

Tisztánlátást akadályozó sztereotípiák– Egyértelműen foglalkozni kell a kényesnek címkézett történelmi témákkal, mivel ezek is az egészséges nemzettudat és történelmi énkép részét képezik – állítja Orbán Zsolt történelem szakos tanár. Szerinte a szakpedagógus felelőssége is óriási lehet, hiszen ma már gond nélkül beszélhet a témáról, nyújthat többletadatokat és vezethet rá diákokat a „Trianon-probléma” tágabb körű megértésére. Orbán Zsolt úgy látja, mivel a diákok tantervszerűen csak 6–7. osztályban tanulnak magyar történelmet, ebben az életkorban meg túl kicsik egy ilyen összetett kérdés feldolgozásához. Középiskolában a történelemtanárra van bízva ez a feladat, a magyarság történelmének tanítása nincs a tantárgyak között, így mindenki tulajdonképpen saját belátása szerint tűzheti napirendre vagy sem a Trianonról való beszélgetést, tanítást.

A pedagógus ugyanakkor úgy véli, Trianonról érdemi párbeszédet folytatni ott, ahol visszafogottak az érzelmek, nincsenek előítéletek, és nem csupán az „etnikai szemüvegen” keresztül látszanak az események, nagyon nehéz.

– Ebben a „székelyesedő” (néhol székelykedő) kultúrkörben nem ismert vagy folyamatosan háttérbe szorul a „vérbeli” történészek munkássága, mert sokszor „túlzottan” tudományos, részletes és nem ad verdiktumokat sem a felvetett problémákra. Az utóbbi évtizedekben gomba módra szaporodtak el a különféle – legtöbbször érzékeny vagy vitatott – témákat bemutató áltudományos, dilettáns megközelítések vagy alternatív szemléletek és összeesküvéselméletek. Ezek könnyedsége, egyszerű és mindig világos levezetései, a mindenre érvényes válaszok stratégiai valósággal megbolondítják a hallgatóságot, beleértve a diákokat is, akik könnyedén válnak „hívökké”, ezáltal kizárva az értelmes cáfolat, racionális magyarázat lehetőségét – érvel Orbán Zsolt, aki a trianoni békeszerződés tárgyalása, illetve tanítása kapcsán is azt érzékeli, túl sok a készen kapott válasz, kevés a kérdőjel, a vitára bocsátott lehetőség. – A diákság hajlamos csupán azokat a magyarázatokat elfogadni, amelyek kizárólag másokra – a

szabadkőművesség, a nemzetközi zsidó összeesküvés, a román külpolitika húzásai, a nagyhatalmi árulás – hártják a felelősséget, nem ismerve az Osztrák–Magyar Monarchián belüli feszültségeket. Orbán szerint mindazok az események, amelyek egy nemzet történetében traumatikus élményt jelentenek, nehezebben közelíthetők meg tudományosan is.

– Gyakorta nemzeti „szemüvegen” keresztül mutatják, így a dilettantizmust közhelyek és sztereotip képsorok mellett átszövi a mindent fekete-fehérben láttató, bűnbako(ka)t kereső, mindenre külső magyarázatot ráerőszakoló, a nemzetet majdnem mindig felmentő és áldozatként, hősként bemutató szemléletmód. Az ilyesfajta múltteremtés súlyosan csorbíthatja a tisztánlátás képességét, és nélkülözhetővé teszi az érvelést és vitázást mint értelmes emberhez köthető, gondolkodást serkentő műveleteket.

A trianoni békeszerződés az I. világháborút lezáró Párizs környéki békeszerződések rendszerének részeként, a vesztes Magyarország (mint az Osztrák–Magyar Monarchia egyik utódállama) és a háborúban győztes antant szövetség hatalmai (Nagy-Britannia, Franciaország, Olaszország) között létrejött békeszerződés, amely többek között az Osztrák–Magyar Monarchia felbomlása miatt meghatározta Magyarország és Ausztria, Románia, valamint az újonnan létrejött Csehszlovákia és a Szerb–Horvát–Szlovén Királyság új határait. A trianoni békét az 1920 tavaszán kinevezett Simonyi-Semadam Sándor kormányának két politikailag súlytalan tagja írta alá 1920. június 4-én, budapesti idő szerint 16:32-kor a franciaországi Versailles-hoz tartozó Nagy-Trianon-kastély Galérie des Cotelles termében.

A trianoni békeszerződést gyakran trianoni békediktátumnak is nevezték és nevezik – még aláírói és törvénybe iktatói is –, azt jelezve ezzel, hogy a szerződésben foglaltakat a győztesek által a vesztesek számára diktált kényszer szülte.

A trianoni tragédiára emlékezve június 4-ét a Nemzeti összetartozás napjává nyilvánította a magyar Országgyűlés 2010-től.

Mihály László
www.honline.ro

HetiVálasz.hu

Szélhámos ügyeskedik Trianonnal

Tévhitok és legendák a trianoni békeszerződés körül

Magyarázni a felfoghatatlant

<http://hetivalasz.hu/itthon/tevhitek-es-legendak-a-trianoni-bekeszerzodes-korul-29805>

Ablonczy Balázs

Létrehozás: 2010.06.04. - 06:30

Hajózható folyónak hazudták a béketárgyalásokon a csehek az Ipolyt? Fia elvált magyar felesége miatt büntette a francia kormányfő Magyarországot? Az alábbiakban tíz legendát, féligazságot gyűjtöttünk Trianonról. Ezek a történetek elterelik figyelmünket a valós okokról, vagy egyenesen visszaélnek a magyar kisebbségek iránt elkötelezett polgárok bizalmával.

1. Az Osztrák-Magyar Monarchia felosztása szabdkömvés-összeesküvés eredménye. Hamis.

A radikális világi és jobbra egyházellenes szabdkömvés-páholyok nyilván nem rokonszenveztek a reakciónak és klerikálisnak tartott Monarchiával, ám befolyásuk mértéke erősen kérdéses. Nem volt szabdkömvés sem Clemenceau francia kormányfő, sem Poincaré köztársasági elnök, Aristide Briand miniszterelnök és még sokan a döntéshozók közül. De szabdkömvés volt élete egy szakaszában Winston Churchill, akinek számos, a revízió iránt megértő kijelentését jegyezte fel a történetírás. Az a szabdkömvés-gyűlés, amelyre a teória terjesztői hivatkozni szoktak, 1917 júniusában nem döntött semmiről, legkevésbé a Monarchia felosztásáról: homályos utalgatást tartalmazott a népek önrendelkezésére és a népszavazásokra. Ezzel alighanem a magyar békedelegáció is megelégedett volna három évvel később.

2. A kommunista Tanácsköztársaságért cserében, büntetésként mérték az országra a trianoni büntetést. Részben hamis.

A párizsi békekonferencia 1919 januárjában ült össze, és a szakértői bizottságokban 1919. március elejére készen állt a magyar határok terve, amelyen később csak keveset módosítottak. Párizsban nem rokonszenveztek a kommunistákkal, de paradox módon 1918 novembere és 1919 novembere között épp a tanácskormány állt a legközelebb ahhoz, hogy az antant elismerje legitim kormánynak, és meghívja képviselőit Párizsba.

3. Apponyi Albert, bár három nyelven, ékesszólóan mondta el érveit Nagy-Britannia,

Franciaország és Olaszország képviselői előtt 1920 januárjában, szavainak semmi fogadta nem volt. Részben hamis.

Apponyi nagyrészt franciául elmondott (majd angolul és olaszul összefoglalt) érveit valóban nem fogadta nagy rokonszenv a békekonferencián, de egyértelmű ellenszenvről sem beszélhetünk. Nem a beszéd, hanem a nyomában született magyar memorandumok némelyike érhetett el olyan hatást, hogy a magyar határokról a békekonferencia egyes utódszervezeteiben még 1920 március-áprilisában is komoly vita folyt. Hogy a brit és részben az olasz ellenkezés miatt enyészett el, erről egyelőre csak találgathatunk. A magyar béke egyik kulcskérdése az volt, hogy 1919 januárja és 1920 januárja között nem volt magyar képviselő a békekonferencián (mert a döntéshozók egyik magyar kormányt sem hívták meg), s a kései rendezés miatt a megváltoztatáshoz túl sok mindent kellett volna felrúgni.

Apponyi Albert a béketárgyaláson

4. A békekonferencián kifejtett magyar álláspont korszerűtlen volt, sőt felháborodást keltett, a magyar delegátusok meg neveltség tárgyai lettek öltözködésük miatt. Részben hamis.

Bár a kultúrfölénységről, történetiségről szóló magyar érvek ma néha disszonánsnak hatnak, és akkor is kiforgathatók voltak, mások - például a csehszlovák delegáció - is éltek ilyen eszközökkel. A Közel-Kelet egyes területeinek és a volt német gyarmatoknak a sorsát rendező mandátumrendszer szintén abból indult ki, hogy az adott népek még nem érettek az önálló államiségra, nyugati nagyhatalmaknak kell gyarmolítaniuk őket. A magyar békedelegáció a fennmaradt képek és sajtótudósítások szerint hagyományos nyugat-európai ruházatban (például zakett, frakk) jelent meg a fontosabb eseményeken, nem a Nyugat-Európában furcsának ható fekete díszmagyarban.

5. Georges Clemenceau azért volt ellenséges a magyar igényekkel kapcsolatban, mert gyűlölte magyar menyét. Hamis.

A francia miniszterelnök fia, Michel Clemenceau valóban magyar nőt vett feleségül: Galántán ismerte meg Michnay Idát, akit 1901-ben elvett feleségül, és két fiuk született. A házaspár a háború alatt elvált, de Ida Clemenceau-t nem taszították ki a családból: 102 éves korában bekövetkezett haláláig a dinasztia tagja maradt. Apósával, a "Tigrissel" a fennmaradt levelek tanúsága szerint szeretetteljes viszonyt ápolt.

6. A csehszlovák békedelegáció/ politikusok patakokat, vízfolyásokat állítottak be hajózható folyónak, hogy így érveljenek a minél délebbre húzott magyar-csehszlovák határ mellett. Hamis.

A csehszlovák békedelegáció valóban szemérmetlenül délre tolt határokkal számolt, nagyjából a Vác-Gyöngyös-Tokaj-vonalon, de ehhez nem használt vízrajzi érveket. Ahol ezek az érvek felbukkannak, Sátoraljaújhelyen (Ronyva) és Balassagyarmaton (Ipoly), ott a határ valóban vitás volt egy darabig, de nem a patakok, hanem a vasútvonalak miatt. A legenda először a húszas évek végén bukkant fel az országos irredenta sajtóban, majd elszivárgott a szóban forgó városokba is.

7. A magyar békeszerződést a Kis-Trianon palotában írták alá. Hamis.

Az aláírás helyszíne az ettől körülbelül 500 méterre levő Nagy-Trianon palota volt, 1920. június 4-én délután négy órától.

8. Az utódállamok hazafias kéjhölgyek szolgálatait vették igénybe, hogy kedvezőbb döntésre sarkallják az antant politikusait és szakértőit. Hamis.

A legenda elsődleges forrása Henri Pozzi francia újságíró teljesen megbízhatatlan műve (Századunk bűnösei). Ha ilyen eszközt bevetettek is az utódállamok képviselői, nem jártak sikerrel: nem került a délszláv államhoz a baranyai szénmedence, sem Romániához a kötegyáni vasúti csomópont, a Békéscsaba-Lökösháza vasútvonal, Mátészalka és egy sor apróbb területdarab. (Utóbbiakért a román királyné személyesen és udvarhölgyei kíséretében lobbizott Párizsban.)

9. A trianoni békeszerződés 50, 70, 99 év múlva lejár, esetleg titkos záradékot tartalmaz. Hamis.

A trianoni békeszerződés már nincs hatályban, nemzetközi jogi értelemben az 1947-es párizsi békeszerződés váltotta fel. Titkos záradéka sosem volt.

10. Az ENSZ felülvizsgálja a békeszerződést, ha elegen csatlakoznak a II. János Pál által alapított Institutum Pro Hominis Juribus intézet interneten terjedő felhívásához. Hamis.

II. János Pál nem alapított ilyesmit. Az "intézet" vezetője és a petíció aláírója, Ludwig von Lang professzor nem más, mint a Svájcban élő Láng Lajos, aki már korábban is szélhámossággyanus lépéseivel vétette észre magát. Még az Orbán-kormány idején azt állította például, hogy ő a Kéthly Anna által alapított állítólagos emigráns kormány feje.

(A szerzőnek a könyvhétre jelenik meg a Trianon-legendák című könyve, melyben további, a békeszerződéssel kapcsolatos legendák találhatók, háttérükkel, keletkezésükkel és okaikkal.)

"Trianon kollektív narcisztikus sérülése a magyarságnak"

2010. június 04., péntek, 06:01 • **Utolsó frissítés:** 2010. június 04., péntek, 09:00

Szerző: Gerlóczy Ferenc

http://hvg.hu/velemeney/20100603_pfitzner_rudolf_szocialpszichologus_tria

Trianon a magyarság közös traumája volt – állítja Pfitzner Rudolf, a 80 éves, Münchenben élő pszichoanalitikus, aki szerint a kilencven évvel ezelőtti traumát el kell fogadni és ki kell beszélni – máskülönben a magyarságnak nem lesz új, európai identitása, hanem továbbra is a régi sebek foglya marad.

hvg.hu: A "vesszen Trianon!"-t, "Trianont vissza!"-t kiabáló tüntetők vajon tisztában vannak azzal, hogy Magyarország feldarabolásának voltak erre utaló előzményei?

Pfitzner Rudolf: Akik indulatból kiabálnak, ritkán gondolnak bele a tényekbe. A Kárpát-medencében a magyarság vezető szerepe már a mohácsi vésszel súlyosan megrendült, az ország harmada török kézre került, s miközben a végeken a magyarok (de a horvátok is) védték a keresztény Magyarországot, ez a Magyarország is élesen megoszlott az egymásra acsarkodó katolikus Habsburg-pártiakra, illetve a protestáns erdélyiekre, északkelet-magyarországiakra.

A szétszakítottság nagyon fájdalmas volt, de azért tovább élt az a tudat, hogy mi vagyunk itt a vezető nép, fölötte állunk a szlovákoknak, a románoknak, általában a többieknek. Ne felejtjük el, hogy abban az időben, amikor a trianoni szerződést aláírták, a pánszlávizmus élő eszme volt, amelynek jegyében Trianonban össze is hazudtak pár képtelen államot: Csehszlovákiát, amely nem sokáig funkcionált, és Jugoszláviát, amely háborúban esett apró darabokra. Hazugságra nem lehet új államokat fölépíteni. Az, hogy bár a kiegyezés előtt a csehekkel is folytak tárgyalások, mégis, végül Csehország mellőzésével dualista monarchia jött létre, sokban magyarozza a cseh politika ellenszenvét a magyarokkal szemben.

hvg.hu: Egyes vélemények szerint ha Magyarország konföderációvá alakult volna, elkerülhető lett volna az ország feldarabolása.

Pfitzner Rudolf: Amikor ezek a gondolatok elterjedtek, már késő volt. Kossuth csak az emigrációban foglalkozott a konföderáció gondolatával, de Jászi Oszkár, Ferenc Ferdinánd vagy Tisza István is túl későn. Amikor 1918-1919-ben Károlyi megpróbált messzemenő jogokat adni a kisebbségeknek, a felébredő nemzetek már többet követeltek. És az éledő nacionalizmus errefelé nem úgy éledt fel, mint Angliában vagy Franciaországban, ahol a gloire egyszerre volt az állam és a nemzet dicsősége. Itt a nemzeti mozgalmak mindig az elnyomó állam ellen irányultak – a magyaroké a Habsburgok ellen, a mi kisebbségeink mozgalmai pedig ellenünk, magyarok ellen.

hvg.hu: Magyarország a dualizmusban magára talált, prosperált.

Pfitzner Rudolf: A magyarok Mohács után először a dualizmus idején érezték, hogy ismét megtalálták a nemzeti nagyságukat – a millennium idején volt is triumfalizmus, akkor épült fel a csodálatos Budapest is. Am notóriusan megfeledkeztek az égető nemzetiségi kérdésről; arról, hogy a magukat magyarként definiáló asszimilálódó zsidókkal együtt is alig 52-53 százalék magyar ajkú élt a Kárpát-medencében, s a többiek mind ellenünk ébredtek nemzeti öntudatra.

hvg.hu: A csehek, szlovákok, délszlávok, románok örültek Trianonnak. A magyarok azonban azóta sem dolgozták fel a Trianon-traumát.

Pfitzner Rudolf: Trianon kollektív narcisztikus sérülés volt a magyarok számára. A kollektív narcizmus fogalmát német analitikusok vezettek be, ennek a közös önimádatnak a sérülése a kollektív trauma. A kollektív narcisztikus sérülés a magyarok számára abban állt, hogy a Kárpát-medencei vezető pozíciójukat elvesztették, egyszer és mindenkorra. Le kellett szállni a táltos fehér lóról, márpedig ebbe a magyarság nem tudott belenyugodni. Ezért vannak azok az örült elképzelések, hogy régebbóta élünk itt, mint a szlávok és a kelták, valamint a csodaszarvas meg a turulmadár. Mindez azt mutatja, mekkora sértődöttség él még ebben a népben Trianonnal kapcsolatban.

hvg.hu: Németország is vesztes volt az első világháború után. Nekik könnyebb volt fel dolgozni a traumájukat?

Pfitzner Rudolf: A németek történelmi szembenézése a múltjukkal csak a második világháború után, komolyabban csak a hetvenes-nyolcvanas évekkel kezdődően indult meg. Mára ez oda vezetett, hogy a németek a „nemzet” kifejezés használatától úgy félnek, mint a tűztől. Ezzel a fogalommal ugyanis túl sokat éltek vissza. Magyarországon azonban a nemzetre való hivatkozás ma is nagyon erős és népszerű. Mindez érthető volt a reformkor idején, és a kiegyezés után, amikor a Habsburg-monarchián belül Magyarország egyenlő lett az egykor hatalmas elnyomóval, Ausztriával – nem mellékesen a magukat magyarként azonosító asszimilálódó zsidóság segítségével.

hvg.hu: Hogyan függenek össze a zsidók elleni indulatok a szomszéd népek elleni indulatokkal?

Pfitzner Rudolf: Ezt európai szinten kell nézni. A kiegyezés utáni liberális korszakban a zsidók emancipációja azt jelentette, hogy a zsidó értelmiség lelkesen szívta magába a magyar kultúrát, s robbanásszerűen nőtt meg a zsidóság szerepe az iparban és a pénzügyi szektorban – ami ellen akkor senkinek sem volt kifogása. Még az elszegényedett nagybirtokosoktól is főleg zsidók vásárolták meg a földbirtokaikat, s a korábban vezető osztály, a nemesség egyre csúszott lefelé, előállt belőle a dzsentri, akinek vagyona már nincs, előjogai azonban még vannak.

hvg.hu: Ön ezzel kapcsolatban Márai Sándort említette.

Pfitzner Rudolf: Nagyon jellemzőnek tartom, amit Márai írt a naplójában 1944-ben: „Ahhoz, hogy Magyarország megint nemzet legyen, ki kell pusztítani egyfajta ember lelkéből a »jobb oldaliság« címkéjével ismert különös valamit; a tudatot, hogy ő mint »keresztény magyar ember«, előjogokkal élhet a világban; egyszerűen azért, mert »keresztény magyar úri ember«, joga van tehetség és tudás nélkül is jól élni, fennhordani az orrát, lenézni mindenkit, aki nem »keresztény magyar« vagy »úriember«, tartani a markát, s a keresztény magyar markába baksist kérni az államtól, társadalomtól: állást, kitüntetést, maradék zsidóbirtokot, potya nyaralást

Galyatetőn, kivételezést az élet minden vonatkozásában. Mert ez volt a »jobbaldaliság« igazi értelme.” Ez a felfogás, hogy minden érdem nélkül azzal, hogy valaki magyar, érdemeket lehet szerezni, máig igen elterjedt. E nemzetfelfogás még mindig a rendi államból táplálkozik, amely kizárja a nem magyar nemzetiségűeket, és, Werbőczy óta, még a parasztot is.

hvg.hu: Mi mondanivalója van az ön által művel pszichoanalízisnek, ezen belül az analitikus szociálpszichológiának Trianonról?

Pfitzner Rudolf: A társadalmi traumák pszichoanalitikus megközelítését Magyarországon tudomásom szerint egyedül az egy évtizede elhunyt Virág Teréz Kút-alapítványa műveli, ahol holokauszt-túlélőket és leszármazottaikat analizálják. Németországban ennek egész iskolája van, amióta a hatvanas évek derekán Alexander és Margarete Mitscherlich *Die Unfähigkeit zu Trauern* (A gyászra való képtelenség) című könyve megjelent. Márpedig elengedhetetlen, hogy meggyászoljuk Trianont – hogy túl tudjunk lépni a kapott sebekben. Trianon össznépi társadalmi trauma; az elszakítottakat, az itthon maradottakat, az áttelepülteket, majdnem mindenkit érintett. Közös narcisztikus sérülése volt az egész magyar nemzetnek. Mivelünk, magyarokkal bánt el az egész világ: a kisantant, a nagyantant, a nemzetközi zsidóság, a szabadkőművesség, a bankárok, a bolsevisták és így tovább – most éppen Brüsszel. Ez patológikus állapot. Abban patológikus, hogy a Trianonban elszenvedett sérelmekből vezeti le a magyar identitást.

Terápia nélkül pedig marad a trauma. Ahogyan azt Virág Teréz és a német analitikus szociálpszichológusok munkássága egyaránt bizonyítja, a trauma generációról generációra öröklődik. Ami eléggé megnehezíti a dolgot, mivel egy társadalmi traumából való gyógyuláshoz időnek kell eltelnie. A holokauszt-túlélőkkel is csak 20-30 év múltán lehetett először beszélni a dolgokról, amelyeket átéltek. Azt is csak akkor, ha akadt egy „empatikus konténer”, akinek a túlélő mindent elmondhatott, megértő fülre talált.

hvg.hu: Ki lehetne ez az empatikus konténer a Trianon-trauma feldolgozásában?

Pfitzner Rudolf: Ez nagyon nehéz kérdés, egy egész társadalmat nem lehet analitikus díványra fektetni. A sajtó talán. A történészek. Legfőképpen azonban társadalmi vitára van szükség, ahol a terapizált nép részben maga lehet ez a konténer. A terápia első lépése az lenne, hogy a társadalom a tényeket elfogadja. Akármilyen fájó volt Trianon, meg nem történtté tenni nem lehet. Ha elhárítjuk, a lelkekben tovább él a trauma. A magyarok egy dolgot nem fogadnak el: a valóságot. Társadalmi katarziszra van szükség. Németországban is húsz évig tartott, amíg analitikusok elkezdtek foglalkozni ezekkel a dolgokkal. Most már ideje volna Magyarországon is egy ilyen folyamatnak.

Gerlőczy Ferenc

[origo]

"A mexikóiak végső soron magyarok" - hallgassa a Bëlga vb-közvetítését!
2010. június 14., hétfő, 15:56

<http://www.origo.hu/foci-vb-2010/20100614-a-mexikoiak-vegso-soron-magyarok-hallgassa-a-belga-kozvetiteset.html>

Ma 16 órakor a Japán-Kamerun mérkőzést a Bëlga zenekar közvetíti az [\[origo\] vb-rádióján](#). A csapat egyik tagja, Bauxit szerint a rádióadásuk tele lesz fontos infókkal, a vb-n a mexikóiaknak drukkol, akik szerint végső soron magyarok, és legközelebb [2026-ban](#) akar focis számot írni.

Kattintson [ide most](#), és hallgassa a Bëlga vb-közvetítését!

- Sajnálta, hogy a belgák nem jutottak ki?

- Egyértelműen kicsinálták őket. Egy általam megnevezni nem kívánt szabadkőműves illuminátus csoport áll az egész mögött. Beoltották a futballisták sajtóját az edzőtáborban tiltott szerekkel, és utána rájuk küldték a FIFA-t.

- Miért pont a Japán-Kamerunt választottátok?

- Mert ez lesz az évmilliomod mérkőzése.

- Kinek drukkolsz a vébén?

- Mexikónak, hiszen a mexikóiak végső soron mind a nagy Béla nevű ősmagyar nyelven beszélő azték uralkodó leszármazottjai, tehát magyarok.

- Terveztek még focis számokat?

- Még kivárjuk 2026-ot.

- Mi tetszett eddig a vb-n?

- Tshabalala már a neve alapján megérdemelne egy világlágert!

- A meccsközvetítések milyen lesz?

- Tele lesz hasznos infókkal.

- Ki a kedvenc játékosod?

- Még mindig Okocha. Mostani még nincs.

- Szoktál focizni?

- Nem.

A cikket az alábbi címen találja az [origo]-ban:

A Jobbik letakarta a beszédhibás hazaáruló szobrát

http://szentkoronaradio.com/belfold/2010_06_03_a-jobbik-letakarta-a-beszedhibas-hazaarulo-szobrat

[Pizskosfred](#), Thu, 2010/06/03 - 17:30

Áruló szélhámos gazember

A Jobbik letakarta az 1919-es patkánylázadás egyik fő elidézőjének, a ma is hatályos (azaz soha hatályon kívül nem helyezett) halálos ítélettel és teljes vagyonek Kobzással sújtott szabaddóműves- és zsidóbérenc áruló szobrát, aki a trianoni tragédiánk egyik legnagyobb bűnöse.

A fővárosi Jobbik elnöksége és tagsága örömmel és megnyugvással vette tudomásul az úgynevezett Trianon-törvény elsőpró parlamenti többséggel történő elfogadását. Ugyanakkor a nemzeti lelkiismeret képviselőjeként is fellépő politikai erő minden eszközzel harcol a törvényhez kapcsolódóan a nemzeti többség érzékenységét sértő bolsevik és liberális örökség még meglévő társadalmi jelenléte ellen.

A budapesti Jobbik a városkép-rendezési, kegyeleti és a magyar identitástudat erősítését szolgáló intézkedések, valamint az eljövendő rendezetalkotások során számúzni fogja a magyarok fővárosa köztereiről azokat a mementókat, amelyek népünk sorstragédiáját előidéző embereket, politikai személyiségeket mutatnak be képzőművészeti, vagy korábban annak minősített alkotások segítségével pozitív példaként a főváros közterületein. A trianoni területcsonkításban és a nagyhatalmak terrordiktátumának sikerében nagy szerepet játszott az országpusztító, hazaáruló vörös gróf, Károlyi Mihály, akinek többek között Erdély elvesztését és a magyarság

számára pótolhatatlan veszteséget jelentő honfitársaink idegen uralom alá kerülését köszönhetjük.

Károlyi dicstelen és magyargyűlölő tevékenysége emellett hozzájárult a Tanácsköztársaság néven hírhedtté vált magyarellenes pogromrendszer 133 napig tartó véres rémuralmához is. A fővárosi jobbkiosok ezért a párt országgyűlési képviselőinek jelenlétében 2010. június 03-án 13:00 órakor fekete gyászleppellel takarják le Magyarország keresztre feszítése 90. évfordulójának előestéjén a Parlament épületének közvetlen szomszédságában található Károlyi Mihály-szobrot.

Czeglédi János

Sátánista rituálék az árvízi tragédia előtt?

http://atv.hu/cikk/20100614_satanista_ritualek_az_arvizi_tragedia_elott_50_halott_is_lehet?source=hirkereso

2010.06.14. 11:25

Álmukban érte az arkansasi tábor lakóit a háromméteres cunami.

19-re emelkedett az arkansasi kempingtragédia áldozatainak a száma. Hivatalosan egy eltűntet keresnek még, de a hatóságok 22 további emberrel nem tudtak kapcsolatot teremteni, akik a táborban tartózkodtak az áradás idején. A háromszáz fős kemping irodája is nyomtalanul eltűnt, ezért nem tudják pontosan meghatározni, hányan tartózkodtak a helyszínen, amikor a több méteres vízfal rázúdult a táborozókra.

A tábor

Elsodort, sikoltozó kisgyermekek

„Olyan volt, mint egy cunami” – mondta az egyik túlélő a CNN riporterének. „A szerencsésebb felnőttek még ki tudtak úszni az ablakon, de a kisebbeknek esélyük sem volt. A szülők szeme előtt sodorta el az áradat a segítségért sikoltozó gyerekeket. A víz feltépte az utak aszfaltburkolatát, játékszerként sodort el magával házakat és autókat. Esély sem volt a mentésre.” A legfiatalabb áldozat egy két éves csecsemő. Rajta kívül legalább öt gyerek veszett oda az áradásban.

Az Albert Pike kempingtábor az arkansasi hegyek között, Little Rock-tól 120 kilométerre, festői, száraz környezetben található. A pihenőhely egy olyan völgyben van, ahol csak részlegesen működik a telefon és a televíziós szolgáltatás. Amikor péntek hajnalban hirtelen hatalmas felhőszakadás történt a közeli hegyekben, nem volt idő értesíteni a tábor lakóit, akiket álmukban ért a vízáradat. Az egész völgy megtelt vízzel, miután 20 perc alatt a közeli patak vízszintje 260 centimétert emelkedett.

A véreskezű tábornok, mint névadó

A megdöbbentő tragédiával kapcsolatban az amerikai lapokban és internetes fórumokon több – helyenként bizarr – feltételezés is napvilágot látott. A legmégdöbbentőbb feltételezés szerint a kempingtábor rendszeresen sátánista rituálék helyszíne volt. A névadó Albert Pike tábornokot ugyanis az Egyesült Államok történetének legismertebb luciferiánus szabdkömvés nagymesterének tartják.

Albert Pike

A Washington Times összeállítása szerint az elnevezés különös, mivel Pike – aki korábban harcolt az amerikai-mexikói háborúban is – a polgárháború idején a leghírhedtebb konföderációs hadvezér volt. Részben indiánokból toborzott hadserege válogatott kegyetlenséggel, a korabeli beszámolók szerint terrormódszerekkel harcolt az északiak ellen. Egyik alapítója volt a Ku Klux Klán titkos szervezetének is. A háború után letartóztatták, és hazaárulás vádjával elítélték. Andrew Johnson elnök azonban – aki a történészek szerint szintén magasrangú szabdkömvés páholytag volt – kegyelemben részesítette a tábornokot.

Lucifer szövetségese

Albert Pike a háború után 1870-ben megírta az Erkölcök és dogma (Morals and Dogma) című könyvet, amelyet a skót rítusú szabdkömvesség „bibliájának” tartanak. Pike, aki az amerikai illuminátus szervezet vezetője is volt, az állította magáról, hogy személyes, napi kapcsolatban állt Luciferrel, akit a legmagasabb istenségnek tartott. A rituális kommunikációt egy karkötő segítette, amelyet Pike állandóan a kezén hordott.

1871-ben, európai szövetségésének, Giuseppe Mazzini olasz forradalmárnak írt levelében részletesen leírta azt a látomást, amelyet állítólag Lucifertől kapott. Eszerint az emberiség három világháború előtt áll, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a 21. század elején megnyíljon az út az „emberiség megvilágosodása előtt”. Az első világháború célja – írta Pike 1871-ben – a Romanov dinasztia hatalmának megdöntése Oroszországban, hogy ebben az országban kipróbálják a hatalom monopolizálásának egy új rendszerét, az ateista kommunizmust. A tábornok szerint egy ilyen háborúhoz szükséges volt konfliktus kirobbantására a brit és a német birodalom között. A háború után megszilárdult kommunista rendszer aztán felhasználható további kormányok megdöntésére és az illuminátus hegemonia kibővítésére.

A második világháború kirobbantásához a fasizmus és zsidóság, elsősorban a politikai cio-

nizmus ellentéteit kell kihasználni. A második világháború alatt a nemzetközi kommunizmust meg kell erősíteni, hogy alkalmas legyen a világ sakkban tartására.

Albert Pike elképzelése szerint a harmadik világháborúra azért kerülne sor, hogy megoldja a politikai cionizmus és az iszlám világ közötti konfliktust. Arra számított, hogy a két oldal kölcsönösen kimeríti ezáltal egymást, és ez előkészítené az egységes világrendet, az illuminátus eszme globális uralmát.

Elpusztítani a kereszténységet

Pike azt ígérte Mazzininak, hogy a harmadik világháborút követően sor kerül a világtörténelem legnagyobb horderejű ideológiai és politikai változására. Arra számított, hogy lezárul a történelmet addig alakító vallások korszaka, és eljön az egyetemes megvilágosodás. „A szabadjára engedett nihilisták és ateisták segítségével olyan félelmetes társadalmi kataklizmát provokálunk, amely szörnyűségében meg fogja mutatni a nemzeteknek az abszolút ateizmus, a barbárság, és a legvéresebb felfordulás hatékonyságát. A polgárok ekkor mindenütt rákényszerülnek, hogy védelmezzék önmagukat a forradalmárok kisebbsége ellen, és meg fogják semmisíteni a civilizáció lerombolóit. A többség, amelynek istenhívő szelleme ettől kezdve iránytű nélkül marad, kiábrándul a kereszténységből. Ezek a kiábrándult keresztények - vágyódva egy ideálért, de nem tudva hová forduljanak imádatukkal - el fogják fogadni az igazi fényt a tiszta luciferi doktrína egyetemes megnyilvánulásán keresztül, amely ekkor végre széles körben ismertté válik. Ez a megvilágosodás annak az általános mozgalomnak lesz az eredménye, amely a kereszténység és az ateizmus lerombolását, vagy elpusztítását fogja követni, amelyek egyidejűleg lesznek legyőzve és megsemmisítve.”

Pike, miután kegyelmet kapott Johnson elnöktől, Washingtonban telepedett le. 1891-ben bekövetkezett halála után a Kapitólium közelében a legnagyobb amerikai Skót Rítusú Szabadkőműves páholy hatalmas emlékművet állított a „történelem legnagyobb tanítómestere” tiszteletére.

Morvay Péter / atv.hu / Washington Times / CNN

Toroczkai: Válasz Budaházy Gyuri hírkommentárjaira

http://szentkoronaradio.com/publicisztika/2010_06_11_toroczkai-valasz-budahazy-gyuri-hirkommentarjaira

[hubatka](#), Fri, 2010/06/11

Kedves Gyuri!

A [napokban megjelent hírkomentárjaidra](#) kénytelen vagyok válaszolni, egyrészt, mert megszólítottál, másrészt, mert a nevünk 2006 ősze után összekapcsolódott, de a mostani írásodban van néhány felvetésed, amely számomra vállalhatatlan. Mielőtt letartóztattak, rendszeresen, szinte naponta beszélgettünk, egyeztettük és ütköztettük a véleményünket a világ dolgairól, ennek köszönhetően nagyjából minden kérdésről közös álláspontra jutottunk. Lassan egy éve nem engedik, hogy beszéljünk egymással, így bizonyos kérdésekben láthatóan nem értünk egyet.

A hírkomentáróban felvetett kérdések zömében most is egyezik a véleményünk, de például „Cigányia” létrehozását örülségnek tartom. Magyarország földjéből egy maroknyit sem adhatunk oda senkinek. Most még „csak” Borsodot, aztán, ha mérhetetlen szaporulatuk miatt azt is kinőtték, akkor adjuk oda Szabolcsot, aztán Békést, aztán Baranyát is? Ezt biztosan nem gondoltad alaposan végig. Véleményem szerint a cigányság problémájára a megoldás egy összetett koncepció lehet. A cigányság beilleszkedni vágyó, értelmesebb, becsületesebb és dolgozó részét igenis integrálni kell a magyarságba. Ismerek olyan cigányokat, akiknek ez sikerült, le is magyarozzák, parasztozzák őket a fajtársaik. Hiba lenne, ha mi is kivetnénk magunk közül őket. Ha tesznek érte, vagyis akár fegyverrel is harcolnak Magyarországért, a magyarságért, vagy más módon szolgálják az ügyet, segítsük őket, hogy a magyar nemzet részei legyenek. Egyébként Hunnia koncepciója is ezt tartalmazta. Azokkal a cigányokkal azonban, akik a létünkre törnek, a lehető legbrutálisabb eszközökkel le kell számolni, a bűnöző rétegét a halálbüntetés visszaállításával ki kell végezni vagy életfogytiglani kényszermunkatáborba kell zárni. A cigánymaffiával szemben pedig nekünk magyaroknak össze kell fognunk, ahogy azt példaként a Betyársereg teszi. A cigányság széles tömegei számára pedig a segélyezés teljes megszüntetésével a túlélésük egyetlen lehetőségévé kell tenni a munkát. És ne mondja nekem senki, hogy nincs munka, mert ha normális kormányzat lenne, akkor egy vészesen fogyatkozó népességű országban lehetne munkát találni, s legalább az idegen bevándorlást is meg lehetne akadályozni azzal, hogy a már itt születetteket fognánk munkára. Azon cigányok pedig, akiknek nem tetszik majd az új rendszer, maguktól fogják elhagyni a hazánkat.

Nem tudok egyetérteni a következő megállapításoddal sem: „Én nem akarok velük „integrálódni”, és a családomat sem akarom velük „integrálni”. Mint ahogy mondjuk a románokkal, szlovákokkal, németekkel, mozambikiakkal, stb. sem.”

Egyrészt sohasem voltam sovíniszta. Másrészt – tetszik vagy nem tetszik - nem tudtuk volna a magyar nyelvet, kultúrát, mentalitást megőrizni, ha nem keveredünk a velünk egy sorsközösségben élő népekkel (elsősorban éppen az általad is említett németekkel és szlovákokkal, kisebb részt a többi szláv néppel, illetve a románokkal, a kunokkal, a jászokkal, örményekkel), egyszerűen azért, mert a magyarságot folyamatosan irtották, ezért kívülről is kellett az utánpótlás. Ha manapság a Csodaszarvas legendájának földjéről, a Turáni Alföldről ide keveredik

egy rokonunk, idegennek nézik, annyira sikerült ez a keveredés. Benned is folyik tót (szlovák) vér, ahogy bennem is sváb, olasz és egy kis horvát is, noha túlnyomórészt mindketten magyar génekkel rendelkezünk, és nem lettünk rossz magyarok. A senkivel sem keveredő népek, mint a cigány vagy a zsidó sokkal több degenerációt „termel”, mint mi. Természetesen nem szabad szorgalmazni a vegyes házasságokat, de nem ez a baj, hanem az, hogy még mindig nincs elég öntudata sok magyarnak, s a vegyes házasságból született gyermekek többség ma még elveszik a magyarság szempontjából (ellentétben a XIX. századdal, amikor ez éppen fordítva volt). Ugyanakkor azzal sem tudok egyetérteni, hogy a mozambikiakat egy szintre emelkedet a németekkel vagy a szlovákokkal. Ez már vulgársovinizmus. A Szent Korona alattvalóit, velünk évszázadok óta együtt élő, velünk keveredett európai, északi népeket egy szinten említeni a primitív, kannibál négekkel, számomra semmiképpen sem elfogadható álláspont. Ez a gondolkodás inkább Slotára vagy Funárra jellemző, én a magam részéről nem akarok velük semmiképpen sem szellemi közösséget vállalni. Mellesleg például a felvidéki magyarság öntudatra ébredésének talán utolsó lehetősége éppen Slota, mert az otromba szlovákosítás sokaknál kontraproduktív hatást vált ki. Míg az ősi magyar intelligens hozzáállásnak köszönhetően a legtöbb népet sikerült beolvasztani, hasznos részévé tenni a társadalmunknak, lásd például a Békés megyei tótokat (szlovákokat).

Végül válaszolok a konkrétan nekem szegezett kérdéseidre. Ezt írtad: „Toroczkai az „Északi Civilizáció Szövetségének” megalapítását kezdeményezte egy olaszországi rendezvényen: Szépek ezek az internacionalista álmok, Lacika, de előbb talán magunkon kéne valahogy segíteni. Vagy itt már minden sínen van szerinted? Jók ezek a grandiózus tervek. Csak hát amíg itt is hemzsegnek a félbehagyott kezdeményezések?”

Nos, annak idején, amikor jó tíz éve megalapítottam a Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalmat éppen Te voltál az, aki azt mondtad, hogy nincs értelme szervezetet építeni, csak az energiáimat pazarlom. Éppen akkor hagytad abba a Magyar Revíziós Mozgalmat. Mások azt mondták, hogy nincs értelme a HVIM-nek, ne a határon túli dolgokkal foglalkozzak, van elég teendő a gúnyhatárokon belül is. Az én válaszom mindig az volt, hogy egyszerre kell dolgozunk a határon belüli és kívüli ügyekért, mert ezek szervesen összetartoznak, külön nem választhatók. Ami az összmagyar ügyet illeti, az idő éppen napjainkban igazolja, hogy volt értelme e téren küzdenem. Ugyanígy szűklátókörűsége vall, ha valaki nem ismeri fel, hogy a hazánkat és az egész világot uralma alá hajtó, szabdkömvés gyökerű nemzetközi pénzügyi, gazdasági és politikai kör ellen Magyarország önmagában nem tud győzni. Ha viszont segítjük a többi, hozzánk hasonlóan rabigába hajtott északi népnek, hogy felébredjenek, s összefogunk, akkor megrogyaszthatjuk ezt a nemzetközi gölemet. S lehet kárörvendően legyinteniünk arra, hogy Nyugat-Európában már alig látni fehér embert az utcákon, de vegyük észre, hogy lassan nálunk is ez lesz a helyzet. Csak összefogással győzhetünk. Ezt a nemzetközi törekvésemet lesajnálóan internacionalizmusnak nevezni egyenesen ostobaság. Egy nemzetért küzdő államférfiúnak látni kell a különbséget a kölcsönös tiszteleten alapuló szabad északi nemzetek összefogása és a nemzeti érzületet megölő marxista, zsidó, bolsevik internacionalizmus között. Kérdésedre válaszolva: Egyáltalán nem gondolom, hogy itt sínen van minden, csak két támadás között használom a fejemet is. Ezért nem tudott még a hatalom likvidálni. Nem mártír akarok lenni, hanem győzni akarok. Éppen ezért volt értelme például szervezetet építenem, mert akikkel egy évtizeden keresztül számos veszélyes helyzetben átestem a tűzkeresztségen, kevésbé valószínű, hogy elárulnak, mint azok, akikkel alig ismerjük egymást. Nekem címezve említed, hogy „hemzsegnek a félbehagyott kezdeményezések”.

Nézzünk néhányat az általam elindított kezdeményezésekből: Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalom, Magyar Sziget, Magyar Jelen, Remény Háza, Betyársereg, Klub64... Bizony,

ezek mind megvalósultak. Semmit sem hagytam félbe, pedig iszonyatos erővel kerültem szembe. Szükség is volt a HVIM által felépített intézményi hálózatra, mert szervezetileg csak mi vállaltuk föl a politikai foglyok ügyét. A közös ötletünket, Hunniát elindítottuk, elsősorban nem rajtunk múlott, hogy „félbe lett hagyva”. Egyébként ez sem igaz, mert például a Hunnia által szorgalmazott saját pénz már működik Sopronban, s tegnap éppen Békés megyében jártam, ahol Turul nevű pénzt kaptam, s rajtam keresztül küldtek neked is belőle. Lassan beérik a vetés. Hunnia nem szervezet volt, hanem a párhuzamos Magyarország elképzelése, amely folyamatosan valósul meg, csak idő, türelem és a megfelelő emberek kellene hozzá. Senki sem gondolhatja, hogy mindent nekünk kell megcsinálni. Nem is értünk mindenhez, mi inkább abban segíthetünk, hogy törjük az utat, s összekössük a megfelelő embereket.

2010. június 11. Toroczkai László

[Barcelonában titokzatoskodott idén a Bilderberg-csoport - Van alapja az összeesküvés-elméleteknek?](#)

2010-06-12 08:49 [barikád.hu](http://barikad.hu)

<http://barikad.hu/node/55250>

A közvélemény hajlamos arra, hogy összeesküvés-elméleteket gyártson. Titkokat sejt a történések mögött az ókortól napjainkig. Talán azért, mert szeretné megmagyarázni az összefüggéseket, ha azonban hiányzik akár egy láncszem is a sorból, azt rögvest igyekszik pótolni. A maga módján, a maga feje szerint.

Dolce de SitgesNagyjából így kerül a világ szemében egyenlőségjel a „világmegrontó” szabaddkőművesek és a hasonlóképp titokzatos Bilderberg-csoport közé. Ez a társulat tegnap fejezte be tanácskozását egy barcelonai szállodában, luxus-körülmények között. Már 1954 óta vándorolnak minden esztendőben sokcsillagos hotelből még több csillagos hotelbe, hogy megváltsák az életünket.

A csoportot a holland Bernhard herceg hívta életre; napjainkban olyan prominens tagjai vannak, mint Beatrix holland királynő, Szófia spanyol királyné, Henry Kissinger amerikai exkülgügyminiszter vagy maga a nagyságos Bill Gates. Királyok, hercegek, grófok – burzsoák.

Az ilyen tanácskozások szigorúan a nyilvánosság kizárásával zajlanak. Az idén háromszáz rendőr ügyelt arra, hogy a sajtó még csak a helyszín közelébe se juthasson. Jegyzőkönyv nem készül, nyilatkozatot nem adnak ki.

Hivatalosan annyit tudni csak, hogy szó volt a pénzügyi-gazdasági válságról, az euró jövőjéről, az afganisztáni helyzetről, az Iránnal kapcsolatos feszültségről. Tehát csupa-csupa olyan témáról, amelynek a résztvevők szándékai szerint meg kell határoznia a közbeszédet. Ugyanakkor, szokás szerint, elkerülték azokat a kérdéseket (például Gáza izraeli blokádja, Amerika iraki helyben járása), amelyekben a közvélekedés szembefordul a központi akaráttal.

A nyitott társadalom (amelynek Soros György a jelenkori pápája) világában az ilyen titkolózás jó táptalaja a mendemondáknak. Amiről persze nem tudhatjuk, hogy valóban mendemondák-e vagy sem. Ha van is az embernek egy jól fejlett, egészséges üldözési mániája, nemcsak ezzel magyarázható, hogy több mint valószínű: az ilyen szupertitkos összejövetelek nem önmagukért valók, hanem igenis kell hogy legyen valamilyen céljuk a kvaterkázáson kívül. A megválaszolatlan (megválaszolhatatlan) kérdés: ez a cél a világmegváltás vagy pedig a világ globális leigázása?

Gyulay Zoltán
Új magyar szó

Hűségesküt tett Nagy-Izraelnek a szabdkömvés besúgó

http://szentkoronaradio.com/belfold/2010_06_25_husegeskut-tett-nagy-izraelnek-a-szabdkomuves-besugo

Piszkosfred, Fri, 2010/06/25

Amerika, az EU és Izrael talpnyalója

Magyarország az Egyesült Államok közeli barátja, értékes partnere, a két ország együttműködik a globális kihívások kezelésében. Ezt az idétlen Hillary Clinton amerikai külügyminiszter mondta Washingtonban, amikor fogadta a magyar(országi), Bilderberg-csoportos szabdkömvés és besúgó kollégáját.

Magyarország fontos NATO-szövetséges, "hálásak vagyunk a magyar népnek az afganisztáni NATO-misszióhoz nyújtott hozzájárulásért" – mondta Hillary Clinton, aki méltatta azt is, hogy Magyarország növeli Afganisztánban állomásozó erői létszámát, miközben más országok a visszavonulásról beszélnek az amerikai érdekekért folyó rablóháborúból, élükön a britekkel.

A mindenbe beleszóló amerikai vezetés nagyra értékeli, hogy a magyar kormány elkötelezte magát a cigányok pozitív megkülönböztetése mellett, lépéseket tesz Délkelet-Európa irányában és az Eurokolhoz erősítésére törekszik – tette hozzá.

Martonyi elvtárs hű csicska módjára megerősítette Magyarország elköteleződését a NATO iránt és biztosította arról is kollégáját, hogy folytatják a nyugat-balkáni "szerepvállalást". Megköszönte a segítséget, "amit az Egyesült Államok ad a legégetőbb belső gondok, így a cigánytámogatás fenntartásához, persze mi másból. A besúgó külügyminiszter végül meghívta kollégáját Budapestre a már pokolra jutott gyűlöletbiztortól, Tom Lantosról elnevezett intézet jövő tavaszi megnyitójára.

Az új magyar kormány fel fog lépni a "fajgyűlölet, az antiszemitizmus, a gyűlölet és a diszkrimináció" minden formája ellen - ígérte meg Nagy-Izraelnek a kétharmados szalonforradalom külügyminisztere Washingtonban helyi idő szerint csütörtökön, amikor felavatta a második világháború idején Budapesten zsidókat mentő svájci diplomata, Carl Lutz emléktábláját.

(MTI nyomán Szent Korona Rádió)

Legyen világosság! - Kéthly Anna álarc nélkül

http://szentkoronaradio.com/publicisztika/2010_06_25_legyen-vilagosság-kethly-anna-alarc-nelkul

[chubakka](#), Fri, 2010/06/25

Anna 1946 februárjában, egy árulkodó amerikai fényképen

A közelmúlt egyik feltűnést keltő kinyilatkozásának számít, hogy Kövér László, a Fidesz Választmányának elnöke a Parlament melletti Károlyi-szobor eltávolítását ígérte a Magyar Hírlap és az Echo TV közönségtalálkozóján. Kövér személyes véleményét hangsúlyozva még azt is elmondta, hogy...

Kövér személyes véleményét hangsúlyozva még azt is elmondta, hogy a Károlyi-szobor helyére Kéthly Anna egykori szociáldemokrata pártelnök szobrát kellene állítani. Ezen bölcs elképzelést természetesen rögtön helyeslően dicsérte a minden hülyeségre kapható Bayer Zsolt, a Magyar Hírlap „sztárszurnalistája” is valamelyik tévéműsorában.

Az ötlet még a Népszava judeobolsevista őskövületének számító Várkonyi Tibor különben minden fideszes javaslattal szemben kőkemény szívét is meglágyította egy pillanatra, aminek a lap június 21. számában a Két gróf című írásában így adott hangot: *„Ha visszafogottabbak vagyunk, azt mondhatjuk, méltányos, ha kritikátlanabbak, minősíthetjük »nagylelkűnek« is Kövér doktor cserejavaslatát, hogy a Kossuth Lajos téri Károlyi-szobor helyére négy éven belül állítsák a szociáldemokrata Kéthly Anna emlékművét. »Nagylelkű«, mert nem valamelyik hirtelen előrántott jobboldali „»valakit« akar kitüntetni ezzel a szobordöntéssel, hanem mégis a magyar történelem egyik legtisztább és legbátrabb baloldali asszonyát.”*

Minden épeszű gondolkodó számára maga az a tény, hogy a Népszava publicistája ily módon értékeli Kéthly alakját, már éppen elég ok lenne gyanút fogni. De mivel mi, magyarok általában a gyorsan felejtők népe vagyunk, talán nem fölösleges emlékeztetni az érintetteket és az olvasókat is, hogy ki is volt valójában *„a magyar történelem egyik legtisztább és legbátrabb baloldali asszonya”*. Legyen végre világosság!

Kéthly Anna 1889-ben született Budapesten. Az anyakönyvi kivonata szerint római katolikus. Maga magát mindenkor hű marxistának és ennek megfelelően ateistának vallotta.

Magántisztviselőnek készült, de még igen fiatalon politikai ambíciói támadtak és belépett a szociáldemokrata pártba. Főleg a női munkások szervezésében mutatott fel eredményt. 1917-ben, 28 éves korában a Magyarországi Magántisztviselők Szövetségének a tisztviselője lett a párt megbízásából. Feladata volt, hogy ezt az egyesületet beszeresse a pártba. A párt segítségével gyorsan emelkedett rangban s nem sokkal később a szövetség vezetőségi tagja, majd annak alelnöke lett.

Az őszirózsás forradalom már a pártban is jelentősebb szerepben találja. Az első kommunista-marxista terroruralom alatt csak mint a szociáldemokrata párt belső szervezője szerepel és így Kun-Kohn Béla és Szamuely Tibor kiebrudalása után könnyen igazolják. A párt azonban nem marad hálátlan addigi munkásságáért és 1919 végén a szociáldemokrata Központi Nőszerző Bizottság tagjává választják. 1922 óta megszakítás nélkül tagja volt a szociáldemokrata párt vezetőségének.

Állandó cikkírója a Népszavának, részt vesz a szociáldemokrata rölapok szerkesztésében. Peyer Károly belső munkatársa, de a párt valamennyi férfitagja mint a párt „leghasználhatóbb” nőtagját tartja számon. Egyike azoknak, akik névvel és név nélkül megjelent cikkeikben a legerőteljesebben veszik védelmükbe az első patkányforradalom bűnözőit és Károlyi Mihályt.

A párt hamarosan rábízta a „Nőmunkás” szerkesztését, amelyben azután szociális kérdések megoldása mögé rejtve folytatja pártpropaganda- és szervező tevékenységét. A második nemzetgyűlési választáson a parlamentbe is bekerül a budai lajstromos választókerületben. Ezóta állandóan tagja volt az 1944-es összeomlásig a parlamentnek. Az 1927. évi országgyűlési választásokon is mint a budapesti II. kerület szociáldemokrata képviselője került az ország-

gyűlésbe. 1931-ben is megválasztják Budán, de ugyanakkor a szegedi választókerületben is. Kéthly a párt utasítására a szegedi kerületet tartja meg.

A háború alatt tevékenyen közreműködik a kommunistákkal a földalatti mozgalom szervezésében és az ország a bolsevista lerohanással szemben tanúsított ellenállásának belső szétzüllesztésében. Mikor a szovjet lerohanja Magyarországot, Kéthly is előkerül. Újra nyüzsögni kezd, és a sem beszélni nem tudó, sem komolyan reprezentálni nem képes öregedő hölgy teljes erővel veti bele magát a pártéletbe. Bár ifjúsága, mely több, mint 25 éven át elősegítette, régen a múlté, Kéthlyt nem lehet kihagyni. Alig van a pártban valaki, akit emlékek ne kötnének hozzá és aki ne érezné magát elkötelezettnek, hogy Kéthly munkásságáért most fizessen.

Bekerül a párt vezetőségébe és megkapja a Világosságnál, a párt hivatalos lapjánál a főszerkesztői címet s széket. Annuska szerkeszteni, szervezni és ügyködni kezd annyi év után az áhított teljhatalommal. Később mélységesen hallgat Kéthly Anna arról, hogy mint volt ennek a lapnak a főszerkesztője, később, amikor az emigrációban olyan igazi „antibolsevistának” hazudta magát!

Korunk szellemi szegénylegényei – mint Kövér és Bayer – valószínűleg erre a Kéthly Annára gondolnak.

Mi azonban nem felejtünk és gondosan őrizzük a Világosság 1945-1947. évi számait, amikor Kéthly Anna ezt a lapot főszerkesztette. Teljesen elegendő, hogy valaki a Világosság ezt a 3 évfolyamát átlapozza, hogy megkapja Kéthly Anna igazi arcképét. Kéthly Annáét, aki 1956 után nyugatra kerülve lázong a bolsevizmus és Kádár ellen, mert kiebrudalták otthonról, de aki 1945-1948-ban a kommunizmus előretörésének egyik leglelkesebb harcosa volt.

Kéthly Annával beszélgetést folytatott a magyarok akasztásait előszeretettel címlapján hozó Képes Figyelő munkatársa. s ez a riport a lap I. évfolyama 5. számában 1945. szeptember 29-én jelent meg.

A FŐSZERKESZTŐNŐ

Politikai napilapnak Magyarországon még sohasem volt női főszerkesztője. Kéthly Anna az első a „Világosság” élén.

A főszerkesztőnő perze nem újonc sem a politikában, sem a sajtóban. 1922 óta megszaktítás nélkül tagja a parlamentnek, 1926 óta állandó munkatársa a Népszavának. Saját lapja is volt már: A nőmunkás. Tizenhárom évig szerkesztette.

Kéthly Anna már hosszú idő óta közéleti nagyság Magyarországon. Pályafutását megirtgyelheti bármely ambiciózus férfi. Karrierje komoly férfikarrier. Kéthly Anna mégsem emlékeztet szüffraszettekre, sem lényében, sem külsejében nincs férfias vonás. Halkszava. Tekintete, mosolya szelíd. Hamvaszöke haja már ezüstöbe fordul. Nemesmetszésű arca mindig komoly.

– Hány állást és tisztséget tölt be?

– Ő, azt nehéz volna felsorolni. Elnöke vagyok a Szociáldemokrata parlamenti frakciónak. Tagja a Nemzetgyűlés politikai bizottságának, az Országos Nemzeti Bizottságának, Társeleőke a Vöröskeresztnek. Tagja az Országos Közművelési Tanács elnökségének, a Szocialista Partvezetőség nek és az Elnöki Tanácsnak is...

Akadozva folytatja:

– A Filmcenzúra Bizottságának is tagja vagyok...

Odaszól titkárnőjének:

– Egyszer összeírjuk a többi.

– Hogyan győz? – kérdem csodálkozva.

Ugy, hogy a szó legszorosabb értelmében nincs maganéletem.

– Háztartását?

– Két hágom látja el. Velük élek. Ugy-szólva csak aludni járok haza. Reggel fél kilenckor már itt vagyok a pártközban. Innen a Világosság szerkesztőségébe megyek. Onnan megint ide. Itt dolgozom estig, vagy amíg gyűlésre megyek. Most a választások előtt nem mulik el nap gyűlés nélkül. Hetek óta szeretném a moziban megnézni a rólam készült filmeket. Nem jutok hozzá. Nagyon szeretem az operát, a színházat, sajnos, le kell mondanom erről az élvezetről is. Persze nemcsak én élek ilyen rabságban, hanem mindenki, aki itt dolgozik. Főként most, a választási agitáció idején. Életemben csak annyi a változatoság, hogy szombatoként legtöbbször vidékre megyek a városnapi választási, szervező vagy megyei gyűlésre.

– A szerkesztőségi munkában résztveszel?

– A legteljesebb mértékben. Átnézem az anyagot, a felelős szerkesztővel, a munkatársakkal tanácskozom. Szerencsére nem kell sokat tanácskozni, mert a Világosság szerkesztőségének minden tagja úgy is mint újságíró, úgy is, mint mélységesen demokratikus meggyőződésű egyén, hivatásának magaslatán áll. Sokan közülük régi barátaim, akikkel már egyéb munkaterületeken is együtt dolgoztunk és így ebben az új szerepben és új felelősségben csak a régi kapcsolatokat újítom fel.

– Tudja-e, hogy lépénnyomon azt rebesgetik, hogy még a választások előtt lép a pártból és Péczerrel, Buchingerrel, Györkivel új pár...?

– Hogyne! Hall... ról. Nem tudom, kinek érdeke ilyen... szagot terjeszteni.

Az egészről egyetlen szó sem igaz. Különböben is, engem ebből a pártból csak kizárni lehet. Én pedig soha olyat el nem követek, amiért kizárhatnának.

Beszámolóm az első női főszerkesztőről nem volna teljes és jellemző, ha elhallgatnám, hogyan lépett hivatali szobádba, amikor oda lapjától visszatért.

Miközben kalapját, kabátját levette, pillantása az asztalra esett, melyen hatalmas vázában nagy csokor aszter állott.

– Kicsértették a vázdmát. Kérem vissza!

A titkárnő rendbehozta a dolgot és jelentette, hogy sajtót osztanak. Tíz dekárt hatvan pengőért.

– Ő, azt nem! – mondotta szörnyülködve Kéthly Anna.

Magyaráztuk, hogy nem drága.

– Tudom. Sajnos, hogy manapság nem drága. De mégsem szabad hatvan pengőt adni tíz deka sajtóért. Péchy Blanka

A riportban Kéthly elbüszkélkedik főszerkesztésével és azzal, hogy minden anyag a kezén megy keresztül. „Átnézem az anyagot, a felelős szerkesztővel, a munkatársakkal tanácskozom. Szerencsére nem kell sokat »tanácskozni«, mert a Világosság minden tagja úgy is, mint újságíró, úgy is, mint mélységesen demokratikus meggyőződésű egyén, hivatásának magaslatán áll. Sokan közülük régi barátaim, akikkel már egyéb munkaterületeken is együtt dolgoztunk és így ebben az új szerepben s új felelősségben a régi kapcsolatokat újítom fel.”

Hogy mit jelentett ez az új szerep, azt könnyű kimutatni. Az „új szerep” nem volt más, mint

1. az egyház mielőbbi teljes lejárata,
2. a bolsevizmus és Sztálin megkedveltetése,
3. a szocialista párt beépülésének a bolsevista erőképzésbe való előkészítése, a két párt munkájának összehangolása.

Kéthly Anna és lapja nagy erőfeszítéssel látott hozzá, hogy a bolsevista párt ezen kívánságát mielőbb végrehajtsa. A Világosság vezet az egyházellenes uszításokban. A Világosságban sorozatosan jelennek meg cikkek a papság és Mindszenty, Ravasz, Ordas ellen. Mikor 1946-ban az Oktogonon két részeg szovjet katona fegyveres csatát vív és az egyik holtan ott marad, a Világosság siet a szovjet segítségére, hogy elterjessék azt a hazugságot, hogy a szovjet katonát „fasiszta”, papoktól feltüzelt összeesküvő lőtte le. Budapesten mindenki tudja, hogy mi az igazság, de Kéthly Anna lapja lázít a papság, a „fasiszták” ellen.

Kéthly lapja követeli, hogy Péter Gábor, az ÁVO járjon el a demokrácia ellenségei ellen. Kéthly lapja ad helyet a szovjet rádió vádaskodásainak az egyházak és a papok ellen. Kéthly Anna lapja jár legelől Sztálin és a szovjet rendszer propagandájában. Amit a szovjet tesz, az mind jó és mind helyes. Magyarország megmentője a szovjet.

Sztálin itt – Sztálin ott! Sztálin a félisten! Sztálin a nagy! Sztálin szellemére épül fel az új világ!

A szociáldemokrata párt és a kommunisták összeolvadásának, a két párt együttműködésének egyik élharcosa a Világosság!

Bán Antal, Szakasits Árpád és Kéthly Anna irányítják a nagy propagandát a két párt egybeolvadását érintően. Eleinte – diplomatikusan – a két párt különállását hirdetik, de a legteljesebb együttműködés szükségességét. Hirdetik, hogy ez a két párt mindig együttműködött a múltban, működik a jelenben és a jövőt is csak ketten tudják kialakítani.

Kéthly Anna 1956 után nyugaton a kommunisták ellen beszél, nem számolt azonban azzal, hogy vannak, akik megőrizték ezekből az időkből az írásait, amikor még a legkitűnőbb kommunista propagandisták közé tartozott.

De Kéthly Anna egyike azoknak is, akik a magyar ifjúság bolsevista átállítását megkezdték. Az ő irányítása alatt dolgozott a tankönyv-átíró bizottság. A bizottság által jóváhagyott tankönyvek igazolják először a bolsevizmust, az 1918-as ún. patkányforradalmat, és kezdik meghamisítani az egész magyar történelmet.

A Világosság a kommunista ellenállók szócsöve. A Világosság bélyegez minden magyar szabadulni akarást antiszemitizmusnak!

Kéthly Anna a legjobb barátja ebben az időben Kádárnak, Rónainak, Marosánnak, Péter Gábornak, mindazoknak, akik munkásságához a magyarság legszörnyűbb irtásának büntette tapad.

Akkor, amikor a magyarságot két világháború megtizedelte és egy páratlan méretekben szaporodó szlávság elnyeléssel s megsemmisítéssel fenyegeti, Kéthly Anna, feldicsérve az állítólagos, így természetesen élenjáró, szovjet szaporodás csökkentő módszereket, lelkes propagandistája a gyerekáldás megakadályozásának. Hogy ebben a gyerektelen asszony gyerekgyűlölete mellett jól megfontolt célok és szovjet érdekek irányadók, nem kétséges.

Kéthly Anna az, aki azt a feladatot kapja, hogy a világ közvéleményét félrevezesse a kommunisták előretörését illetően. Ő az, aki szorgalmasan jár Londonba és fedezi az angol szocialisták „együttérzésével” Rákosi és munkatársai biztos előretörését. Ha kell, kirohan ellenük, mintha ellene volna a bolsevizmusnak, de ugyanakkor valóságosan ő az egyik fedezője Rákosi szalámitaktikájának.

Elég néhány felvételt látnunk, néhány felszólalást, hogy lássuk, mint támogatta Kéthly a bolsevizmus előretörését és a két marxi párt együttműködését.

Ha a kommunisták ünnepséget tartanak és propagandagyűlést, ki lenne más a szociáldemokraták szónoka, mint Kéthly. A bolsevista közönség fergeteges tapsviharakkal fogadja a sikerétől félájult öregedő politikust, aki végre elérte, hogy körülömbölgjön. A szocializmus szent nevé-

ben lázít minden „reakció” ellen. Ma már a gyerek is tudja, hogy ez a „reakció” nem volt más, mint a magyar nép szabadságvágya. A magyar nép tudta, hogy új társadalmi, gazdasági és kulturális rend vajódik az idők méhében, de azt is tudta, hogy ez az új rend nem lehet a marxizmus. Kéthly vállalja azt a szerepet, hogy a magyar népet meggyőzze a marxizmus áldásairól, melynek legtökéletesebb formája a kommunizmus.

Belerúg a középosztályba, megtámadja az egyházakat, ellene van minden nemzeti érzésnek, tagadja a magyar nép történelmi jogát ősi határaihoz. Valóban „fáradhatatlanul” építi a „szocializmust”! Hogy ennek a szocializmus-építésnek a csúcán Rákosi áll, pontosan úgy tudta, ahogy a bolsevisták. Szürke kis kirohanásai a bolsevisták ellen hozzátartoztak szerepéhez. A magyar népet mindenáron félre kellett vezetni. Amit Nagy Ferenc, Varga Béla és társai megkezdték, azt Kéthly Anna folytatta a magyar nép között tovább. Kéthly itt, Kéthly ott, Kéthly mindenütt, és ma már senki sem „kéthly”, hogy mindenkor a bolsevizmus szolgálatában.

1945-1946-ban, a bolsevista világhuralmi törekvések magyarországi irányítói, Rákosi-Rosenfeld és társai vezetése alatt előre megfontolt és kidolgozott utasítások alapján törnek előre Magyarország teljes bolsevizálására. A Kisgazdapárt élére olyan figurák kerülnek, mint Nagy Ferenc, Varga Béla, akiket csak az érdekel, hogy ők most államférfiak. Hogy azok is maradjanak, lelkiismeretlenül árulják el az országot, választóikat, sőt, legjobb munkatársaikat. Rákosi először ezt a két botcsinálta politikust seprti ki az országból. Nagy Ferenc pénzügyi és szerelmi kalandjai elég alkalmat játszanak Rákosi kezére, hogy kitessékelye. A gyáva, remegő, leghűségesebb barátait Rákosi kezére játszó, a saját pártját felmorzsoló, szűk látókörű, beképzelt, gerinctelen Nagy Ferenc a Sztálintól ajándékba kapott autójával és a svájci diplomata-alapból búsán „felvéve” emigrál Nyugatra.

Varga Béla „likvidálása” is könnyű feladat. Varga Béla, mint a mesék fekete hollója járkal a Kisgazdapártban a kezdetek kezdetétől. Féltékeny mindenkire, talán még saját maga ellen is intrikál valami beteges kisebbségi érzettől hajtvva. Hogy kedvelt fia maradjon Rákosinak, oly messzire megy a marxizmus kiszolgálásában, Rákosi terveinek támogatásában, hogy Mindszenty hercegprímás kénytelen a túlbuzgó „egyházfit” többször is meginteni. Mivel Rákosi előtt nem ismeretlen Varga Béla a második világháború alatt tanúsított, hazaárulónak nevezhető magatartása, magánélete, zsidó származású barátnője furcsa halála, gyávasága, ő is rövidesen követi Nagyt „az emigrációba”!

A porondon a szociáldemokrata és kommunista párt marad. Szakasitsot, Peyert és Kéthlyt félreállítani ugyancsak nem akadály Rákosi számára. Miután valamennyien megtették kötelességüket, a bolsevistáknak nincs többé szükségük rájuk, egymás után intézik el az addig is a kommunista pártnak szolgálatában érdemeket szerzett, Magyarország teljes bolsevizálásához vezető utat kiválóan egyengetett „politikusokat”.

Ha maradt volna még a szociáldemokrata pártban magyar érzelem, azt kiölte Peyer, Szakasits és Kéthly. A Népszava már régen a bolsevista párt szócsöve. Két év alatt sikerült Moszkvában kiképezni az új kommunista újságírógárda törzsét, és Kéthly is mehet.

1948 februárjában ki is ebrudalják a „politikai életből”. Ugyanez év áprilisában kihajózzák a pártból is, majd 1950. július 15-én a Peyer által Nyugaton alapított probolsevista sajtó nagy jajgatással értesíti a nyugati „demokratikus” világot, hogy Rákosi Mátyás szalámitaktikájának legélesebb kése, Kéthly Anna rácsok mögött ül.

Kéthlyt letartóztatják és lecsukják. Nincs elfogadható vád ellene. Hűséges, lelkes probolsevista volt egész életében, de már elvégezte a rábízott feladatokat, régi Cseka-szokás szerint el kell tűnnie a süllyesztőben.

Múlnak az évek. Kéthly Anna börtönben ül. Na, nem olyan súlyos körülmények között, mint a többi politikai rab, de ül.

Rákosi az úr azon a Magyarországon, amelyet a Kisgazdapárt és a Szociáldemokratapárt már felsorolt vezetői aranytálcán tálaltak Rákosi asztalára.

Mikor 1956-ban az ÁVH kétségbeesetten jelenti, hogy a halottnak vélt ország mozog és félfő, hogy az elkeseredettség kirobban, nosza hamarosan kieresztik az egyébként megbízható „politikai foglyokat” a Rákosi-rendszer mártírjaként. Hogy az ország szemét bekössék, Rákosit leváltják. Rákosi mosolyogva átteszi székhelyét Moszkvába és onnan irányítja Gerőt. A szabadságmozgalmakat azonban nem szabad elnyomni, hanem éppen ki kell robbantani, mert Moszkva érdeke azt kívánja, hogy a szuezi vállalkozás előtt Rákosi-Gerő „tabula-rasa”-t teremtsen Magyarországon. ÁVH-s ügynökök kezdenek magyarkodni, fűtik az ügyis robbanásig túlhevült kazánt s készítik elő az utat Nagy Imre, Kéthly, Tildy és a többi bevált országcsaló politikai szereplésének megismétléséhez.

A szabadságharc ki is robban. A félrevezetett magyarság Moszkva előzetes tervei szerint Nagy Imrét követeli a kormány élére. A moszkoviták a kezüket dörzsölik. A buta „goj” engedelmes vágóállatként hajítja bele a nyakát a bolsevista medve karmaiba.

A szabadságharc visszhangja azonban külföldön váratlanul igen kedvezőtlené fordul a szovjet számára. Bent az országban a hős magyarok megbénítják a kommunista párt és a szovjet fegyveres alakulatainak erejét. Külföldön égig csap a lelkesedés.

Valamit tenni kell. Kapóra jön a szociáldemokraták bécsi kongresszusa. Előkerül a politikai molyvédő zsákból a legöregebb, legravaszabb moly, Kéthly Anna. Két-három nap alatt óriási propagandát csapnak körülötte s azután kiküldik Bécsbe, hogy fordítsa meg Nyugat hangulatát és hangolja Nyugatot a szabadságharc ellen.

Kéthly autóba is ül és ÁVH-s kísérettel elhagyja az országot. Bécsben előre megrendelt lelkesedés várja. Kéthly felszólal. A beszédében elsősorban megtámadja a szabadságharcosokat, mert „rabolnak, fosztogatnak, kegyetlenkednek”. Kijelenti, hogy ők nem akarnak odahaza antibolsevista kormányt, mert a szovjettel békésen akarnak együtt élni. Ünnepelesen kijelenti, hogy nem azért jött, hogy fegyveres segítséget kérjen a harcosoknak, mert azok nem munkások, hanem fellázadt intellektuelek, akik Mindszenty uralmát akarják vissza, csupán gyógyszer és némi kis élelmiszert kér. Egész beszéde nyílt támadás a szabadságharcosok ellen.

Beszédének azonban nincs meg a kellő hatása. Kéthlyt támadja a nyugati sajtó s még az ötödik-hadoszlopos sajtó sem tudja elrejteni bosszankodását abszolút elhibázott probolsevista propagandája miatt.

Kéthly az egyik osztrák szociáldemokrata vezetőtől a másikig rohan. Zárt ajtók mögött megértésre talál, de az osztrák szociáldemokraták okosabbak, mint hogy nyíltan kiálljanak egyelőre Kéthly átlátszó kommunistabarát tevékenykedése mellett.

Kéthly Anna sírógörcsöt kap, amikor látnia kell, hogy tehetetlen. Az osztrák szociáldemokrata párt sem tud kiállni mellette e napokban, ahogy szeretné, mert a külföldi kommunista pártok váratlan megroppanása miatt teljesen elhibázott lépés lenne a szociáldemokrata pártok részéről Kéthly és a „békés együttműködés” világot áruló szólamainak támogatása.

Kéthly kisírt arccal vágja magát gépkocsiba és rohan vissza utasításokért Magyarországra. Most éri élete legnagyobb meglepetése. Szovjet csapatok visszafordítják és kigúnyolva, bőséges „szitokszó” kíséretében visszazavarják Nyugatra.

Mint valami vihartól tépett csontváz érkezik meg Sopronba.

Egyik emigrációs magyar lap éppen ott tartózkodó munkatársa egy sorozat fényképet készít Kéthly Annáról, amint ázott verébként elkeseredetten ül az autójában és nyilatkozatot kér tőle. Kéthly elkeseredetten szidja a szovjet egységeket, hogy visszaküldték, pedig ő azért sietett haza, hogy az új kormány rendelkezésére álljon. Kirúgását tájékoztatlan szovjet csapategység önkényes tettének nevezi, amely nem ismerte az ő személyének fontosságát. Arra a kérdésre, mit szándékozik tenni Nyugaton, kijelenti, be fogja mutatni a nagyvilágnak a „forradalom” igazi arcát, az intellektus lázadását, a fehér terrort.

Bécsben már várják Kéthlyt. A nyugati probolsevista körök mint a játékos kis macska a papíregeret vonszolják egyik gyűlésről a másikra, hogy továbbfolytassa a szabadságharc diszkriminálását. Odahaza a szovjet már ezrével deportálja a magyarokat, ölik az ország fiatalságát, amikor Kéthly még mindig vígan küldözgeti szerte „békés együttműködésről” és szovjet-barát magatartás szükségességéről összeizzadt üzeneteit.

Még az egyébként békés, pártonkívüli „Südosst Tagespost” is kirobban már Kéthly nyilvánvaló probolsevista magatartása miatt. A lap 1956. november 14. száma „**Kéthly asszony és a forradalom**” címen a következőket írja:

„A múlt héten nagy nyüzsgés volt a bécsi szocialista táborban. A tragikus magyarországi események idejében felbukkant Bécsben Kéthly Anna, a Nagy Imre-kormány minisztere, a magyar szociáldemokrácia elismert képviselője, akit osztrák elvbarátai kellőképpen körülcsodáltak és ünnepeltek. Peter Strasser szociáldemokrata képviselő a saját magas személyében fáradozott, hogy Kéthlyt Magyarországra visszavigye. A szovjet közben hozott ellenintézkedései azonban ezt megakadályozták és Kéthly asszony azóta a fél világot körülutazza a magyar szabadság ügyében és jelenleg az UNO-delegációk New York-i előszobáiban udvarolgat, míg Peter Strasser Budapesten volt. Ő azután tájékoztatást adott ki a magyar forradalommal kapcsolatos személyes tapasztalatairól, amely lényegében igazolja mindazt, amit az egész-világ a magyar tragédiáról tud. Peter Strasser osztrák szocialista, Kéthly asszony magyar szocialista, akinek szintén van tájékoztatni valója a hazájában történt eseményekről, mégpedig a nyugat-berlini szociáldemokratákhoz intézett levelében. Ebben a levélben először is tagadja, hogy ebben a népi forradalomban a munkásság részt vett, mert az inkább az »intelligencia« jelentkezése volt. A munkásság azonnal elfordult attól, amint a »fehérterror« dühöngeni kezdett: »Nem voltunk azzal tisztában, mit tegyünk ez ellen a rajtaiítés ellen... Nem szabad semmiféle restaurálásnak történnie Mindszenty szellemében« – véli a szociáldemokrata Kéthly Anna, akinek levele, szellemében és tartalmában a magyar és minden más államban élő kommunistáknak éppen a lehető legjobbkor jött, éppúgy, mint a német szociáldemokraták nyilatkozata, melyet teljesen a »testvéri megértés« szellemében a magyar kommunisták nehézségeiről leadtak. Magyarország és Nyugat-Németország szociáldemokratái kéz a kézben a kommunistákkal – és mindez éppen abban az időben, amikor Európa közepén a marxizmus elleni elhárító har-

cában egy nép majdnem teljesen elpusztul. Hol a határ a demokrácia és a totalitárius szocializmus között? Mi tehát a még szocializmus és a már kommunizmus?”

Ehhez a cikkhez minden megjegyzés felesleges. Az, hogy Kéthly New Yorkban kommunista köszöntéssel üdvözölte hallgatóságát, amely lelkében a bolsevizmus elleni elkeseredéssel a magyar szabadságharcosokat jött össze ünnepelni, már csak mellékes epizód.

Aztán 1957 januárjában Strasbourgan megalakult a „Magyar Forradalmi Tanács” elnevezésű gittegyelet, olyan hétpróbás gazemberekkel az élen, mint Király Béla, a hazaárulás világbajnoka (ő is megérne egy „misét”) és természetesen Kéthly Anna, akit rögtön a közgyűlés elnökévé választottak. Aki csak az oroszok tévedéséből lett „szabadságharcos menekült”, mivel a szovjet csapatok minden könyörgése ellenére sem engedték vissza Budapestre, hanem kizavarták az országból. Hiába magyarázta, hogy ő maga csak azért ment ki Bécsbe, hogy az osztrák szocialistákat a forradalomba beleavatkozott reakciós elemekről felvilágosítsa.

A strasbourgi forradalmi tanács megalakulása is pontosan meghatározott tervek szerint, kommunisták ellenőrzése szerint történt. Mivel Nagy Ferenc és Varga Béla neve időközben megkopott, Király Béla ismeretlen nevének Kéthly Anna szállította a nemzetközi érdeklődést. Strasbourgan részletesen elhatározták a további tennivalókat a bolsevizmus korábbi szállás-csinálói, a magyarság árulói s mikor a részletekre a budapesti moszkvai helytartóság kíváncsi volt, hazarendelték Kéthly és Király, valamint Nagy és Varga ellenőreit jelentés és beszámoló leadására.

A többé már antibolsevistának alig álcázható Szabad Európa és a Nagy-Varga névvel fémjelzett Nemzeti Bizottmány helyére új szervezet létesítettek, hogy az amerikai kispolgár filléreiből tovább folytathassák a szalámi taktikát a nyugati emigránsok között, orránál fogva vezethessék a nyugati közvéleményt.

Amerika látszólagos antibolsevista politikájának függőnyei mögött megbúvó sötét probolsevista erők azonban már óvatosak voltak. Nem hagyták egyedül cselekedni a levitézlett Nagy Ferencet és Varga Bélát, a leleplezett Király Bélát, a szellemileg láthatóan megrokant Kéthly Annát, hanem dr. Klár Zoltánt, a kommunista partizánszövetség első elnökét, akkor már természetesen New-York-i illetőségű buzgó „antibolsevista demokratát” tették meg a cég „láthatatlan”, de mégis jól látható főnökének.

Mivel minden bizonnyal az olvasók többsége nem tudja, hogy ki volt ez a *dr. Klár Zoltán* és az általa szerkesztett **Az ember** c. lap, szükségesnek látjuk dióhéjban felvázolni a lényegét.

Az Az ember című hetilapot Krausz Náthán, aki Göndör Ferenc néven vonult be a legaljasabb kommunista patkány-újságírók galériájába, Kun-Kohn Bélának, az első kommunista forradalom magyarországi vezetőjének, Sztálin és Lenin benső barátjának sajtónépbiztosa alapította még 1918 októberében Budapesten. A kommün bukása után Bécsbe „emigrált” és ott 1926-ban újra kiadta Az embert. Mikor onnan csalás, zsarolás és egyéb súlyosabb bűncselekmények miatt újra menekülnie kellett, hamis eskü letételével és fajtestvérei segítségével becsempészte magát Amerikába. New Yorkban telepedett le és ott folytatta tovább bolsevista újságírói tevékenységét, ahol haláláig hetilapjának kiadója és szerkesztője volt. A magyar nyelvű újságírás egyik legelvetemültebb sajtógengsztere és kommunista propagandistája volt, aki 1954-ben az FBI részéről már elhatározott letartóztatása elől megtért Ábrahám kebelébe. „Árván maradt” lapját a körüti gengszterújságírás egy másik, de sokkal tehetségtelebb, ügyefogyott kommunista propagandistája, dr. Deák Zoltán, majd tőle a szabadkőművesek, volt magyarországi zsidó nagytőkések anyagi támogatásával a magyar újságírás vitathatatlanul legszennyesebb figurája, dr. Klár Zoltán (Nyíregyháza, 1894. ápr. 1. – New York, 1965. dec. 25.) vette át 1956 végén. Klár Zoltán újságírói „pályafutását” – mivel jól vívott – mint levélhívásra rendelkezésre álló, felbérelhető „párbajhős” (gengszternyelven „killer” - gyilkos) kezdte és mint hálózobatitkokkal zsaroló útonálló folytatta Társadalmunk című „lapjában”. 1945-ben a kommunista partizánszövetség elnöke, aki soha el nem szenvedett szenvedéseieért és soha nem teljesített „ellenállásért” vagyonokat harácsolts össze. Mikor később rájöttek csalásaira, okmányhamisításaira, 1951-ben menekülnie kellett Magyarországról. 1957-ben már Király Béla, Kéthly Anna, Nagy Ferenc és társainak „legjobb barátja”.

Így találkoztak össze a hazaárulók és csirkefogók, a bolsevizmus korábbi szálláscsinálói, hogy az agyalágyult Nyugat hathatós támogatásával, mint a „magyar antikommunista emigráció hiteles vezetői” vonuljanak be a még ma is ható történelemhamisítások nagykönyvébe.

Kéthly Anna nevéhez fűződik még a londoni, „emigrációs” Népszava beindítása 1957-ben, amelynek 1963 decemberéig főszerkesztője. A szerkesztőségben, Kéthlyt kivéve, mindenki zsidó. Egyben azonban valamennyien egyek, hogy szorgalommal dolgoztak annak idején a bolsevizmus térhódítása érdekében. Egy sincs a cikkíróik között, aki ne lett volna muszkavezető. Már a lap terjesztői is majdnem kivétel nélkül nem árják, ahol pedig „terjesztő vállalatról” van szó, azok külföldi kommunista képviseltek. Akikről írnak, vagy zsidók, vagy ismert kommunista előmunkások. A lapot egy 95%-ban nem magyarokból álló pénzügyi csoport pénzeli. A londoni Népszava az egyetlen emigrációs lap, amely Magyarországról is elfogad előfizetéseket. Vaknak vagy idiótának kellett annak lennie, aki nem látta, mi az újság célja és kit szolgált.

És ennek a Kéthly Annának akar a „nemzeti és antikommunista” Kövér László és a „szintén zenész” Bayer Zsolt Károlyi Mihály helyére szobrot emelni a Kossuth téren.

Az természetesen tökéletesen érthető, hogy a népszavás ösbolsi Várkonyi hogyishívtákrégen tata Kéthly Annát „a magyar történelem egyik legtisztább és legbátrabb baloldali asszonyaként” aposztrofálja. De Kövér „doktor” és a „történelemtanári diplomával” rendelkező Bayer Zsolt esetében vagy a szintén bolsevista családi gyökerek, vagy pedig egy felfoghatatlan szellemi napfogyatkozás verte ki a biztosítékot.

Ahogy Orbán Viktor mondta, a Fidesz választási győzelme óta „még a nap is másképp süt Magyarországon”.

Ezt mi is készséggel elismerjük, mert az első napszúrás jelei egyeseknél már láthatóak.

Epilógus

Kéthly Anna a szocialista internacionálé és a belga szociáldemokraták segítségével Brüsszelben telepedett le. 1976. szeptember 7-én halt meg a belgiumi Blankenbergében. Haláláig hithű marxistának vallotta magát. Hamvait a „rendszerváltozás” után, 1990-ben hozták haza és temették el a Rákoskeresztúri új köztemetőben, teljes rehabilitálása 1994-ben történt. Kéthly Annának különben van már szobra a budapest-erzsébetvárosi Kéthly Anna téren és egy emléktábla is megörökíti nevét egykori lakhelyén, a Pozsonyi út 40. szám alatt. Éppen ideje, hogy a nemzetárulás eme kivételes példánya a Parlament közelében is szobrot kapjon, ezzel is bizonyítva, hogy Magyarországon 2010-ben „forradalmi” változások történtek.

[Újra és újra el kell mondanunk, mert úgy látszik a halkán kimondott igazságot senki sem hallja meg, s aki meg is hallja, neki is meg kell többször ismételni, hogy annak tartalmán elgondolkodjon és az elmélyüljön benne.

A Jobbik, Kövér zavaros kijelentését megelőzően, gr. Tisza István szobrát javasolta Károlyi, a hazáját önhibájából, vagy önhibáján kívül eláruló „vörös gróf” emlékműve helyére. Mi viszont továbbra is azt állítjuk, hogy egy hazáját senki, idegen hatalom kedvéért elhagyni nem akaró, csak onnan erőszakkal elzavarható és igazságához, vallási értékeihez a végtelenségig ragaszkodni kész politikus szobra egy, morális szempontból még mindig önmagát kereső Magyarország előtt építőbb, hasznosabb példa lehetne - mint a fent leírt vázlatban megismerhető Kéthly Anna - Schlachta Margit képviselő asszony szobra.

Mellette szólhat még az is, hogy Schlachta Margit volt a magyar törvényhozás első női képviselője; s talán az is, hogy mai napig nem jutott még eszébe egyetlen meghatározó magyar politikai erőnek sem, (a KDNP-nek sem) hogy hamvait az amerikai Buffalo száműzetéséből magyar földbe hozassa haza; mint voltak olyanok, aki Kéthly hazacsempészéséért még anyagi áldozatokat is képesek voltak hozni.

Mindezekért is ajánljuk nagyra becsült személyét a talán már létező magyar kereszténydemokrata gondolat elkötelezett híveinek figyelmébe is.

Hiszen, talán mindannyian ismerjük a szólást, amikor Schlachtát, a hitoktatás szabadságáért mondott beszéde után Parragi György (a Kisgazdapártból 1947. február 5-én „kilépett”) akkori pártönkívüli képviselő így méltatta: „Egyetlen férfi a nemzetgyűlésben!” (Ez a megállapítás egyébként nem először hangzott el Schlachta Margitra, mert először Némethy Jenő képviselő illette hasonló, méltató szavakkal.) A bérkárógó és folytonos ordenáré hangnemű közbekiabálásaikkal őt megzavarni és megszegényíteni szándékozó kommunisták és a szálláscsináló kriptokommunisták - természetesen - határtalanul utálták. Így alakját, nézeteit a mai ifjúság főleg a korabeli vicclapok humorosnak szánt agitpropos karikatúráiból ismerheti, melyek közül egy-kettőt még történelemkönyvekbe is becsempészték, őt lejáratandó. Ez utóbbi tény is csak politikusi nagyságát, hitét és magyarságához ragaszkodása példaképszerű értékét támasztja alá.

Igen! Az a szobor Schlachtának „jár”, bár tudható, maga is nevetne egy ilyen megfogalmazáson.

Ezekkel a gondolatokkal viszont nem szeretnénk olyan színben feltűnni, hogy gr. Tisza István szobra esetleg „okafogyott” lenne. Az ő hazája iránti cselekedeteinek értéke szintén nem elvitatható.

Egy Schlachta Margittól, 1933-ból, a nagy gazdasági világválság idejéből származó idézettel zárjuk gondolatainkat:

„Mi, szociális téren, társadalmi reformokért küzdünk, és egy jobb világért. A szociális bajok oka a lélek-nélküliség. Dolgozni akarunk, hogy jöjjön el a Szentlélek. A szociális reformokat csak akkor tudjuk igazán végrehajtani, ha a társadalom lélekkel telik el, ha a nyomor oka, a léleknélküliség megszűnik.”

Mennyire más ez a szemlélet, mint Kéthly marxista-leninista-sztálinista, osztályharcos, kegyetlen, diktatórikus, életidegen és hazug, materialista-ateista szociálisnak nevezett biztonsága! - szerk.]

Ajánló: Igazi ritkaság! - Tisza István saját szavaiban - tiltották, nehogy megtévessze a dolgozó népet! (x)

(Dobszay Károly - Kuruc.info nyomán Szent Korona Rádió)

HetiVálasz.hu

Nem bírta tovább: Kettős életet élt, most kitalált a humorista

K. B.

<http://hetivalasz.hu/itthon/nem-birta-tovabb-kettos-eletet-elt-most-kitalalt-a-humorista-30320#>:

2010.06.28.

- Selmeczi Tibor sokak számára a Szatelit című tévéműsorból és a kabarékból ismerős. Senki nem gondolta volna, hogy 7 éve foglalkoztatja egy különös gondolat.

A hét év, talán ebben a formában nem is igaz, hiszen saját bevallása szerint egész pályafutása alatt zavarta az, hogy „kettős nyelvet” kellett beszélnie. Nehéznek nevezte életét abból a szempontból is, hogy „mindig valamitől félni kellett”.

Valószínű ez az állandó valamitől való félelem hozta össze azt a körülbelül 25 embert is csütörtök este az újlipótvárosi Lila Köd könyvesboltban. A kávézóval kiegészült hangulatos kis üzletben a már jól ismert barátok, ismerősök üdvözölték egymást. Sokakat valószínűleg a téma vonzott, sokakat pedig a társaság.

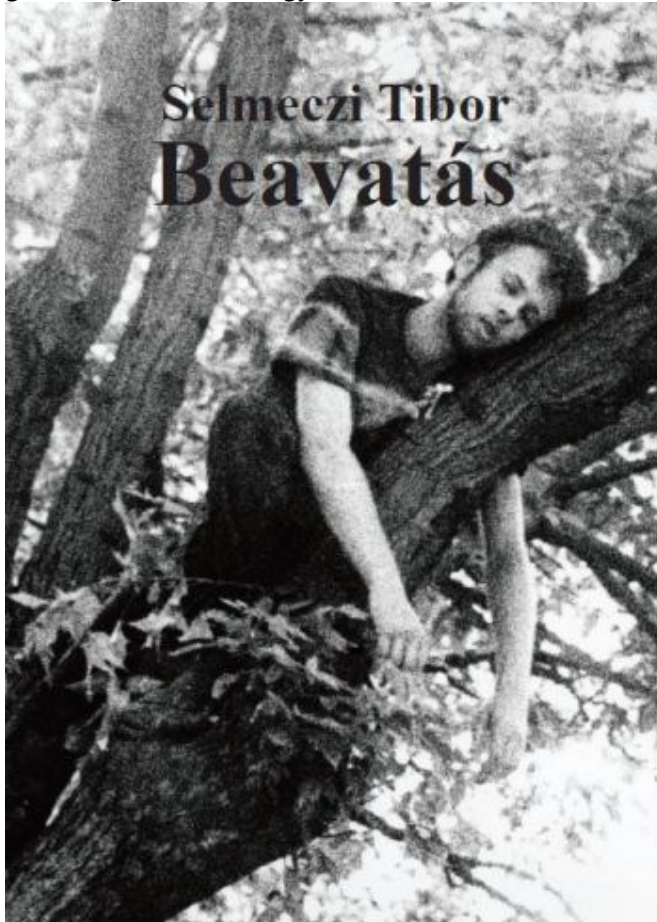
Nem sokkal Kende Péter - Az igazi Orbán Viktor könyv szerzőjének - megérkezése után elkezdődött a Selmeczi Tibor Beavatás című kötetének bemutatója.

„Ha megtudják, baj lesz” gondolta gyakran Selmeczi, mert, ahogy fogalmazott: „nem találta el a kort”. Így történt, hogy 1972-ben politikai versei miatt rendőri felügyelet alá helyezték, majd kitiltották Budapestről.

Ez a félelem és kettősség határozta meg fiatal Selmeczit, ezért is kezdetett el kutatni. A szabadkőművességben a humorista az állandóságot, a sokezer éves történelmet és egyfajta értelmet kapott. Mint mondta: „Más ember lettem, más dimenzióba kerültem, megértettem a szeretet fogalmát, és ezáltal Pál apostol szeretet himnuszát is.”

„Egy szabadkőműves vándorlásait, útkeresését követhetjük nyomon a szeretetet kereső gyermektől, a nyugtalan fiatalemberen át, a beavatott mesterig. Aki úgy próbál eligazodni világunkban, hogy közben meg is őrizze belső harmóniáját. A "Beavatás" ennek az útnak a legérdekesebb szakaszait jeleníti meg előttünk, miközben bepillantást enged egy sokszor félreértett, támadott zárt közösség, spirituális életébe, melynek egyetlen szabálya van, amit Székely György a Nyugat Kapu Páholy alapító főmestere hagyott testvéreire: a szeretet sugározzon szívükből” - írja a fülszövegben a kötet szerkesztője.

Selmeczi bevezető önvallomása után egy részletet olvasott fel könyvéből, a szabadkőművességgel való megismerkedéséről. Előadói tehetségéhez nem fér kétség, a pár oldalas szöveget érthetően és élvezhetően adta elő, így a könyv elolvasásához azonnal kedvet kaphatott a hallgató, még ha nem is nagyon érdeklik a szabadkőműves eszmék.

A borítón a szerző egy ifjúkori képe

A páholyt illetően Selmeczi ismeri a kritikákat. A titokzatosság nem az egyetlen, ami miatt rossz megítélés alá kerül mindenki, aki ehhez a körhöz tartozik. A szabadkőművesek Magyarországon rejtőzködnek, míg az Egyesült Államokban 4 millióan vannak, és nyíltan vallják nézeteiket és akár viselik a szimbólumokat.

Selmeczi egy meg nem nevezett cikk hatására döntött úgy, bevallja országvilág előtt, hogy szabadkőműves. Szerinte meg kell szabadulni a görcsöktől, és nem lehet egy ember hibás gondolkodása miatt az egész páholyt büntetni például Trianon miatt.

A szabadkőműves páholyban három dolgot tilos: politizálni, vallásról beszélni, és egy íratlan szabály szerint a "testvérek" házastársát elszerezni. A csütörtöki estén ettől függetlenül az érdeklődőket szinte csak Selmeczi - a jelenlegi és az elmúlt ciklusról alkotott - véleménye érdekelte.

Hogy miért most került sor erre a kitárlkozásra, arra Selmeczi úgy reagált:

„Úgy éreztem, most valami stabil helyzet jön. Stabilitás lesz. Egyúttal ezzel az önkítárulkozással provokálok is. Én nem akarok félni, és nem akarom, hogy mások féljenek. Megadom a bizalmat a most következő ciklusnak és szeretném, ha társadalmi párbeszéd lenne, és nem az ami az elmúlt időszakban volt. Persze az is lehet, hogy a béke, inkább az érdektelenség következménye lesz.”

A rövid bevezető és felolvasás után csak kevesen voltak valóban kíváncsiak a szerzőre. Hatan-heten kezdtek beszélgetésbe Selmeczivel. Pedig igazából ekkor vált érdekessé a rendezvény. A hallgatóság tagjai közül volt aki arról érdeklődött, hogyan tovább, mi lesz a könyv és mi lesz a szerző sorsa ezek után. Más megkérdezte, hogyan ne féljen, ha két nappal azelőtt látott két feketeruhás fiataalt, akik karlendítéssel fordultak a Parlament felé a Kossuth téren.

A beszélgetés folyamán Selmeczi azonban továbbra is megingathatatlanul kitartott amellett, hogy minden eddigi negatív tapasztalat vagy történet (belvárosi zavargások) ellenére ő hisz abban, hogy most nyugodt, rendezett időszak következik, amelyben a liberálisoknak is nyitniuk kell a másik oldal irányába. Mint mondta: „Mindannyian liberálisok vagyunk, de van egy határ ameddig szabad, és utána kőkeményen be kell tartani és tartatni a szabályokat.”

A 3 legszebb kastély, ahol aludni is lehet

http://www.otvenentul.hu/nyar_2010/22008

2010.06.25. | Berényi Mariann

Ne csak kívülről nézd meg a főúri kastélyokat, hanem kényeztesd magad te is legszebb kastélyszállóinkban!

Ha a magyar vidéket nyitott szemmel járod, lépten-nyomon különböző stílusban épült, csodaszép kastélyokkal találkozatsz. Sajnos nemcsak az egykor reprezentatív épületek művelődés- és művészettörténeti értéke változó, hanem a korábban igényes kivitelezésű komplexumok állapota is. Az omladozó, nagy repedésekkel tarkított kastélyok mellett egyre több korszerűen felújított palotával is találkozatsz. Míg a főleg nyugat-európai divatokat importáló kastélyok

valamikor egy-egy főúri család gazdasági, társadalmi és politikai hatalmát hirdették, addig ma ezekben a műemlékekben az egykori magyar arisztokrácia életmódjáról általánosságban kaphatunk képet. Szerencsére erről nemcsak a kastélyokban berendezett kiállítások alapján szerethetünk benyomásokat, ismereteket, hanem mi magunk is kipróbálhatjuk, milyen atmoszférája lehetett ennek a letűnt életformának. Egyre szaporodnak azok a kastélyszállók, amelyek a műemléképületekben a mai életformának megfelelő kényeztető szolgáltatásokat kínálnak,

miközben gondosan őrzik a régi arisztokrácia gondtalan pillanatainak emlékét! Próbáld ki te is, íme, néhány jól bejárattott kastélyszálló!

Noszvaj – De la Motte Kastélyszálló

Egertől 12 km-re keletre, a Bükk lábánál, Noszvajon, egy csendes hegyi faluban múzeumként, szállodaként és oktatási központként működik a fordulatos történetet magáénak tudó noszvaji kastély. A csodaszép épületről maguk a történészek is sokáig az tartották, hogy egy francia emigráns tábornok (gróf Lamotte, de la Motte) építtette 1774–76 között. A szájhagyomány éppen ezért az épület francia stíluselemeit a gróf honvágyával, gárdistáival hozta összefüggésbe. Az újabb kutatások azonban kiderítették, hogy a város történetében szerepel ugyan egy Lamotte gróf, a kastélyt azonban nem ő építtette, hanem Szepessy Sámuel báró. Lamotte gróf ráadásul sohasem volt francia tábornok, mi több, nemesi rangját Ausztriában, I. Ferencről kapta, a kastélyra pedig Vécsey Annával kötött házassága révén tett szert. A kastély francia stíluselemei a kastély építőmesterének, Pavolni János tájékozottságának köszönhetők. A nagyszabású építkezés azonban túllépett a megrendelő anyagi lehetőségein, ezért Szepessy báró a kastélyt 1782-ben kénytelen volt eladni Vécsey Annának, akinek első házasságából született gyermekei örökölték a birodalmat.

De la Motte tehát csak élvezője volt a kastély szépségének! Ez a lehetőség neked is megadatik, sőt főúri házasságra sem kell törekedned, hiszen a noszvaji kastélyszállóban egy kétágyas szobát 15 ezer Ft alatti áron vehetsz ki! A kastélyszálló ráadásul adottságai révén rendszeresen hirdet kedvezményes wellness hétvégéket, programokat.

Noszvaj és a környező települések számtalan látnivalót, kikapcsolódási lehetőséget ígérnek!

Szirák – Teleki-kastély

A Hatvan közelében található sziráki kastélyegyüttes őse valószínűleg a 17. században épült egy humanista nevelésű, protestáns főúr, Róth Tamás jóvoltából. Az építtető protestáns szemléletével magyarázzák, hogy a korábbi kastélyépületet nem az akkor divatos francia stílus szerint tervezték, hanem inkább a reneszánsz saroktornyos várkastélyok mintáját követték. Bár a kastély főhomlokzatát és a kerti homlokzatot az 1860-as években romantikus stílusban restaurálták, a korábbi stílusjegyek még mindig felfedezhetők. A szűk kapualj, a szűk folyosók, a csodaszép freskók a barokk világot idézik.

A kastély 19. századi rekonstrukciói azonban a Teleki családhoz fűződnek, hiszen Róth Tamás lányát Teleki József, a híres műgyűjtő vette feleségül. Ebben a kastélyban született Teleki László, a magyar szabadságharc párizsi nagykövete, akit öngyilkossága után itt temettek el a családi kriptában. Később a kastély házasság révén a Degenfeld grófok birtokába került, akik 1944-ig tartózkodtak itt. Később orosz katonai kórházként funkcionált: az értékes bútorokat, a 4000 kötetes könyvtárat kidobálták és felgyújtották, a dísztermet lovak tartására használták. A későbbi sikeres rekonstrukciónak köszönhetően azonban az egykori Roth–Teleki–Degenfeld-kastély ma a legszebb barokk kastélyok közé tartozik, amely 1985-től háromcsillagos, 1998-tól pedig négycsillagos szállodaként működik. Az igényesen, időként eredeti bútorokkal berendezett kastély akár esküvők, családi események színhelyének is jó választás.

Hógyész – Apponyi-kastély

Tolna megyében, Hógyészen található az a barokk kastély, amelyet 1722–1727 között (más források szerint 1760 körül) Claudius Florimundus Mercy gróf, a hógyészi uradalom egykori tulajdonosa építtetett. Az Apponyi család 1773-ban vette meg Mercy gróftól a hógyészi birtokot, és a kastély 1939-ig, amíg Apponyi Károly el nem adta az Országos Társadalombiztosítási Intézetnek, az ő tulajdonukban volt. A kastély jelenlegi formáját az Apponyi Antal irányításával 1784-ben

lezajlott átalakítás során nyerte el, majd az 1800-as évek második felében Ybl Miklós végzett restaurálást Apponyi Károly megbízására.

A többi kastélyhoz hasonlóan ennek termeiben és valamennyi vendégszobájában megőrizték az eredeti építészeti jellemzőket. Az első emeleti félköríves helyiségek egyikében dolgozószoba, a szemben lévőben a hölgyek szépségszalonja kapott helyet. Érdekesség, hogy a kastélybelső bizonyos díszítő részleteiben szabdkömvés-motívumokra ismerhetünk. Ilyenek például az emeleten, a fölépcsővel szemben az ajtó főpárkánya feletti tárgyak: szögmérő, derékszög, kard. E motívumok meglelte nem véletlen, hiszen Apponyi Antal György maga is tagja volt a bécsi szabdkömvés páholyoknak.

A kastély szépségét nemcsak a falak között élvezheted, hiszen az épületet övező 5,5 hektáros ősparkot is helyreállították.

Próbáld ki te is a kastély kínálta wellness programokat, gasztronómiai különlegességeket.

Cikkünk megírásához **Kaiser Ottó és Lipp Tamás Kastélyok, várak paloták** című könyve volt segítségünkre, amely az **Alexandra kiadó** gondozásában jelent meg.

A pesti szabadkőművesek palotájában

2010.07.09 [Kovács Dániel](#)

<http://hg.hu/cikk/epiteszet/9893-a-pesti-szabadkomuvesek-palotajaban#>

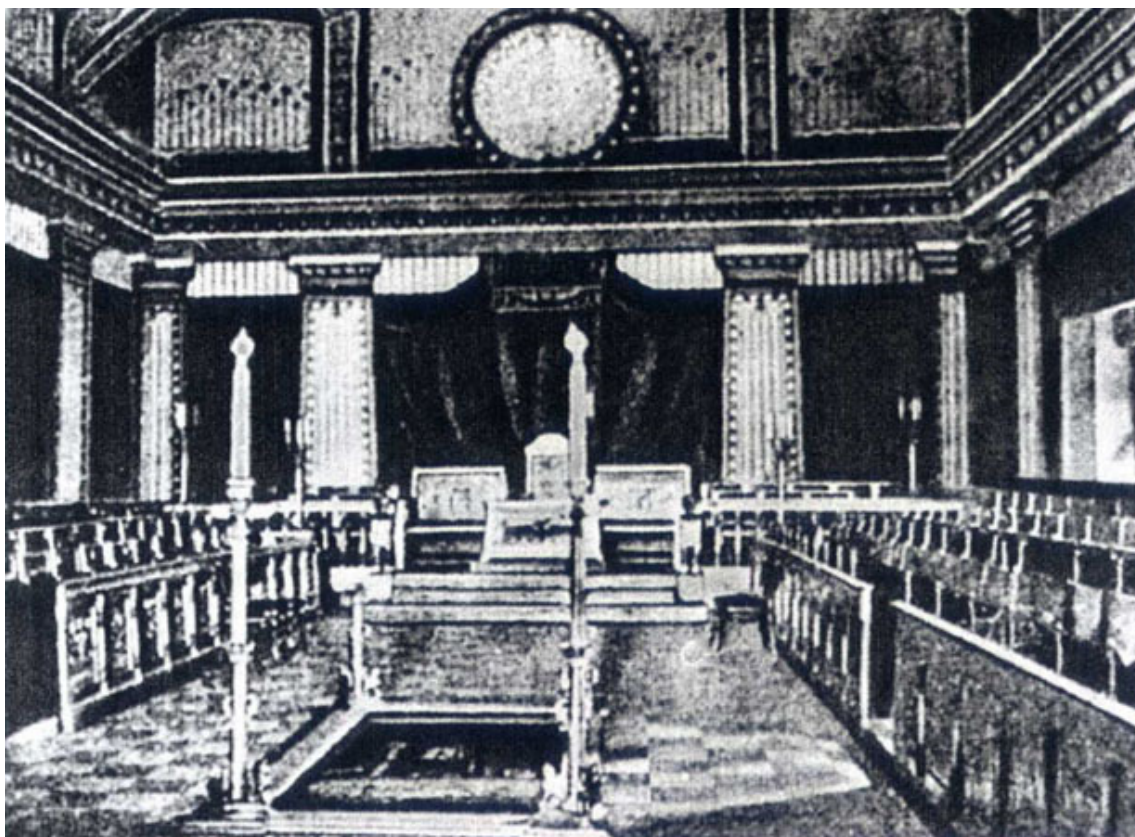
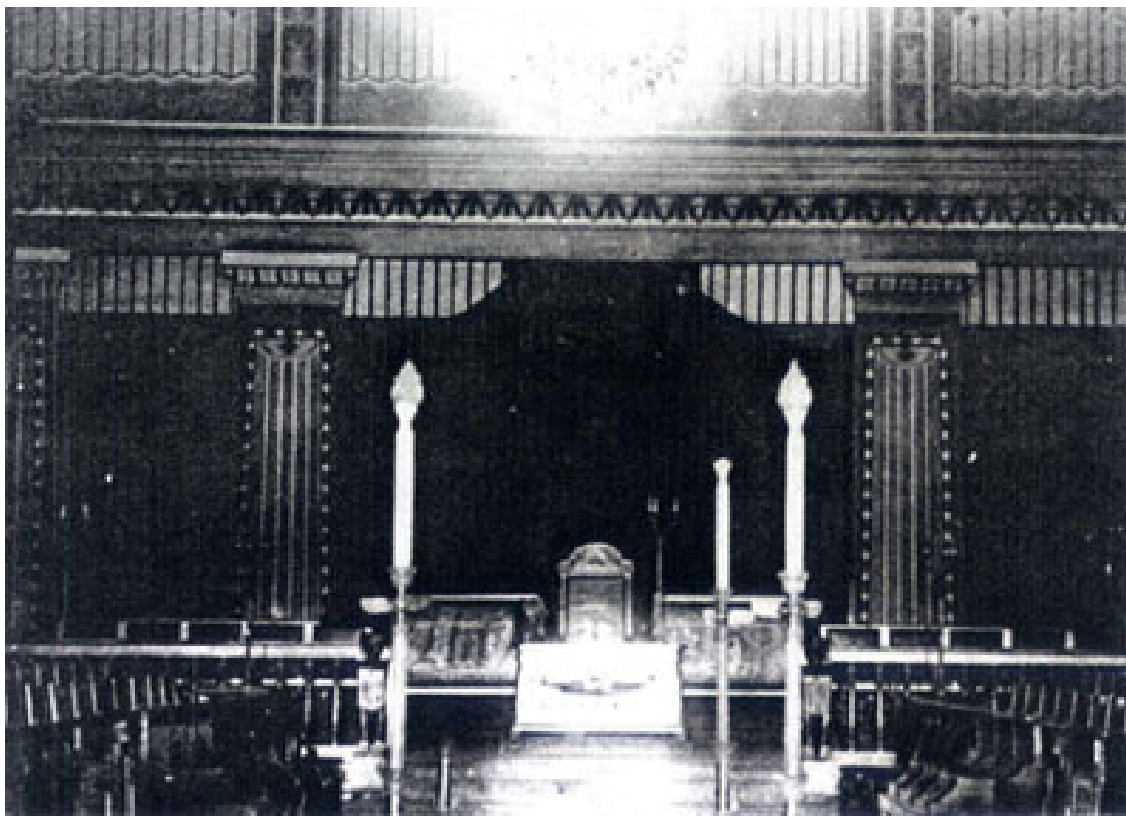
A 20. század egyik legkülönlegesebb budapesti történetét rejt egy látszólag átlagos épület a Podmaniczky és a Vörösmarty utca sarkán. A hazai szabadkőművesség közös központjának épült, de a század gyakori rendszerváltásai nemcsak a mozgalmat: épületét is megviselték. A szocializmus évei alatt a Belügyminisztérium, sőt tán az ÁVO használta. Néhány éve szállodaként indult meg a felújítása, de a válság miatt bő egy esztendeje leállt. A kívülről kész, belülről lecsupasztott épületbe a tulajdonos ingatlanfejlesztő engedélyével jutottunk be.

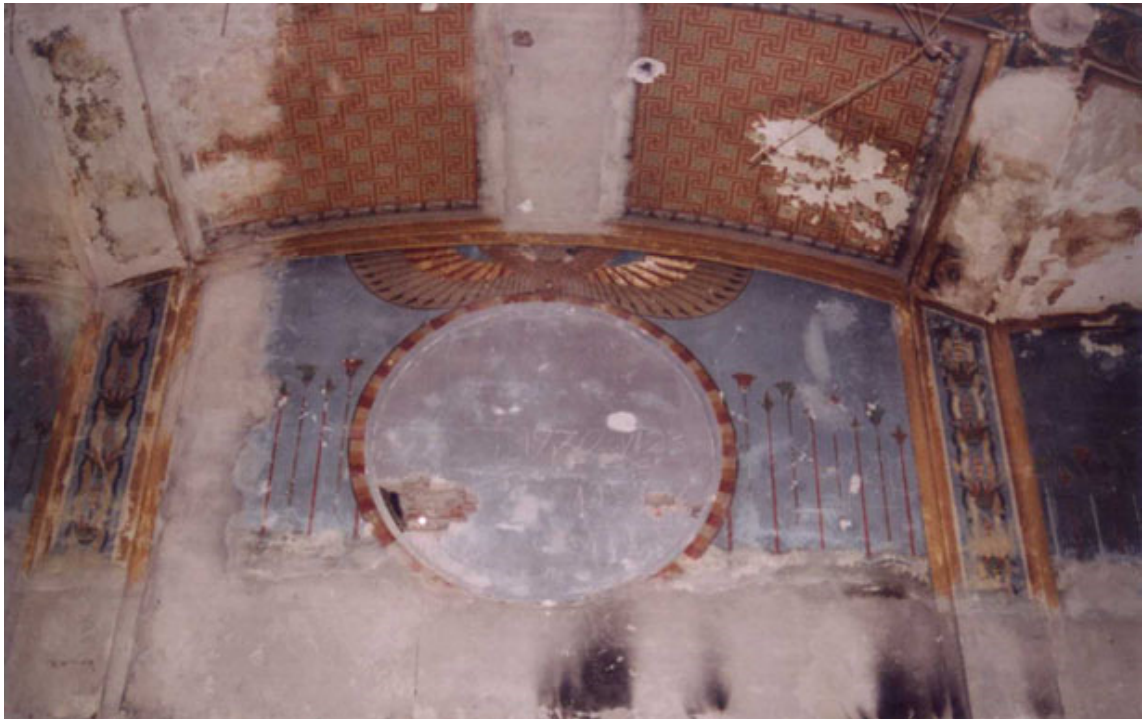

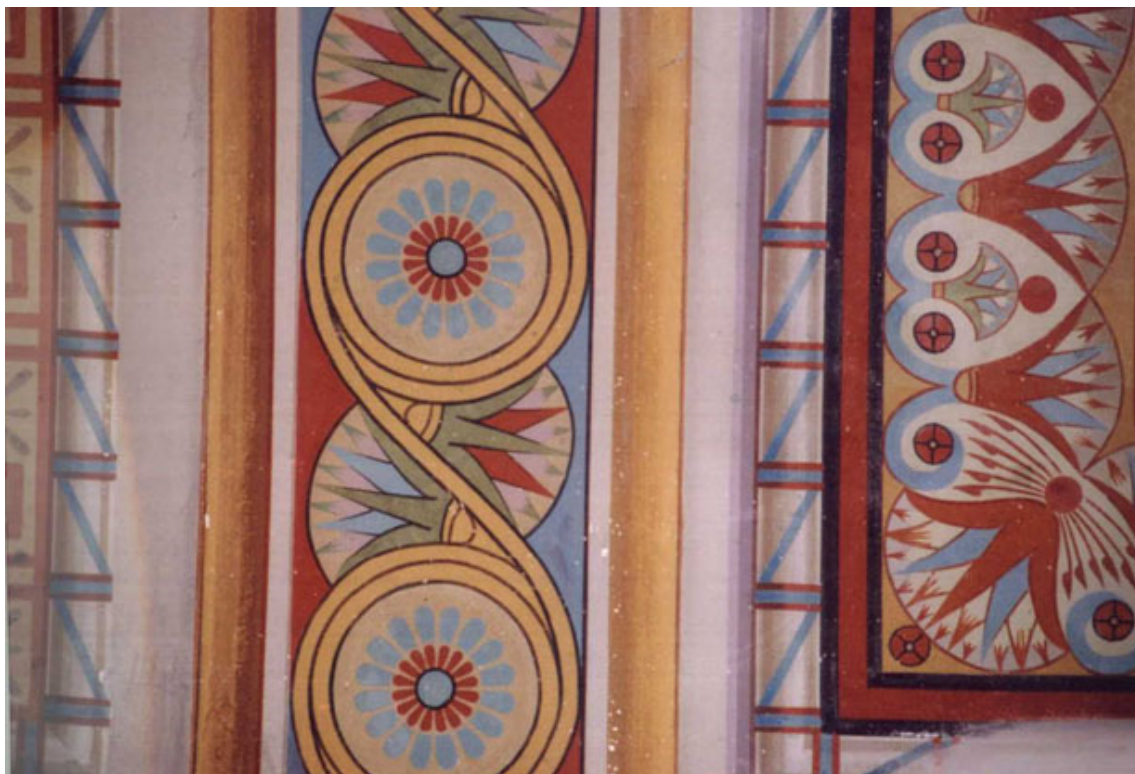
A szabadkőművességről Magyarországon a 18. század vége óta tudósítanak a források: az 1774-ben Pozsonyban létrehozott első magyar páholy tagjai között Kazinczy Ferenc és Martinovics Ignác neve is felbukkan. A mozgalom, amely a tagok lelki egyensúlyának építésére és a harmonikus világ kialakítására törekszik, a közhiedelemmel ellentétben nem tesz különbséget a tagok között felekezeti hovatartozás alapján - viszont legtöbb ága máig csak férfiakat fogad be.

A Magyarországon 1795-ben betiltott szabadkőművesség a kiegyezés után virágzik fel újra. A Magyarországi Symbolikus Nagypáholy 1886-ban két egyesület, a skót rítusú Nagyoriens és a János-rendűek összeolvadásával jött létre, és csakhamar kezdeményezte egy önálló páholyház felépítését. 1893-ben megvásárolták a ma a Vörösmarty utca 77. szám alatti telket, majd tervpályázatot írtak ki. A beérkezett 12 munka közül végül Ruppert Vilmos elképzelése valósult meg, aki maga is szabadkőműves és a Régi Hívek páholy tagja volt.

A felületes szemlélőnek az épület külseje nem sokat árult el funkciójáról. Egyes részletmotívumok utaltak csupán az építetőre, illetve a Podmaniczky utcai homlokzat kiemelkedő rizalitja, amely mögött a harmadik emeleti nagyterem, az úgynevezett műhely helyezkedett el – és található ma is. Ide elegáns, tágas lépcsőház vezet fel az előcsarnokból. Az épület üvegablakai Róth Miksa, a nagymesteri szoba arcképcsarnoka a közkedvelt festő, Than Mór munkáját dicsérték.

Mára ezekből nem sok maradt meg. A Tanácsköztársaság idején államosították az épületet, amely aztán már nem is került vissza a betiltott szabdkőművesekhez: a Magyar Országos Véderő Egylet használatába, majd tulajdonába került. Még folyt Buda ostroma, amikor az újra legalizált szervezet 1945 februárjában visszaigényelte és kapta egykori otthonát. Hosszas adománygyűjtés után 1949-re elkészültek a helyreállítási munkákkal, de mindössze egy évig használhatták az épületet, amelyet 1950 júliusában Révainak a szabdkőművesek ellen intézett parlamenti felszólamlását követően lefoglalt az ÁVO. Ezt követően a Belügyminisztérium használta a rendszerváltásig, majd üresen állt, amíg 2005 körül meg nem vásárolta az Ablon, hogy design-szállodává alakítsa.

[A volt szabdkőműves székház ma](#)

A 20. század végére az épített értékekből nem sok maradt. Érdekes viszont, hogy a Magyar Nemzeti Múzeum nemzetközileg is kiemelkedő (részben az állandó kiállításon is látható) szabdkömvés-gyűjteménye nagyobb részben a ház egykori berendezéséből áll össze, amely három lépésben, az első államosítást követően 1928-ban, a Belügy bevonulása után, 1950-ben és egy

hajdani páholytag, Auer Miklós magángyűjteményének megvásárlásával 1981-ben került az intézmény tulajdonába. Még a páholyház eredeti bejárati ajtaja is itt található.

A Podmaniczky utcában a szabadkőműves múltat csupán a ma már műemléki védettséget élvező nagyterem töredékekben megmaradt kifestése őrzi– az összes többi helyiség, a nagymesteri szoba, a „kisszentély” vagy a felvételre jelentkezők csendes kontemplációjának helyszínéül szolgáló „sötétkamra” nyomtalanul elpusztult. A műhely is bombatalálatot kapott a világháborúban, majd a belügy kezelése alatt terébe álfödémet húztak, amelyet kábelekkal erősítettek a dongás mennyezethez. A megmaradt festéstöredékek alapján azonban az egykori kép, a vörös-kék ornamentika és az egyiptomi motívumok nagyjából helyreállíthatóak – és a beruházó szándéka szerint ez így is lesz.

A kérdés csak az: mikor? Az épületben (a szabdkömvés történelemben fontos szerepet játszó skóciai kápolna után) Rosslyn Hotel néven nyitnának 68 szobás szállodát. A belsőépítészeti terveket olasz belsőépítész iroda, a Studio 63 készítette, a Design Hotels elvárásainak megfelelően - a nemzetközi láncnak Budapesten momentán egyetlen tagja van, a [Lánchíd19](#). A két elkészült bemutatószoa valóban igényes, és az épület 5500 négyzetméteres alapterületéhez képest meglepően tágas. A földszinten spanyol étterem és kávézó is helyet kapna, az első és a köztes födémmel kialakított második emeleten szobák épülnek, míg a helyreállított nagyterem rendezvényhelyszínként működne. A belső udvarra néző árkaos folyosókon megörzik az eredeti terazzo-burkolatot. A plusz két szint legfelső szobáiból remek kilátás nyílik a városra – ellátni egészen a budai Várig.

A Konstruma Építészroda tervei alapján megindult helyreállítás eljutott a majdnem teljes külső helyreállításig: megújult az udvar vakolata és a homlokzatok is visszakapták szobordíszeket. Ez csak archív fotók alapján volt lehetséges. (A földszinti ablakok zárókövére visszamintázott kebdús hölgyek azonnal belopták magukat az építómunkások szívébe is.)

Az épület többi része azonban szerkezetkész, és a műhely rekonstrukciója is félbemaradt 2008 végén, amikor a munkálatokat leállítani kényszerültek. Az Ablon jelenleg is keresi a megfelelő finanszírozási módokat az egyébként nagy lehetőségeket rejtegető szálloda befejezésére.

Eltávolítanak - a Fidesznek nem szóltak

2010. november 3. szerda

<http://www.pecsiujsg.hu/index.php?p=article&aid=35087>

Újból eltávolítaná a Nagy Jenő utcai dr. Doktor Sándor-szobrot (képünkön) a Jobbik Magyarországért Mozgalom pécsi szervezete. A párt két éve már kezdeményezte a köztéri alkotás elbontását, akkor azonban süket fülekre talált az önkormányzatnál. A két hét múlva tartandó rendes közgyűlésen az ellenzéki párt be is terjeszti az erről szóló javaslatát. Igaz, mint a Pécsi Újság megtudta, a

döntéshelyzetben lévő fideszeseknek még nem szóltak róla.

A Vilt Tibor Kossuth- és Munkácsy-díjas szobrász által készített, 1978-ban felállított bronz alkotás már több éve szúrja a pécsi jobbikosok szemét. A párt 2008. június 29-én a szobor előtt sajtótájékoztatót tartott, amelyen az önkormányzat illetékes hivatalától követelték a „kollaboráns áruló” csaknem életnagyságú szobrának eltávolítását.

A szervezet idén augusztusban az Országházban is kezdeményezte - határozati javaslat formájában - a szobor eltávolítását. A Jobbik a javaslatban a pécsi alkotás mellett Károlyi Mihály fővárosi szobrának áthelyezését és két tér átnevezését is javasolta. A parlament kulturális bizottsága viszont nem vette napirendjére a párt javaslatait, a döntést az önkormányzatokra bízta – tudtuk meg Gyimesi Gábortól, a szervezet helyi képviselőjétől.

A pécsi jobbikosok már a november 4-ei közgyűlésen szerették volna beterjeszteni határozati javaslatukat, ám mivel az az ülés rendkívüli lesz, csak a következő – rendes – képviselő-testületi ülésen lesz rá mód.

A szobor eltávolítását indokló érvek között szerepel a pécsi bábaképző intézet egykori vezetőjének, a helyi szabadkőművesek főmesterének azon mesterkedése, hogy az első világháborút követően – irháját mentendő – a Szerb-Horvát-Szlovén Királysághoz csatolta volna Pécsét és Baranya nagy részét. Emellett kommunista volta is érzékenyen érinti a jobboldali pártot.

Gyimesi Gábor elmondta: reménykedik benne, hogy a magát rendszerváltónak nevező párt (azaz a Fidesz) meghozza a számukra is kedvező döntést.

Nem tud azonban Gyimesiék szoborbontási szándékáról Lengvárszky Attila, a kérdésben illetékes Oktatási és Kulturális Bizottság alelnöke, aki, mint munkatársunknak mondta, az ügyben csak későbbi egyeztetések után tud érdemi információval szolgálni.

Oszoli Dénes, a Városfejlesztési és Kommunális Bizottság elnöke azonban megkeresésünkre kijelentette: noha a döntés nem az általa vezetett testület kompetenciája, személy szerint egyetért a kezdeményezéssel.

H. L. B. – Fotó: Kováts Judit

<http://www.magyarukurir.hu>

http://www.magyarukurir.hu/?m_op=view&id=34764

Bach-virágterápia – keresztény szemmel
2010. november 4.

Sorozatunk a társadalomban egyre szélesebb körben terjedő ezoterikus jelenségekről ad keresztény szempontú ismertetést. A témák között szerepel az ezotéria, a radiesztézia, az alternatív gyógyászat, a Hellinger-féle családállítás, a homeopátia, a reiki, a fengsui, a kineziológia stb. Kilencedik összefoglalónk a Bach-virágterápiáról szól.

A Bach-virágterápia közismert és közkedvelt. Noha tudományos szempontból „hatástalan gyógyszernek” minősül, egyre több orvos is ajánlja, sőt olykor kórházban is alkalmazzák a „virágokat”. Sokan azért használják ezeket a „cseppeket”, mert állítólag lelki úton is hatnak. Milyen is pontosan ez a gyógy mód, és miért szemléli kritikusan a keresztény ember?

Honnan ered a Bach-virágterápia?

A Bach-virágterápia atyja a walesi dr. Edward Bach (ejtsd: 'becs'; 1886–1936). Pályafutását homeopataként kezdte, de hamarosan kifejlesztette saját gyógy módját. Úgy gondolta, hogy minden betegség lelki konfliktusból, a 'felsőbb én' és a 'személyiség' összeütközéséből fakad. E konfliktust jellemhibák okozzák, és olyan beteges állapotokhoz vezet, mint a góg, a kegyetlenség, az önzés, a gyűlölet, a bizonytalanság, a tudatlanság, a kapzsiság. Dr. Bach összesen 38 negatív lelkiállapotot nevezett meg, amelyeket 38 különleges virágeszenciával kívánt gyógyítani. A „gyógyszernek” nem magát a betegséget, hanem a mögötte rejlő lelki gyengeséget kellett orvosolnia – vagyis a virágkivonatok a jellem fejlesztését szolgálták. A Bach-virágterapeuták ma is azt mondják, hogy lelki válságban, nehéz élethelyzetben, sőt egy-egy komolyabb döntésnél is segít, ha az ember beveszi a megfelelő virágkivonatot. Dr. Bach korai halála után a Bach-virágterápia feledésbe merült. A nyolcvanas években, az ezoterikus áramlat kibontakozása idején kezdték jobban reklámozni. Az üzleti siker miatt ma sok utánpótló épít a bachi alap gondolatra.

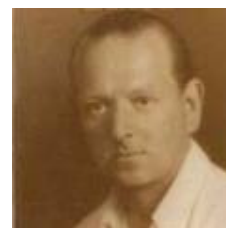
Hogyan jutott el Bach a 38 virágeszenciához, és hogyan működnek?

Bach mind a 38 virágkivonatot „gyógyhatású szernek” nevezte, de kizárólag az „érzései” alapján határozta meg, melyik milyen lelkiállapotra alkalmazandó. (A módszer hívei szerint például a mezei katáng segítségével az ember könnyebben megérti a szeretet egyetemes ere-

jét, ezért önzetlenebbül tud szeretni; a fenyő spirituális eszenciája pedig megszabadítja a „túlzott kötelességtudattól”.) Végül egy 39. szerrel egészítette ki a kínálatot: az öt esszencia összekeverésével készülő elsősegély-csepp bármilyen vészhelyzetben alkalmazható. Bach nem a fitoterápiában is használatos, hagyományos növényi kivonatokat akart előállítani, hanem a virágok spirituális energiáit igyekezett vivőanyagba juttatni, „hogy spiritualizált gyógyszerek segítségével kezelje az emberek lelkét”. Mindmáig semmilyen tényszerű ok nem indokolja, miért éppen egy adott virágot javallt valamely lelkiállapotra – mint ahogy a specifikus hatékonyságot sem sikerült egyértelműen bizonyítani. A Bach-virágesszenciák olyan erősen hígított készítmények, hogy a gyógyszerészeti hatóanyagokat már nem lehet kimutatni bennük. Amennyiben tényleges hatás mutatkozik, annak mértéke bőven a többi placebo-készítmény hatékonysági körén belül marad. *A fogyasztóvédelmi szervezet szerint a Bach-virágvivőanyagok nem alkalmasak betegségek kezelésére.*

Milyen eszmék állnak a Bach-virágvivőanyagok háttérében?

Maga Bach doktor is úgy gondolta, hogy gyógyszerei nem hagyományos módon hatnak; a terápiás cél nem mérhető össze a hagyományos gyógyszerekével. A szabaddkőműves Bach saját ezoterikus világnézete alapján alkotta meg terápiás elméletét. Úgy gondolta, hogy a betegség mindig valamely téves gondolkodásmód vagy lelki fejlődési hiányosság kifejeződése, ezért mindenki maga felelős a gyógyulásáért. Bach hitt a reinkarnációban, és úgy vélte, gyógyszerei segítségével a betegek könnyebben tudják végrehajtani jelen életük spirituális „feladatait”. Az emberen belül megkülönböztette a felsőbb (isteni) ént és a személyiség földi megjelenését. Az ember feladatának tartotta, hogy felismerje saját isteni mivoltát, s végül kizárólag ezt a szívében rejlő „igazságot” kövesse. A „spirituális” virágesszenciákat elsősorban nem gyógyító, hanem üdvözítő szerekeknek tekintette, és ezért „szentségeknek” nevezte, melyek az ember lelki tökéletesedését szolgálják. Az ezoterikus felfogásnak megfelelően az embernek meg kell tanulnia, hogy egyedül önmagában bízjon, és semmilyen külső tanítást ne fogadjon el.

Alkalmazzon-e Bach-virágvivőanyagot a keresztény ember?

A Bach-virágvivőanyagok mögött rejlő ideológia összeegyeztethetetlen a bibliai-keresztény gondolkodással. Az ilyen szerekek hosszú távú alkalmazása akkor is befolyásolhatja a gondolkodást és gyengítheti a keresztény felfogást, ha valaki természetes gyógymódnak tartja, és nem foglalkozik az ezoterikus háttérrel. A keresztény ember hiszi, hogy a betegség oka nem feltétlenül a rossz gondolkodásmód, és hogy az ártatlanok szenvedése igenis létező dolog. A keresztény szerint a jellem tökéletesedése kitaró önnevelés, megtérés, ima és kegyelem hatására, nem pedig gyógyszerfogyasztás által megy végbe. Háttéré és szemléletmódja miatt a Bach-virágvivőanyagok nem annyira alternatív gyógymód, mint inkább az üdvösségről szóló ezoterikus tanítás része. Ezért a keresztény ember tartózkodjék a Bach-virágvivőanyagok alkalmazásától.

Forrás: az osztrák Nazaret katolikus közösség [honlapján](#) megjelent összefoglaló, amelyhez

Magyar Kurír

NÉPSZABADSÁG ONLINE

forrás: http://nol.hu/lap/kult/20101113-csaszari_fohajtas_zsolnay_elott

Császári főhajítás Zsolnay előtt

Szabdkömvesjeleket is sejtene az iparos mauzóleumán

Újra eredeti pompájában csodálható meg Pécs legendás épülete, a Zsolnay mauzóleum. Aki ide belép, kénytelen fejet hajtani.

Ungár Tamás Pécs | Népszabadság | 2010. november 13.

Zsolnay Vilmos, Pécs leghíresebb polgára 1900. március 23-án hunyt el. A „csodálatos fazekas” testét őrző ezüstözött ónkoporsót a pécsi Szent Mihály-kápolnában helyezték el. A Zsolnay porcelángyár alapítóját később újratemették: veje, Sikorszky Tádé terve alapján mauzóleum épült a gyárral szomszédos dombon. Ez a magaslat volt a középkorban Pécs kivégződombja, emiatt a mauzóleum már építése idején titokzatos helynek számított. Ezt fokozta, hogy a kelyhet formázó telken emelt, kör alakú, neoromán épületről azt beszélték: a kívülállók számára nehezen felismerhető szabdkömvesjegyeket visel magán, mivel a Zsolnay család szimpatizál e mozgalommal.

A teátrális újratemetést 1913. október 13-án este rendezték. Zsolnay Vilmos koporsóját fia és három fiúunokája vállán vitte fel a mauzóleum 42 pirogránit oroslán vigyázta lépcsős följáróján. A szertartáshoz a gyár dolgozói álltak sorfalat, a világításról a telihold és acetilénlámpák gondoskodtak. A mauzóleum földszintjén kialakított kápolnában búcsúztak el Zsolnay Vilmostól, majd levitték a feledhetetlen iparos koporsóját a kápolna alatti kriptaszintre. Utóbb az épület csendjét csak egyegy temetés törte meg: itt helyezték örök nyugalomra Zsolnay feleségét, majd fiát, lányait és a család újabb halottait. A világválság idején villám csapott a mauzóleum csúcsát koronázó szárnyasangyal-szoborba. A földre bukott angyalt bizánci kereszttel pótolták.

Amásodik világháború után a Zsolnay gyárral együtt a mauzóleumot is államosították, s akkortól elkezdődött a pusztulás. A házépítésbe fogó Zsolnay-dolgozóknak a gyár vezetői engedélyt adtak, hogy a mauzóleum kökerítését elbontsák, anyagát elvigyék. A kerítés nélkül maradó épület még inkább célpontja lett a céltalan rongálásnak. Még a kriptában nyugvó halottak csontjait is szétszórták, csak Zsolnay Vilmosnak, valamint feleségének és fiának a szarkofágja állt ellen a barbárságnak. Az esztétikai romboláshoz a város is hozzájárult, mivel engedett megépíteni egy lakótelepi házat a telek szűk keresztmetszeténél (a kehely száránál), s ez az ocsmány ház azóta is belerondít a mauzóleum látványába. A nyolcvanas évek végén egy, a Zsolnay-örökségbe szerelmes lokálpatrióta, Lovas László személyesen, majd egyesületet szervezve védelmébe vette a mauzóleumot.

Az újjáépítés lehetőségét viszont az teremtettemeg, hogy Pécs 2010-ben Európa Kulturális Fővárosa (EKF) lett. Az EKF beruházásaként a Zsolnay-gyár kihasználatlan területein felépül egy kulturális negyed, s ennek a főképp uniós támogatásból megszülető városrésznek lesz az egyik attrakciója az 580 millió forint költséggel rekonstruált mauzóleum. Az épület már szinte kész. A felszentelésre váró kápolnában zsolnaysan tobzódnak a színek: lágy sárgák, eozinosan fényt váltó zöldek villódnak az aranycsillagokkal díszes, mélykék kupola alatt. Belül tizenkét festett szeráf óvja a rondellát, kívül hat szárnyasangyal-fej reliefje, s a tető szélén hat kögriff teszi ugyanezt.

A Zsolnay Mauzóleumban – úgy tűnik – nem lesznek kulturális rendezvények, a nyolc és fél méter átmérőjű épületben és parkjában szűk a hely, no és kegyeleti okokból sem lehet itt műsorokat tartani. Évente 80–100 ezer vendéget várnak a komplex időtöltést ígérő Zsolnay negyedbe, a látogatók többsége – várhatóan – nem hagyja ki a mauzóleumot. Aki ide belép, azt elvárásolja majd az, ahogy a bizánci keresztrel megosztott, kerek ablakokon beeső fények kifürkészhetetlenül visszatükröződnek a kápolna kerámiaburkolatán. S aki ide belép, fejet hajt – merthogy a kriptaszintre nem szabad lemenni, ezért a kápolna kör alakú balusztrádján áthajolva kell lenézni Zsolnay Vilmos szarkofágjára. Emiatt az épület emlékeztet Napóleon ugyancsak kör alakú mauzóleumára: ott is egy korlátot át lenézve kell főt hajtjanunk.

A pécsi mauzóleum alkotóinak célja – vélhetően a párizsi mintát másolva – hasonló lehetett. De ne érezzük kényszernek a főhajtást. Zsolnay Vilmos egy jelentéktelen, vidéki műhelyből – kiváló esztétikai érzéssel, vegyészeti tudással, szervezői készséggel, piaci érzékenységgel és hallatlan szorgalommal – hozott létre egy olyan stabilan gazdálkodó kerámiagyárat, amely a Monarchiában ízlést formált, világkiállításokon fődíjak sorát érdemelte ki, s messzire vitte Pécs és a magyar kézművesipar jóhírét. Jár hát a tisztelet.

http://nol.hu/lap/kult/20101113-csaszari_fohajtas_zsolnay_elott

Schiffer elszólta magát: szabadkőműves-választásról beszélt

<http://szentkoronaradio.com/printable/node/103212>

[hubatka](#), Wed, 2010/10/20

"Magyarországon nem csak szabad ügyvédválasztás van, szabad kőművesválasztás is van" - mondta Schiffer András talán nem véletlenül épp ezt a példát, hiszen a tudat alatti dominál. "Az LMP melyik páholyt választotta?" - hangzott reagálásként Novák Előd bekia-bálása, de nem kaptunk választ. Egy azonban tény: jelen narancsuralomban sajnos

inkább csak szabdkömvéseket választott a nép.

(Kuruc.info)

delmagyar.hu

140 éves a szegedi Árpád-páholy
Munkatársunktól - Délmagyarország napilap
2010.11.20.

Szeged - A város legrégebbi – a kezdetektől máig folyamatosan működő – civilszervezete, az Árpád a testvériséghez nevet viselő szabdkömvés páholy a napokban ünnepelte megalakulásának 140. évfordulóját.

Az ősi Páholyházban megtartott ünnepi ülésen részt vett a magyarországi szimbolikus nagy-páholy nagymestere, más magyar páholyok főmesterei, páholytagok itthonról, Ausztriából, Csehországból, Romániából, Szerbiából.

Az emlékülés szónoka Takács János, az Árpád-páholy jelenlegi főmestere volt, aki ünnepi beszédében visszatekintett az elmúlt közel másfél évszázadra, méltatta a magyar szabdkömvesség eredményeit a reformkortól kezdődően napjainkig, külön kiemelve a szegedi testvérek munkálkodását a város gazdasági, szociálpolitikai és kulturális életének jobbításában.

A jubileum alkalmából megkoszorúzták Csongor Győző emléktábláját a József Attila sugárút 14. szám alatti házon.

Fotó: Veréb Simon

Elmondta, hogy ma nálunk a szabdkömvesség főként szellemi javakkal tud szolgálni tudományos és ismeretterjesztő előadások formájában, elősegítve a szabdkömvességet övező homály, tudatlanság, rosszindulat oszlatását. Szólt arról is, hogy a karitatív tevékenységet az anyagi javaik mértéke határozza meg, változatlan viszont ennek anonimitása.

Az ünnepi ülés után a résztvevők megkoszorúzták Csongor Győző, a páholy egykori főmestere emléktábláját, akinek elévülhetetlen érdeme a páholy életben tartása a tilalom évei alatt.

Forrás_

http://www.delmagyar.hu/szeged_hirek/140_eves_a_szegedi_arpad-paholy/2189788/

Ósi szabadkőműves titkok? Lelepleződhet a CIA rejtélye

<http://www.mno.hu/portal/749370>

Hamarosan fény derülhet a CIA évtizedes titkára – írja a The New York Times. A hírszerző ügynökség virginiai központjának udvarán álló sifrírozott szobor 1990 óta őrzi utolsó rejtélyének kulcsát. Az amatőr kódfejtők állandó kellemetlenkedésébe belefáradt alkotó most elárulta a megoldás egy apró részletét. Lehet töprengeni. Lánykereskedelem ellen küzdő asszonyt választottak az év hőséne a CNN-nél – írja a CNN. Anuradha Koirala becslések szerint legalább 12 ezer nőt mentett meg a szexuális rabságból.

The New York Times (nytimes.com)

Hamarosan fény derülhet a CIA évtizedes titkára – írja a The New York Times. A hírszerző ügynökség virginiai központjának udvarán álló sifrírozott szobor 1990 óta őrzi utolsó rejtélyének kulcsát. Az amatőr kódfejtők állandó kellemetlenkedésébe belefáradt alkotó most elárulta a megoldás egy apró részletét. Lehet töprengeni.

A négy rövid, kódnyelven írt szöveget tartalmazó „Kryptos” szobor Jim Sanborn szobrász és Edward Scheidt CIA-sifrírozó együttműködésének gyümölcse. Előbbi szolgáltatta az ötletet és a megvalósítást, utóbbi pedig a különböző kódok világába vezette be a tájékozatlan művészt. Így született a Kryptos („rejtett” görögül), a Langley-i CIA központ leghíresebb látványossága, mely négy különböző módon titkosított szöveget tartalmaz négy fekete vastábláján.

Az első hármat 1999-ben megfejtették: az első táblán költői idézet található, a másodikon a központ koordinátái és belső utalások, a harmadikon pedig egy idézet Howard Cartertől, az egyiptológustól, aki először nyitotta ki Tutánhamon fáraó sírját. A negyedik tartalma azonban azóta is ismeretlen.

Kódtöréssel foglalkozó körökben régóta téma a Kryptos, a nagyközönség azonban főként azután kezdett el érdeklődni a rejté-

lyes szobor titka iránt, miután Dan Brown, a nagysikerű amerikai író két regényében is utalt rá: legutóbbi, Az elveszett jelkép című könyvében például „ősi szabadkőműves titkok” letéteményesének nevezi a táblákat.

Sanborn élete azóta kevésbé nyugodt. Naponta több önjelölt kódfejtő is megkeresi – e-mailben, telefonon, személyesen. A legtöbbjük udvarias, kedves és hamar odébbáll. „A többi azonban címeres bolond” – magyarázza a művész. Van olyan, aki több mint százoldalas esszét írt az utolsó 97 karakter titkáról, mások pedig egyszerűen nem hajlandóak elfogadni, hogy az általuk helyesnek vélt megoldás hibás, és azt állítják, Sanborn hazudik.

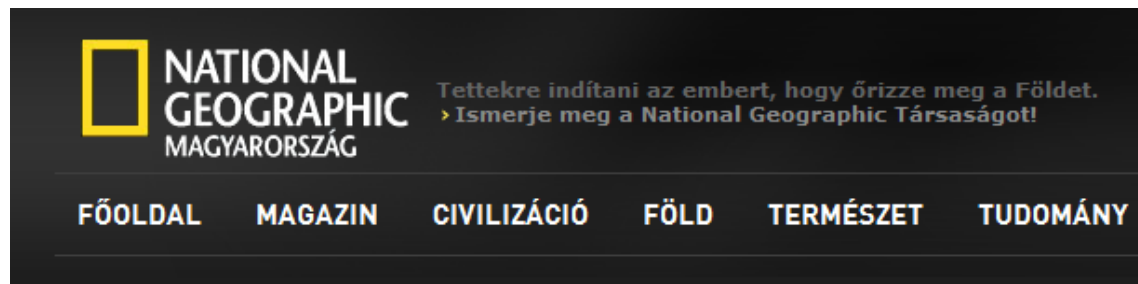
A szobrász megunta a várakozást: úgy döntött, a láthatóan megakadt kódfejtők segítségére siet. A negyedik táblán a hatvannegyedik karaktertől a hatvankilencedikig terjedő „NYPVTT” betűsor megfejtése „BERLIN” – árulta el a The New York Timesnak. Bár a kód feltörése még így sem gyerekjáték, néhány betű ismeretében már jóval könnyebb feladat – Sanborn reméli, így hamarosan sikerül valakinek megfejteni a kódot, és végre békén hagyják az emberek. Ha nem, tíz év múlva újabb betűket árul el.

A táblák szövege elérhető a CIA weboldalán, a <https://www.cia.gov/about-cia/virtual-tour/kryptos/index.html> címen.

Forrás: az angol nyelvterület lapszemléje

2010. november 21. 14:22

szerző: Kovács N. László

A szabadkőművesek titka 1. rész

Talán nincsen még egy szervezet a világon, amelyet ennyit és ekkora szenvedéllyel támadtak és rágalmaztak volna a történelem során, mint a szabadkőművességet.

A legnagyobb titkos szervezet

A szabadkőművesség a legnagyobb titkos társaság a világon, és talán az egész történelemben. Bolygószerre több millió tagja van. A szabadkőművességet egyesek a 12. századi templomos lovagrendtől eredeztetik. Mások úgy tudják, hogy a modern szabadkőművesség 1717-ben, Londonban indult útjára, amikor James Anderson megjelentette az Alkotmányát. 1757-re a mozgalom a születőben lévő Amerikai Egyesült Államokba is eljutott, de a szabadkőműveség igazán csak az 1800-as években kezdett elterjedni. Az angol, skót és ír katonák a szabadkőművességet Afrikába, Ázsiába, Indiába, a Közel-Keletre és Európába is magukkal vitték. A

terjeszkedő hálózat olyan szervezatként vált ismertté, amely az egész világon jelentős összegeket adományozott helyi jótékonyági célokra.

Rengeteg jótékonyági munkát végeztek és végeznek. Nem egyszerűen pénzt áldoznak, hanem az időt és a képességeket is. A szabdkömvés élet három alapkőre épül: a testvéri szeretetre, az igazságra és a jótékonyagra. Minden szabdkömvés megfogadja, hogy segít annak, aki hozzá fordul.

Titkolózás, mítoszok

A szabdkömvesség nem volt mindig ennyire nyilvános. Az európai szabdkömvés Adolf Hitler rendelkezéseitől megrettenve kényszerültek illegalitásba. A becslések szerint legalább 80 ezer szabdkömvés halt meg a náci koncentrációs táborokban. Hitler azt hirdette, hogy a szabdkömvés a zsidókkal szövetségbe az európai gazdaság, politika és a sajtó feletti uralomra törnek. A titoktartás sok szabdkömvés életben maradását tette lehetővé.

A szabdkömvés titka

Az idők változnak, és mára vége azoknak a napoknak, amikor a szabdkömvesség a korrupció, a titokzatosság és a baljós rituálék szinonimája volt. De vajon mit jelent napjainkban e szervezet tagjának lenni? A kérdés megválaszolására érdekében A National Geographic Channel filmje megkísérel behatolni a szervezet szívébe; nem azért, hogy lerántsa a leplet a rituálékról, és nem is azért, hogy kiderítse, hogy ki áll a piramis csúcsán – hanem csupán annak érdekében, hogy bemutassa a nézőknek a szabdkömvesség páratlan gondolkodásmódját és szellemiségét.

Mikor látható? Március 25-én szerdán 20:00, vagy másnap csütörtökön 2:00 és 11:00 órákor.

Ugyanakkor a titkolózás és az a tény, hogy a rend nem volt nyílt, teret adott a rágalmaknak, összeesküvés-elméleteknek és az ismeretlentől való félelemnek. Mindez a mozgalom ellen irányult, és lehetővé tette, hogy a társadalom gyakran nagyon igazságtalanul ítélje meg a szabdkömvéseket. Kialakult a szabdkömvességről, mint titkos hálózatról szóló mítosz.

A szabadkőművesség egyik gondja, hogy ha adott egy titkos társaság, akkor az emberek azonnal keresni kezdik a valódi természetére vonatkozó utalásokat. Mivel a tagok száma világszerte az 5 milliót is eléri, és elképesztően sok független páholy működik, nem mindenki követi ugyanazokat a szabályokat. A világ szabadkőműves páholyai igyekeznek további tagokra szert tenni.

A szabadkőművesség nem olyasmi, amihez az ember csatlakozik. Az ember nem belép a szabadkőművesekhez, hanem szabadkőművessé válik, majd befogadja a testvériség. Ateista nem lehet tagja a páholyoknak. Nem kérdezik, hogy milyen vallás híve, de ahhoz, hogy szabadkőművesként beavatást nyerjen, elvárják a felsőbb lénybe vetett hitet.

A világ nagypáholyai kizárólag férfiakból állnak. Angliában és Walesben két női nagypáholy is működik. Ugyanazokat az elveket vallják, ugyanazok a szertartásaik és ugyanazokat a rendi jelvényeket viselik, mint a férfi páholyok tagjai. Rengeteget jótékonykodnak.

A legtöbben egyetértenének abban, hogy a mai szabadkőműves páholyok annak az utódai, amely 1717-ben alakult: De a titkos klub létrehozásának mozgatórugóit rejtély fedi. Az egyik elmélet szerint a dolgozó osztályok számára akartak utat nyitni a hatalom felé.

Bárki beszerezheti Malcolm C. Duncan könyvét, amely leírja a szabadkőművesség fő ágának szertartásait az első három, úgynevezett szimbolikus fokig. De miért van szükség a titkolózásra? Nem azért, mert titkokra van szükség, hanem azért, hogy a jelenlévők szabadon és őszintén nyíltak lehessenek. Ehhez joguk van. De azzal, hogy nem osztják meg a külvilággal a páholyon belül történeteket, vajon nem a saját életüket nehezítik meg a szabadkőművesek?

Rágalmak és nyilvánosság

A társadalomnak, főleg a modern társadalomnak szüksége van mumusokra. Olyan világban élünk, ahol mindent elárasztanak az összeesküvés-elméletek. Néhány szabadkőműves megelégtelte a vádaskodásokat, és Angliában színes, nyilvános szertartást tartottak. Patrónusuk és vezetőjük a királynő unokatestvére, ő királyi fensége, Kent Hercege, a rend nagymestere. Évente mintegy 30 ezer látogatót fogadnak. Bárki betérhet az utcáról, beléphet az épületbe, bejárhatja a könyvtárt és a múzeumot. Túrákat vezetnek, és mindent elmagyaráznak.

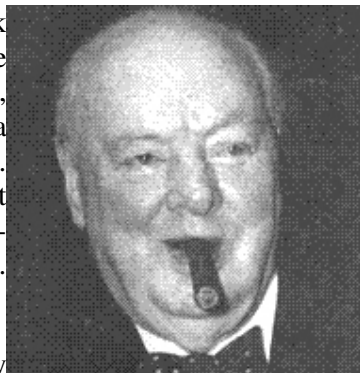

Az új nyitottság egyik célja a közvélemény bizalmának elnyerése. A kéznyújtás gesztusa azonban szörnyű módon háttérbe kényszerült, amikor 2004-ben lelőtték William James New Yorki szabadkőművest. A sajtó tudósítása szerint egy székben ült, amikor lelőtték, bekötött szemmel, konzervdobozok között, egy szabadkőműves páholy alagsorában. James túljutott a beavatási folyamat nagy részén, és eljutott ahhoz a részhez, amikor a klub egyik tagja előhúzott egy pisztolyt, és vaktölténnyel rálőtt. Aközben valaki más feldönti a jelölt közelében álló konzervdobozokat. Tragikus módon úgy alakult, hogy a pisztolyos férfi egy töltött fegyvert vett elő a helyett, amiben a vaktöltények voltak. Rálőtt William James-re, és megölte.

A haláleset tovább szította a szabadkőműves összeesküvésről szóló elméleteket. Az Angliai Nagypáholy hivatalos álláspontja egyértelmű. A halálos lövés sajnálatos eset volt, de nem egy páholy-gyűlésen történt. Valaki elsütött egy fegyvert, amelyről azt hitte, hogy vaktöltény van benne, de sajnos nem az volt, hanem éles lőszer. A hír mégis úgy járta be a világot, hogy egy szabadkőművest öltek meg beavatás közben.

Híres és gazdag tagok?

A szabadkőműves jelképrendszer még az Egyesült Államok elnökeinek felesketésében is fellelhető. Amikor idősebb George Bush 1989 januárjában letette az elnöki esküt az irodájában, milliók nézték a televízióban, de volt valami, amit nem láttak: a Bush kezében lévő Biblia tele volt szabadkőműves jelképekkel. Ez ugyanaz a Biblia, amelyre George Washington is esküdött 200 évvel korábban. E rend gazdag és hatalmas tagjainak sorában szerepel Franklin, Roosevelt, Sir Winston Churchill és VIII. Edward, angol király is

Az 1998-as felmérés viszont cáfolta azt az elképzelést, hogy Anglia számos magas rangú tisztségviselője szabadkőműves lenne. A statisztikai felmérés során a lordkancellár, aki az igazságügyi rendszer feje, a bírákat és magisztrátusokat is megkérdezte, és a bírák kevesebb mint 5%-a volt szabadkőműves. A magisztrátusoknál az arány kevesebb mint 10%. Ez elég alaposan kiütötte az összeesküvés-elméleteket.

A londoni páholyban különböző keresztény felekezetek tagjai, a zsidók, a hinduk, a muszlimok és szikhok úgy találkoznak, hogy egyáltalán nem állnak közük a vallási különbségek.

A két téma, amiről nem lehet beszélni a szabadkőműves gyűléseken az az a kettő, amely mindenhol megosztja az embereket: a politika és a vallás. A páholyba lépő tagokat arra kérik, hogy hagyják vallási meggyőződésüket az ajtón kívül, és összpontosítsanak a közös érzésre, amit a szabadkőművesség jelent a számukra. Amint bekerültek és beavatást nyertek, érzékelik, hogy részei lettek valami önmaguknál nagyobbaknak. Ehhez aztán hűségesekek, és a szokásos társadalmi kapcsolataik és kötelezettségeik fölé helyezik.

<http://geographic.hu/index.php?act=napi&rov=3&id=13121>

A titkos társaságról szóló cikkünk második részében tekintsük át a szabadkőművesség jelképrendszerét, és pillantsunk bele jellegzetes szertartásaikba, rituáléikba!

Jelképek

A szabadkőművesség legnagyobb rejtélye a mai napig is a jelképrendszere. Vegyük például a

dollárt és a hátoldalán látható baljósnak tartott ábrát. Bár a mindent látó szemet és a 13 lépcsős piramist nem szabadkőművesek javasolták, tartja magát az elmélet, hogy az Egyesült Államok nagy pecsétje a szabadkőműves hatalom okkult jelképe.

A páholy berendezésének központi eleme az oltár. Elöl, a két oldalon két kő áll. Ezek az úgynevezett jelkép kövek. Az egyik nyers, a másik simára faragott kőtömb. A nyers kő a szabadkőművességbe belépő embert, a sima pedig a mesterré vált szabadkőművest jelképezi.

A kincstárnok is a páholy fő tisztségviselői közé tartozik. A feladata elég egyértelmű. Ő kezeli a pénzt. Egy kis szerencsével olyan ember, aki ért valamennyit a könyvvitelhez és a hasonló ügyekhez. A főmester másik oldalán ül a titkár. Tulajdonképpen a páholy valamennyi ügyét ő intézi. A páholyok többségében ő a főmester jobbkeze, aki mindent végrehajt. Egy működő páholyban ezen az oltáron található a megszentelt törvények egy-egy kötete. Hogy ez mit jelent? Lényegében az összes szent könyvet, amiben a páholy tagjai hisznek. Az egyik páholyban például ott van a Szent Biblia, Mózes öt könyve, ami a zsidók szent írása, ott van a Korán muszlimoknak és megvannak a buddhisták könyvei is.

A beavatott az oltárnál tesz szabadkőműves fogadalmat. Az oltár körül három, ún. kis világosság látható. Amikor a jelöltet beavatják, eleinte sötét van, majd a három kis világosság segít meglátnia, mi van előtte.

A szabadkőművesek titka

Az idők változnak, és mára vége azoknak a napoknak, amikor a szabadkőművesség a korrupció, a titokzatosság és a baljós rituálék szinonimája volt. De vajon mit jelent napjainkban e szervezet tagjának lenni? A kérdés megválaszolására érdekében a National Geographic Channel filmje megkísérel behatolni a szervezet szívébe; nem azért, hogy lerántsa a leplet a rituálékról, és nem is azért, hogy kiderítse, hogy ki áll a piramis csúcsán – hanem csupán annak érdekében, hogy bemutassa a nézőknek a szabadkőművesség páratlan gondolkodásmódját és szellemiségét.

Mikor látható? Március 25-én szerdán 20:00, vagy másnap csütörtökön 2:00 és 11:00 órákor.

A szent törvény kötete és a szabdkőművesség általános jelképe, a derékszög és a körző. A szögmérő a vágyaik kordában tartására és a tetteiknek az erkölcsi kódexhez igazítására inti a tagokat. A derékszög a becsületességet és igazságosságot jelképezi. A vakolókanál jelentése a kötelékek megerősítése és a testvéri szeretet terjesztése. A szabdkőművességben a vakolókanál a felebaráti testvériség terjesztésének és megalapozásának eszköze.

A jelképrendszer központi eleme a G betű, de vajon mit jelent? A G a nagy geometert, a világegyetem nagy építőjét jelenti, vagyis a felsőbb lényt, a felsőbb értelmet, bárki vagy bármi is legyen az a testvériség egyes tagjainak a hite szerint.

Rítusok és szertartások

A szabdkőművesek több tucat titokzatos gesztus és bonyolult kézfogás segítségével ismerik fel egymást, és a fokot, amelyet a másik elért. Ebben a névjegykártyák előtti idők köszönnek vissza. Ezt az azonosítási rendszert eredetileg a valódi kőművesek fejlesztették ki, az a céh, amely a szabdkőművességnek is mintául szolgált. Az egyik építkezésről a másikra vándorló kőművesek akár az országhatárokat is átlépték. Sok száz kilométert jártak be, de nem tudtak írni és olvasni. Hogyan igazolhatták magukat a többi kőműves előtt? Volt egy kézfogásuk. Ez csak egy másik kőművessel tudatta, hogy az illető is az.

Dogmák és fennhatóság nélkül

A szabdkőművesség egyik érdekes vonása, hogy a tagokat semmilyen fennhatóság sem irányítja. Nincs szabdkőműves pápa, fő imám vagy érsek, aki határozatokat és rendeleteket ad ki. A szabdkőművességnek nincsenek dogmái. Nem mondja meg a tagoknak, hogy mi mit

jelent. Ez persze furcsa, adott egy szervezet, amely nem írja elő a tagjainak, hogy mit gondoljanak róla.

A szabdkömvességnek jelölt új tagokat titkos szavazással kell elfogadni. A fehér golyó egy igent, a fekete kocka kizárást jelent. A leendő tagoknak a saját akaratukból kell kinyilvánítaniuk a csatlakozási szándékot, és meg kell vallaniuk egy felsőbb lénybe vetett hitüket. A rangban emelkedő szabdkömvességek belépnek az inastól a mesteren át a nagymesterig tartó hierarchiába. Három szint, úgynevezett fok létezik. Mindegyiket titkos beavatáson keresztül, egy titkos jelszó elnyerésével lehet elérni. Az első fok lényege az érzelmek és indulatok uralása, a másodiké pedig az ismeretek gyűjtése. A harmadik fokot a jelölt akkor éri el, amikor mindennek eredményeként testileg tiszta lesz, elméje élesedik, szelleme pedig kitágul.

Akkor kik is ők?

A most folyó arculatváltás sem tudja eloszlatni azt az érzést, hogy ez egy titkos szervezet. De az ilyen-olyan álhírek ma is tovább élnek, főleg az olyan fórumokon, mint az Internet, ahol szinte bármilyen összeesküvés-elmélet fellelhető. Mert sok ember a térkép üres területeit mindenféle szörnyel és démonnal tölti ki. Bár a szabdkömvességek most az összeesküvés-elméletek megszűnését várják attól, hogy kitárták kapuikat a sajtó és a nagyközönség előtt, nem lesz könnyű, hogy véglegesen tisztázzák a nevüket.

<http://geographic.hu/index.php?act=napi&rov=3&id=13124>

A háború pusztította el a szabadkőművesek titkait

A második világháború idején a dégi kastélyban pusztító tűz semmisítette meg a legnagyobb részét annak a levéltárnak, amely a magyar szabadkőművesség dokumentumait tartalmazta.

„A szabadkőművesség átszővi a magyar nemesség történetét, s ennek leginkább látható, szinte jelképszerű alkotása a dégi kastély, azonban nem szabad elfeledkeznünk a 18. századi előzményekről sem” – mondta el Varga Kálmán, a dégi kastélyt is kezelő Műemlékek Nemzeti Gondnokságának igazgatója. Hozzátette: így eshetett meg, hogy egy korabeli ismeretlen alkotó egy festményen ábrázolta Mozartot Esterházy „Fényes” Miklóssal egy szabadkőműves szertartás figurájaként.

Mindenki, aki számít

A szabadkőműves mozgalom Angliában a 17. századtól kezdett elterjedni, a négy londoni páholy 1717-ben alapította meg az Angliai Nagypáholyt. A Francia Nagyorientst 1728-ban hozták létre Párizsban. A sokszínű, a felvilágosodás eszmeiségével összefonódó, progresszív mozgalom gyorsan terjedt Európában: a korabeli Magyarország területén az első páholyt Brassóban alapították 1749-ben. Bár a Felvidéken és Pest-Budán is alakult szabadkőműves társaság, az úgynevezett Draskovich páholy (amely egyúttal egy „magyar rendszerű” szabadkőművességet is jelentett), a „titkos” magyar társaságok központja a 18. században Bécs volt. A korabeli Habsburgok ugyanis jó viszonyt ápoltak a szabadkőművesekkel, annyira, hogy Mária Terézia férje, I. (Lotaringiai) Ferenc még trónörökösként, 1731-ben Hágában csatlakozott hozzájuk, sőt, 1742-ben az ő közreműködésével alakult meg „A három kánonhoz” elnevezésű első bécsi páholy. Mária Terézia eltúrte a szabadkőműveseket, így azok a magyar Testörségében nyíltan tevékenykedhettek: Barcsay Ádám, Orczy Lőrinc, Báróczi Sándor is a mozgalom tagjai voltak. Persze a szabadkőművesség Magyarországon is megállíthatatlanul terjedt: Kazinczy Ferencet 1784-ben vette fel a miskolci páholy, Pálóczi Horváth Ádám 1789-től előbb Pesten, majd Za-

laegerszegen szabadkőműveskedett. A Magyar Nemzeti Múzeumot és az Országos Széchényi Könyvtárat később megalapító Széchényi Ferenc pedig 1775 táján csatlakozott a Monyorókeréken életre hívott páholyhoz.

Az osztrák-magyar szabadkőművesség II. József uralkodása alatt és után tovább élte első fénykorát. Valószínű, hogy a kalapos király reformjainak jó részét a szabadkőműves gondolkodásból merítette.

„1790-ből származik az a festmény, amely az „Újrakoronázott Reményhez Páholy” emlékére született. Korábban, Mária Terézia uralkodása alatt már létezett egy „Koronázott Reményhez” nevű páholy, így a páholyt valószínűleg a II. József halála után trónra került II. Lipót tiszteletére alapították. Az ismeretlen festő alkotása eredetiben az ausztriai rosenau-i kastély szabadkőműves múzeumában látható, egy digitális másolat azonban megtekinthető a fertői Esterházy-kastély kiállításán. A művész a szabadkőműves szertartások szünetében ábrázolja alakjait: Mozartot éppúgy, mint Esterházy „Fényes” Miklóst” – jelentette ki Varga Kálmán. A virágzásnak azonban hamar vége szakadt: Lipót halála után I. Ferenc betiltotta a szabadkőműves mozgalmat.

A szabadkőműves kastélya

A tiltás ellenére tovább működtek a szabadkőműves mozgalmak, azonban néhány évtizedre illegálisba kellett vonulniuk. A Magyarország leggazdagabb köznemeseként emlegetett Festetics Antal 1810–1815 között építtette fel klasszicista kastélyát Dégen, s a titkos szabadkőművesség már az épület alaprajzából is kitűnik.

A császári és királyi kamarás Festetics gróf a már akkor is neves építész Pollack Mihályt bízta meg a kastély tervezésével. Pollack zsenijét bizonyítja, hogy – bár ő maga valószínűleg nem volt szabadkőműves – tökéletesen formát talált a rejtőzködésnek. Így ugyan a kastély a klasszicizmus harmonikus szabályrendszerének képét mutatja, a dísztermet a jobb szárnyban, mintegy sarokszobaként alakította ki, vagyis ha az ajtaja várva van, még egy kastélybeli séta során sem derül fény a létére. A titkos szabadkőműves összejövetelekre valószínűleg itt került sor, bár megtartásukról nem maradt fenn dokumentum.

<http://www.geographic.hu/index.php?act=napi&id=15633>

A háború pusztította el a szabadkőművesek titkait
http://www.muemlekiem.hu/magazin/degi_kastely_szabadkomuves_leveltar

A második világháború idején a dégi kastélyban pusztító tűz semmisítette meg a legnagyobb részét annak a levéltárnak, amely a magyar szabadkőművesség dokumentumait tartalmazta.

2010.11.24

„A szabadkőművesség átszővi a magyar nemesség történetét, s ennek leginkább látható, szinte jelképszerű alkotása a dégi kastély, azonban nem szabad elfeledkezniünk a 18. századi előzményekről sem” - mondta el a

műemlékem.hu-nak **Varga Kálmán**, a dégi kastélyt is kezelő Műemlékek Nemzeti Gondnokságának igazgatója. Hozzátette: így eshetett meg, hogy egy korabeli ismeretlen alkotó egy festményen ábrázolta **Mozartot Esterházy „Fényes” Miklóssal** egy szabadkőműves szertartás figurájaként.

Mindenki, aki számít

A szabadkőműves mozgalom valószínűleg Skóciából indult ki, már a 16. században. Angliában a 17. századtól kezdett elterjedni, a négy londoni páholy 1717-ben alapította meg az Angliai Nagypáholyt. A Francia Nagyorientst 1728-ban hozták létre Párizsban. A sokszínű, a felvilágosodás eszmeiségével összefonódó, progresszív mozgalom gyorsan terjedt Európában: a korabeli Magyarország területén az első páholyt Brassóban alapították 1749-ben. Bár a Felvidéken és Pest-Budán is alakult szabadkőműves társaság, az úgynevezett **Draskovich** páholy (amely egyúttal egy „magyar rendszerű” szabadkőművességet is jelentett), a „titkos” magyar társaságok központja a 18. században Bécs volt. A korabeli Habsburgok ugyanis jó viszonyt ápoltak a szabadkőművesekkel, annyira, hogy **Mária Terézia** férje, **I. (Lotaringiai) Ferenc** még trónörökösként, 1731-ben Hágában csatlakozott hozzájuk, sőt, 1742-ben az ő közreműködésével alakult meg „A három kánonhoz” elnevezésű első bécsi páholy. Mária Terézia eltűrte a szabadkőműveseket, így magyar Testörségében nyíltan tevékenykedtek a szabadkőművesek: **Barcsay Ádám**, **Orczy Lőrinc**, **Báróczi Sándor** is a mozgalom tagjai voltak. Persze a szabadkőművesség Magyarországon is megállíthatatlanul terjedt: **Kazinczy Ferencet** 1784-ben vette fel a miskolci páholy, **Pálóczi Horváth Ádám** 1789-től előbb Pesten, majd Zalaegerszezen szabadkőműveskedett. A Magyar Nemzeti Múzeumot és az Országos Széchényi Könyvtárat később megalapító **Széchenyi Ferenc** pedig 1775 táján csatlakozott a Monyorókeréken életre hívott páholyhoz.

Az osztrák-magyar szabadkőművesség **II. József** uralkodása alatt és után tovább élte első fénykorát. Valószínű, hogy a kalapos király reformjainak jó részét a szabadkőműves gondolkodásból merítette.

„1790-ből származik az a festmény, amely az „Újrakoronázott Reményhez Páholy” emlékére született. Korábban, Mária Terézia uralkodása alatt már létezett egy

„Koronázott Reményhez” nevű páholy, így a páholyt valószínűleg a II. József halála után trónra került II. Lipót tiszteletére alapították. Az ismeretlen festő alkotása eredetiben az

ausztriai rosenau-i kastély szabadkőműves múzeumában látható, egy digitális másolat azonban megtekinthető a fertői Esterházy-kastély kiállításán. A művész a szabadkőműves szertartások szünetében ábrázolja alakjait: Mozartot éppúgy, mint Esterházy „Fényes” Miklóst” - jelentette ki Varga Kálmán. A virágzásnak azonban hamar vége szakadt: Lipót halála után **I. Ferenc** betiltotta a szabadkőműves mozgalmat.

A szabadkőműves kastélya

A tiltás ellenére tovább működtek a szabadkőműves mozgalmak, azonban néhány évtizedre illegálisba kellett vonulniuk. A Magyarország leggazdagabb köznemeseként emlegetett **Festetics Antal** 1810-1815 között építtette fel klasszicista kastélyát Dégen, s a titkos szabadkőművesség már az épület alaprajzából is kitűnik.

A császári és királyi kamarás Festetics gróf a már akkor is neves építész **Pollack Mihályt** bízta meg a kastély tervezésével. Pollack zsenijét bizonyítja, hogy – bár ő maga valószínűleg nem volt szabadkőműves – tökéletesen formát talált a rejtőzködésnek. Így ugyan a kastély a klasszicizmus harmonikus szabályrendszerének képét mutatja, a dísztermet a jobb szárnyban, mintegy sarokszobaként alakította ki, vagyis ha az ajtaja várva van, még egy kastélybeli séta során sem derül fény a létére. A titkos szabadkőműves össze-

jövetelekre valószínűleg itt került sor, bár megtartásukról nem maradt fenn dokumentum.

A dísztermet és a grófi hálószobát összekötő boltozatos helyiségben a padló mozaikján látható csillag szintén a titkos társaság jelképe (bár maga a mozaik 20. századi). A külső homlokzaton is feltűnik a napmotívum a szabadkőművesség bizonyítékaként. Egyes feltételezések szerint a kastélyt övező angolpark (csakúgy mint az Esterházyak esetében Kismartonban) a beavatási szertartások helyszíne lehetett.

Festetics Antal azonban nem csupán építetett, hanem gyűjtött is. A gabonakonjunktúra miatt jelentősen növekedett a vagyona, így megvásárolta a megszüntetett páholyok iratait, könyvtárukat. A szabadkőműves iratok, levelezések gyűjtését gróf **Festetics Pál** is folytatta: az egyedülálló levéltárban a 19. század folyamán (egy osztrák gyűjtemény átvételével) összesen 104 kötet, vagyis 10 ezer ív tartalmú anyag gyűlt össze.

Közben a szabadkőművességet sújtó politikai nyomás is enyhült. Ugyan már 1848-ban kísérletet tett **Thoma Mihály Ágoston** a mozgalom újraszervezésére, csak a Kiegyezés után adott lehetőséget egy belügyminiszteri rendelet a páholyok alapítására Magyarországon. 1868-69-től angol és francia mintájú páholyok egyaránt alakultak, amelyeket – egyedülálló módon – 1886-ban a Magyarországi Symbolikus Nagypáholyban egyesítettek. A szabadkőművesség egészen 1919-ig virágzott ismét 11 ezer taggal: **Ady Endre**, **Kosztolányi Dezső**, **Benedek Elek**, **Wekerle Sándor** egyaránt valamelyik páholy tagja

volt. 1919-ben a Tanácsköztársaság betiltotta a szabadkőművességet, s a tiltás a Horthy-korszakban is érvényben maradt. 1945-től öt éven át ismét szabadon működhettek **Benedek Marcell** nagymester irányítása alatt. 1989-ben nyílt lehetőség a Magyarországi Symbolikus Nagypáholy újraszervezésére, 1992-ben pedig létrehozták a Magyar Nagyoriens-t is.

A páratlan dégi szabadkőműves levéltár azonban nagyrészt elveszett. A 19. század végén még kutathatott benne **Abafi Lajos**, aki 1900-ban jelentette meg a Szabadkőművesség története Magyarországon című művét. A második világháború azonban nem kímélte a kastély épületét: 1945-ben tűz pusztított az épületben, német, majd orosz katonai kórházak is berendeztek a falak között. A megmaradt iratok nagy részét pedig széthordták a háborút követő hónapokban. A sok-sok dokumentumnak csak mintegy a harmada maradt meg, amely az Országos Levéltár gyűjteményébe került

A Jobbik hátat fordított Gyurcsánynak - fotókkal

barikad.hu

2010, november 29

http://barikad.hu/jobbik_h%C3%A1tat_ford%C3%ADtott_gyurcs%C3%A1nyak_-_fot%C3%B3kkal-20101129

Bevezető:

Elfogadta az Országgyűlés a Jobbik javaslatát az iszapkatasztrófát vizsgáló bizottság felállításáról. A T. Ház ugyanakkor elutasította az álláshalmazás felszámolását.

Cikk Front kép - 280x185:

Az Országgyűlés mai ülésén a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alapról, illetve a szabad nyugdíjpénztár-választás lebonyolításával összefüggő egyes törvénymódosítások általános vitájára kerül sor. Országgyűlés 2010.10.29.

19.28: A nyugdíjrendszer átalakításáról szóló törvényjavaslat általános vitájának kezdetekor az **MSZP képviselő csoportja** elhagyta az üléstermet. Az örömteli eseményt nagy tapsal jutalmazta a T. Ház jelentős része.

19.25: Egyre szédületesebb tempóban darálja a napirendi pontokat **Latorczai János**. Hivatalos helyről meg nem erősített információink szerint a KDNP-s levezető elnök számára külön, titkos receptúrával készült extra erős kávékeveréket főznek a parlamenti büfében.

18.43: Vidám stadion-millió uralkodik az ülésteremben. **Rogán Antal** a gázárak szabályozásáról szóló képviselői indítványáról beszél, de Lipótváros hőséneke szavaiból - elsősorban saját frakciótársainak zajongása miatt - csak foszlányok jutnak el a páholyig...

18.10: Az Országgyűlés nagy többséggel, 364 támogató szavazattal (a szocialista Göndör István ellenszavazata és Kovács Tibor tartózkodása mellett) fogadta el hétfőn a jobbikos **Kepli Lajos** határozati javaslatát, amelynek értelmében vizsgálóbizottság alakul a Kolontár melletti vörösiszap-tározó átszakadása miatt bekövetkezett katasztrófa felelőseinek megállapítására, valamint a hasonló szerencsétlenségek megakadályozásához szükséges teendők számbavételére.

A T. Ház ezzel ebben a ciklusban az első ellenzéki indítványt szavazta meg.

17.35: Valóságos kocsmái hangulat kerekedett **Novák Előd** felszólalása alatt. A jobbikos képviselő a párt azon javaslatát indokolta, amely a politikusi álláshalmaznak állná útját. A tervezet szerint országgyűlési képviselő nem tölthetne be polgármesteri, vagy más közpénből javadalmazott tisztséget.

A kormánypárti honatyák erősen találva érezhették magukat, hiszen az ülésterem percekig harsogott a közbekiabálásoktól. A jobbikos politikusnak többször kellett a levezető elnök segítségét kérnie, hogy végig mondhassa beszédét.

Apáti István, a javaslat másik benyújtója örömmel konstatálta, hogy az MSZP támogatta a Jobbik javaslatának tárgysorozatba vételét, ám emlékeztetett: a szocialisták és a Fidesz számos kérdésben – köztük Izrael uniós társulási szerződésének ügyében is – cinkosan összejátszottak. A képviselő szerint az álláshalmaz ésszerűtlensége könnyen belátható, hiszen például egy gazda sem képes megművelni egyszerre 4-5 tábla földet, és egy munkás sem képes 4-5 műszakban dolgozni. A politikus felháborítónak nevezte, hogy míg Mátészalkán sokan minimálbérért dolgoznak, a legális politikusbűnözésnek tekinthető álláshalmaznak köszönhetően egyesek a kétmillió jövedelemp plafonnál is magasabb fizetésekre tesznek szert.

Lázár János meglehetősen egyszerű - ám április óta annál többször hallott - gondolatmenettel zárta rövidre a vitát: ebben a kérdésben a választók már döntöttek, hiszen minden Országgyűlésben ülő polgármestert demokratikus úton választottak meg.

Az LMP frakcióból nemrégiben a függetlenek közé átvált **Ivány Gábor** - Ivád polgármestere - meglehetősen érthető okokból nem támogatta a kezdeményezést. A képviselő értetlenségét fejezte ki, miért csak polgármester nem lehetne valaki országgyűlési mandátuma mellett, "miért szabad tanárnak, vagy miért *szabad kőművesnek* lenni?" - tette fel a kérdést a politikus.

Novák Előd szerint Lázár érvelése demagóg, hiszen Gyurcsány Ferenc sem azért ülhet a teremben, mert a választók értékelték a hazugságot. A képviselő Ivány Gábor hozzászólására reagálva hozzátette: a Jobbik támogatná, hogy parlamenti képviselő ne lehessen szabadkőműves. Orbán Viktornak láthatóan tetszett az ötlet - kérdés, vajon egy ilyen jogszabály életbe lépése után meg tudná-e őrizni kormánya a kétharmados többséget...

barikad.hu

MAGYAR HÍRLAPonline

Út a végzetbe

Forrás: Magyar Hírlap online

2010. december 9.

Szerző: Sinkovics Ferenc

http://www.magyarhirlap.hu/hatter/ut_a_vegzetbe.html

Kényes, ám annál érdekesebb témával foglalkozik új könyvében Raffay Ernő történész. A kötet címe: Szabadkőművesek Trianon előtt. A szerző azt is kutatja, milyen szerepük volt a hazai páholyoknak abban, hogy a trianoni békeszerződés és az ahhoz vezető fo-

lyamatok társadalmi, politikai, de katonai téren is készületlenül érték Magyarországot.

- Ön a trianoni békediktátum ügyének ismert szakértője, előző és új kötete is kapcsolatban áll ezzel a kérdéskörrel. Mi a véleménye arról, hogy Románia budapesti nagykövetsége a Nemzeti Színházban akarta megünnepelni Erdély román annexióját?
- Látni kell, hogy a románok 1918. december 1. óta nagy előszeretettel alázzák meg a magyar nemzetet. Ez egy nagyon furcsa pszichológiai állapot, hasonlít az igencsak erős szlovák trianoni pszichózisra. És itt nem a budapesti román követség akciójáról van szó. Dolgoztam diplomataként, tudom, hogy a rendezvényhez, s a helyszín megválasztásához a követségnek meg kellett kérnie a bukaresti külügyminisztérium engedélyét. Itt tehát nem lehet félreértésekről vagy véletlenekekről beszélni.
- De az sem lehet véletlen, hogy a közvélemény igencsak szoros összefüggést sejt a magyarországi szabdkömvesség és trianoni tragédia között...
- Teljes mértékben beigazolták ezt a gyanút a könyvvel kapcsolatos kutatásaim.
- Milyen módszerrel dolgozott? Hiszen a szabdkömvesség titkos és erősen titkolt dolog volt mindig és mindenütt...
- Levéltári források alapján végeztem a kutatásaimat. A mi országunk az egyetlen a világon, ahol hozzá lehet férni a szabdkömvesség dokumentumaihoz. Az történt ugyanis, hogy 1920-ban a belügyminiszter betiltotta a hazai páholyok működését, sőt, elkobozta az iratállományukat. Ma is bárki betekinthez ezekbe a dokumentumokba az Országgyűlési Levéltár P szekciójában.
- Mi volt az első benyomása, amikor belenézett az iratokba?

- Az, hogy a szabadkőművesség fegyelmezett, képzett és okos emberek által működtetett titkos szervezet, illetve a szervezetek által alkotott rendszer volt. Sok a félreértés és a tévhit e rendszerrel kapcsolatosan, a valóságban nincs benne semmi misztikum. Leszámítva az olyan apróságokat, hogy a dokumentumokban például arra is találtam utalást, hogy a szabadkőművesek bizonyos jelrendszerekről, mint mondjuk a kézfogásról vagy bizonyos lépésformákról is felismerték egymást.
- Ki lehet jelenteni, hogy a szabadkőművesség sokat ártott ennek a népnek és ennek az országnak?
- Tudni kell, hogy 1749-ben alakult az első magyar páholy Brassóban. Innen különféle utakon bolyong a hazai szabadkőművesség, a betiltást is megéri például 1795-ben a nagy francia forradalom miatt. Csak 1871-ben következik be a nagy áttörés, ekkor alakul meg Magyarországon a két, eltérő rítust gyakorló nagypáholy, de nemsokára, 1886-ban egyesülnek. Mindez a belügyminiszter engedélyével történik. A magyarországi szabadkőművesség egyébként filantropikus, filozofikus és progresszív irányultságúnak tartja magát. Elsősorban úgy tekint önmagára a hazai szabadkőművesség, mint egyfajta eszmegyárra. A belügyminisztertől kapott engedélyben is benne van, hogy vallási és politikai kérdésekkel nem foglalkozhatnak a magyar páholyok.
- Betartották?
- A századfordulón, pontosan 1900-ban radikalizálódik a hazai szabadkőművesség. Várady Zsigmond, a nagyváradi László király páholy főmestere veti meg ennek az alapjait egy írásában. Ez a radikalizálódás lesz aztán a trianoni tragédia egyik legfontosabb belső oka. A másik a parlamenti obstrukció, amely olyan következményekkel járt, hogy az 1911-ben beadott véderőtörvényt csak egy év múlva, 1912 júniusában tudja megszavazni az Országgyűlés.
- Hogyan hatott a szabadkőművesség akkor Magyarország sorsára?
- Közvetetten, mégis jelentősen. A Várady Zsigmond által írt és szerkesztett dokumentum a Társadalmi program címet viselte, s ezzel megkezdődött a szabadkőművesség társadalmi-politikai célrendszerének a kidolgozása. Noha ez tilos lett volna számukra. Vallási kérdésekkel sem foglalkozhattak volna, de az 1890-es években született egyházpolitikai törvényben már bizonyíthatóan benne volt a kezük. Legfőbb céljuk az általános, titkos és községenkénti választójog megteremtése volt, ezzel akarták leváltani a régi uralkodó réteget, s magukat a helyükbe tenni az elképzelt népparlament élén.
- És mit kezdtek volna az egyházzal?
- Meghirdették az antiklerikális harcot. El akarták venni a keresztény egyházak vagyonát, ideértve az egyházi iskolákat is, sőt, általánosan meg akarták szüntetni a hittanoktatást az elemi iskolában, helyette valamilyen etikai tantárgyat akartak létrehozni, ezt erőltette egyébként az SZDSZ is a rendszerváltozás után.
- Érdekes, hogy ennek épp Várady Zsigmond, azaz egy református ember állt az élén annak idején...
- A tizennégymillió holdon gazdálkodó katolikus egyház olyan hatalmat jelentett, amely sok református lelkészt is irritált, ezért is lettek sokan szabadkőművesek.
- Mintha isten ellen szóltak volna, igaz, voltak történelem, amelyek viszont a magyar történelem ellen szóltak...
- Jászi Oszkár például a legradikálisabbnak számító Martinovics-páholy főmestere volt. Ebbe lépett be Ady is. Jászi azt mondta egy beszédében, hogy újra kell írni a magyar történelmet, méghozzá a történelmi materializmus alapjain. Hozzáteve, hogy ki kell venni a hagyományokat a magyar történelemből, mert azok elbutítják a népet. Ezzel a népbútítással vádolták az egyházakat is. Azért is olyan érdekes mindez, mert 1918-ban három olyan

miniszter és egy államtitkár kap helyet Károlyi kormányában, aki a Martinovics-páholyból érkezett.

- Hogy viszonyult a szabadkőművességhez a baloldal?
- Például a szociáldemokrata Kunfi Zsigmond is páholytag volt, egyfajta összekötő kapcsot képezve a szabadkőművesség és a politikai baloldal között. A szabadkőműves Ady pedig a baloldali és liberális lapban, a Világban, valamint a Népszavában publikálja politikai verseit. A szabadkőművesség egyébként az első világháború lezárásának idejére már rendkívüli módon meggyengítette a nemzet összetartó erejét. Károlyi például a szabadkőműves-célokra megfelelően épp a földosztással van elfoglalva, amikor a románok kemény nemzettudattól fűtve, erős hadsereggel törnek ránk. Mindez egyenesen vezetett Trianonhoz.
- A törökök ellenálltak a Párizs környéki békediktátumoknak, ezek szerint ott nem voltak szabadkőművesek?
- De igen! Például pont azok az „ifjú törökök”, akiknek kifejezetten nemzeti elképzeléseik voltak. A szabadkőműves-páholyokat nem lehet egy kalap alá venni. Magyarországon is működtek nemzeti elkötelezettségű vagy istenhívő páholyok, mint például Budapesten a Nemzeti páholy, Szegeden az Árpád, vagy Kolozsváron az Unió. Csak fokozatosan csökkent a számuk, a radikálisoké pedig egyre gyarapodott. A nemzeti páholyok azt vallották, hogy a szabadkőművesség célja a magyar nemzetállam megerősítése. Ezt írásba is foglalták, s a dokumentumot felküldték a budapesti nagypáholyhoz mint afféle felettes szervezethez. A levéltárban viszont láttam, hogy a nemzetre vonatkozó sorokat idefőnt már jó vastagon kihúzta valaki annak idején. Vagyis a nagypáholy még a kérdés megvitatását sem engedélyezte.
- Úgy érezni a szavaiból, hogy a magyarországi nagypáholyok távol tartották magukat az első világháborútól...
- Igen. Tudni kell, hogy a Magyarországi Symbolikus Nagypáholy 1886 óta volt vezető szerve a hazai szabadkőműves-páholyoknak. S ez nyíltan is a franciaországi páholyok szövetségese lett. Dacára annak, hogy Magyarországot ekkor már katonai és gazdasági értelemben is szoros szálak fűzték Németországhoz. A francia és a német páholyok egyébként mind saját hazájukat támogatták a háborúban, a magyarok viszont senkit. Igaz, az egyre kevesebb hazai nemzeti páholy kórházi osztályokat csinál, téli ruhát küld a frontra. A radikális Martinovics-páholy viszont azt írja 1917-es jelentésében, hogy nem foglalkozik a háborús sérültekkel, mert más a dolga.
- Miért nem a német páholyokat választották szövetségesként a magyarok?
- Többek között azért, mert a három legjelentősebb óporosz páholy nem vett fel zsidókat a tagjai közé. Emiatt azoknak a páholyoknak, amelyeknek mégis lenne velük valamilyen kapcsolatuk, meg kell azt szakítaniuk. Egyébként az antantállamok páholyai már 1917 nyarán tartanak egy titkos konferenciát, ahol elrendezik a világ sorsát. Itt hangzik el, hogy Franciaországnak vissza kell kapnia Elzász-Lotaringiát, aztán meg kell teremteni a független Lengyelországot, vissza kell állítani a független cseh államot, s létre kell hozni az Osztrák–Magyar Monarchia elnyomott népeinek közigazgatási szabadságát. Látni lehet tehát, hogy lényegében 1917 nyarán készen volt a magyarok tragikus trianoni békediktátuma.
- Mikor jön el a páholyok alkonya Magyarországon?
- A második világháború után újra akarják szervezni magukat a hazai szabadkőművesek. El is indul a folyamat, ám Sztálin többször is követeli azonnali betiltásukat. De a hazai kommunisták egészen 1950-ig várnak ezzel. Miért? Mert Rákosi Mátyás gyermekkorában szabadkőművesek által fenntartott iskolába járt, s szabadkőműves szellemben nevelkedett. Ez is adalék a baloldali kapcsolatokhoz. A betiltás után, 1989-től alakulnak újra a hazai

szabadkőműves-páholyok, ma két szervezet, a Magyarországi Symbolikus Nagypáholy és a Magyar Nagyoriens Nagypáholy működik hazánkban.

- Nemzetellenesek?
- A kettő közül az egyiknek sajnos vannak nemzetellenes megnyilatkozásai. De többet erről most ne kérdezz.

Bővebben a könyvről a www.tortenelemportal.hu weboldalon

Siklósi András: Év végi számvetés és a jövő körvonalai

http://szenkoronaradio.com/publicisztika/2010_12_15_siklosi-andras-ev-vegi-szamvetes-es-a-jovo-korvonalai
hubatka, Wed, 2010/12/15

A karácsonyi ünnepekör

Őseink ünnepei gyakran a természeti jelenségekhez, a csillagászati (zodiákus) évkörhöz kapcsolódtak. Rendszeresen megülték – szertüzek mellé telepedve – például a tavaszi és őszi napéjegyenlőséget, valamint a nyári és téli napfordulót is. Utóbbinak épp most jön el az ideje. Ilyenkor a leghosszabbak az éjszakák, s a legrövidebbek a nappalok. A sötétség korszaka ez, a gonoszságé, a lélektelenségé, amikor nagyon kevés a fény, mikor az egész teremtett világ a megújulásra, újjászületésre vár. A téli napfordulón tartották a rituális sólyomröptetéseket, hiszen a magyarok közismert szent madara a Turul (a Szentlélek földi megtestesítője – lásd Emese álma!), vagy másképpen kerecseny, amely a legszebb légi vadász. Minden bizonnyal a karácsony is tőle kapta a nevét, nem pedig a keresztény kultúrkörből nyerte, mint az európai nyelvek többsége. Őseink virrasztással, dobolással, énekléssel, különböző szertartásokkal búcsúztatták az óévet, s egyben reménykedve, a jövőbe vetett hittel köszöntötték az új esztendőt, melytől azt várták, hogy a világosság növekedésével népünk is mindig visszanyerheti régi erejét, mely által megvalósíthatja kitűzött céljait.

A keresztény világ adventje is szentséges, kegyelmi idő: készülődés, várakozás Isten Fiának (a Fény gyermekének), az üdvözítő Jézus Krisztusnak eljövetelére, ill. tisztelgés édesanyja, Szűz Mária előtt. Az egyházi, liturgikus év nem a naptárhoz igazodik, hanem adventtel kezdődik, és a következő adventig tart. Az advent igazi meghitt hangulatát, szakrális ízét a hajnali vagy angyalai mise (roráté) adja meg, amit még böjtöléssel, bűnbánattal (gyónással), elcsendeséssel, családi imádkozással is megszentelnek. A többnyire fenyőágakból font adventi koszorú három lila (hit, remény, szeretet) és egy rózsaszínű (öröm) gyertyát tartalmaz, melyekből minden vasárnap eggyel többet gyújtanak meg. A karácsonyi ünnepekör nagyjából András napjától vízkeresztig (a mulatós farsang kezdetéig) tart; kiemelkedő eseménye a szentestén

celebrált éjféli mise s a szilveszteri hálaadás. De különböző mágikus varázslások (pl. Luca székének készítése), népszokások (regölések, betlehemezések) is kapcsolódnak hozzá, sőt a disznótorok a vidámságot, a jó kedélyt is képviselik. Az egészséges félelem (nem azonos a rettegéssel!) a bölcsesség talpköve; térjünk meg mi is mielőbb (azaz fogadjuk magunkba az Urat), és bízunk a Megváltóban, aki megszabadít bűneinktől, és megtart bennünket az érények útján, hogy később ne kelljen remegnünk az örök Bírótól. Átvitt értelemben adventkor nemcsak Jézus születését várjuk, hanem második eljövételét is, vagyis igyekszünk fölkészülni az utolsó ítéletre.

Karácsony egy különleges, misztikus alkalom arra, hogy a megtisztult lelkek találkozzanak Istennel, és megtapasztalják végtelen jóságát, kimeríthetetlen szeretetét. Forduljunk bizalommal hozzá személyes problémáinkkal, és könyörögjünk a bajba jutottakért, a szenvedőkért, a csalódottakért s a csüggedőkért. Fohászkozunk családunkért, szeretteinkért s árva népünk emberibb jövőjéért, közös sorsunk jobbra fordulásáért. Kérjük Öt, hogy legyen velünk irgalmas, vétkeink, mulasztásaink, hitelenségünk ellenére is. „Küldj minket, Urunk, hogy tudjunk örömet szerezni, könnyeket törölni, nyomorúságot enyhíteni. Hadd szolgálja így az egész életünk a Te dicsőségedet és mások üdvösségét.”

A világ jelenlegi helyzete

Nem feledve, hogy a Teremtő egyben a történelem mindenható ura is („ember tervez, Isten végez”), ebből az „éteri magasságból” térjünk vissza immár a szürke valóságba. Próbáljunk meg egy kis összegzést készíteni a világhelyzetről s a hazai állapotokról, majd tekintsünk előre, s fűrkésszük ki (mellőzve a fals, céltalan „jóslásokat”, összeesküvés-elméleteket!), vajon mit hozhat számunkra a jövő.

Az euroatlanti civilizáció túlélte önmagát, évei meg vannak számlálva. Világuralmi törekvései – ez már nyilvánvaló – elbuktak, lélektelen centralizációjából, barbár gyarmatosításából, ultraliberális democsokráciájából nem kér az emberiség. A kulisszák mögött máris egy kíméletlen háború folyik a hatalmi átrendeződésért s a világ egyre szűkösebb természeti javaiért, egyelőre még komolyabb fegyverek bevetése nélkül, vagy csak korlátozott, lokális szinten. A helyi csatározások azonban bármikor összeérhetnek, s ellenőrizhetetlen kiterjedésük lángba boríthatja egész bolygónkat. Ázsiában, Afrika és Dél-Amerika jelentős részén túlnépesedés van, míg Európában, Észak-Amerikában és Ausztráliában fogy a lakosság. Az etnikai eltolódás egyre nő a színesek javára, a fehér faj pedig az elöregedés, a végső kipusztulás örvényébe került. Az egyformán közös gyökerű, szabadkőműves-zsidó érdekeltségű cionbolszevizmus kimúlása után a judeokapitalizmus is elvirágozott, és a tönk szélére jutott. A fejlett Nyugatnak egyre inkább bealkonyul, míg a Kelet rohamléptekkel tör előre, s úgy hagyja faképnél vetélytársát, mint versenyautó a csacsifogatot. Az USA és az EU (s a mindkettőt kézben tartó Izrael) gazdasági és kulturális fölénye már a múlté; míg Kína, India, Oroszország és Brazília (BRIK) mind magasabbra emelkedik, de a mohamedán országok is tartják megszokott színvonalukat. A jövő a központosított, hierarchikus felépítésű, tekintélyuralmi rendszereken alapuló nemzetállamoké; a világvallások közül pedig egyedül az iszlám életképes, mert elég militánsan és politikusan átszövi az élet valamennyi területét. A kereszténység – noha még jelentős tömegbázisa van mindenütt – ezzel szemben sorvadásnak indult, visszahúzódott a lelki szférába, nem nyújt eligazítást a gyakorlati problémákban, ráadásul teljesen átítatja a rothasztó héber szellemiség. A mostani globális méreteket öltő „pénzügyi és gazdasági világválság” sem más, mint a profitjába kapaszkodó, ravaszul spekuláló bankárkaszt egyik utolsó népámító blöffje, hogy a „bankkonszolidációkkal” elnyelt további milliárdokkal megmentse zátonyra futott hajóját. De a Kelet és az arabok könnyedén kivonják magukat alóla, s valutáik nem igazán

rendülnek meg ezektől az ócska monetáris trükköktől. A dollár és az euro már csak névleges értéket képvisel, semmilyen nemesfém és munkafedezete nincs; ugyanakkor a világ anyagi eszközeinek kb. 60 %-át 100-nál alig több zsidó felségjelű rablóbanda bitorolja, miközben az emberiség zöme elképesztő nyomorban (éhség, szomjúság, járványok, analfabetizmus, hiányos közművek, mérgező környezet stb.) tengődik.

Ez a sátáni igazságtalanság azonnali jogorvoslatért kiált, s érthető okokból rövidesen elsöpri a mindent behálózó és kiszipolyozó, haszontalan talmudista rovarokat. A mélyben már készülődik a leigázott és kismimmizett népek általános, „ügydöntő” fölkelése, amit ideig-óráig a NATO technikai-katonai fölényével késleltethetnek ugyan, ám a vulkanikus robbanást elfojtani hosszú távon aligha bírják. Bármennyire is szeretnénk, békés úton ez a „paradigmaváltás” nem mehet végbe, mert a zsidó élőködők önszántukból képtelenek mérsékelni féktelen harácsolásukat, s fondorlatosan megszerzett vagyonukról, pozícióikról sem hajlandók lemondani. Ám az eltiport százmilliók már nem tűnnek tovább; lassan fölébrednek a rájuk bocsátott kómából, s bármi áron kivívják szabadságukat, függetlenségüket és önrendelkezésüket. Ebben az irgalmatlan véráldozatokkal járó, öldöklő küzdelemben akár egész népek, kontinensek is megsemmisülhetnek – köztük sajnos a magyarság is –, ezért alaposan föl kell készülnünk a túlélésre, hiszen valamennyi nemzet számára a legfőbb parancsolat a saját megmaradása és értékeinek, kultúrkincseinek, ősi hagyományainak átmentése az élhetőbb jövőbe. Felelőtlen, pofátlan politizálásával – a tényleges holokauszt előtt álló – Izrael ma a világbéke első számú közellensége, s minden idők leggyűlöltebb országa, amely ráadásul farkként csóválja (s várhatóan magával rántja végzetébe) az USA-t is. Az Egyesült Államok pedig korábbi koreai és vietnami veresége után immár az afganisztáni és iraki kalandjában is kudarcot vallott, s noha étvágya még Iránra is kiterjed, aligha meri megtámadni, ha maradt még egy csöppnyi józan-sága. A hedonista, elkényelmesedett, dekadens Nyugat gazdasági vonalon is fokozatosan lemarad az erőtől duzzadó, óriási tartalékokkal rendelkező Kelettől. Ezért ha utóbbi ügyesen taktikázik, és elegendő türelmet tanúsít, akkor vetélytársa előbb-utóbb túlrelett gyümölcsként simán az ölébe pottyan. A globalista világrend tehát biztosan összeomlik, s alighanem a legyengült, fogyasztóvá degradált, elhülyített fehér fajt is maga alá temeti, ami számunkra sem lehet vonzó perspektíva. Le kell szögeznem persze, hogy a Kelet túlbuzgó, elképesztő munkatempója, valamint puritán igénytelensége sem szimpatikus számunkra, hiszen eredendően az ember nem azért él, hogy dolgozhasson, hanem azért dolgozik, hogy megfelelően élhessen; vagyis semmit se vigyen túlzásba, de élvezze, használja föl szorgalma eredményeit, s általuk alapozza meg minőségi életvitelét. Ne higgyük azt, hogy egy keleti (pl. kínai, orosz vagy muszlim) gyarmatbirodalomban sokkal különb sorunk lehet, mint a mostani judaista rémuralom alatt; ezt a véleményemet cáfolhatatlanul igazolják a kivénhedt Európa „multietnikus, multikulturális” realitásai, vagy éppenséggel Tibet és Ujguria, ill. Csecsenföld könyörtelen letiprása. Nekünk, magyaroknak, nem tanácsos semmilyen „elsüllyeszthetetlen” óceánjáróhoz (lásd Titanic!) odaláncolni kis hajónkat, jobb, ha mindenkitől kellő távolságot tartunk, és saját érdekeinknek megfelelően manőverezünk a hullámzó világtengereken.

Ha sártekénk sorsa csak az elfajzott, elállatiasodott, istent játszó embereken múlna, akkor nem valószínű, hogy elkerülhetnénk a totális tragédiát. Szerencsére a Fönnvaló nem hagyta magukra teremtményeit, hanem törődik velük, gondoskodik róluk, s minden bizonnyal most is megmenti az arra érdemeseket a pokol bugyraitól. Úgy vélem, ebben inkább reménykedhetünk, mint ellenségeink jóindulatában, vagy akár szövetségeseink (??) és önmagunk „kozmi-kus erejében”. Mindent összevetve: a közeli (néhány éven, évtizeden belüli) apokaliptikus változás szükségszerű, és sokáig már nem odázható el (ám a „világvége” még kissé messzebb van!); azonban nincs okunk a bénító gyávaságra, hiszen bármilyen katasztrófa sújt ránk, Isten

segítségével meglelhetjük a kivezető ösvényt, persze csak ha mi is akarjuk, és megteesszük érte a tőlünk telhető legtöbbet.

A magyar sorskérdések és tennivalók

Hazánk egyben Európa földrajzi-közlekedési-szellemi centruma is; Magyarország őshonos nemzete kontinensünk legelső államának megalapítója volt. A magyarság itt, helyben fejlődött ki, s nem jött ide sehonnán! Tehát egy olyan entitás, amely nem tartozik szorosan sem Kelethez (bár rokonaink, potenciális bajtársaink jobbára itt élnek), sem Nyugathoz; ezért se lehetünk afféle komp vagy híd a két szembenálló tömb között, ugyanakkor nem vállalhatjuk a nekünk semmi garanciát nem nyújtó Európa további áldozatos védelmezését sem. A Kárpát-medence a világ talán legegységesebb, legszerveesebb, önellátásra legalkalmasabb térsége, melynek fennmaradását, „paradicsomi állapotát” csak a magyarság vezető szerepe biztosíthatja. Célunk tehát az évszázadok során ide költözött különböző népek, etnikumok „tejtestvéri közösséggé” formálása; ami azonban nem történhet meg a saját önfeladásunk árán, hanem kizárólag történelmi sérelmeink igazságos jóvátételével. A földünket szétdaraboló és elprédáló ordasoknak be kell látnia, hogy vagy visszaadják a „rablott holmit”, s velünk együtt boldogulnak, vagy mindnyájan elmerülünk a közeljövő tomboló hurrikánjaiban. Szakrális megbízatásunkat csupán akkor hajthatjuk végre, ha magunk is visszatérünk őseink útjára, s példákat nem másoktól merítünk, hanem önmagunkból. Először föl kell támadnunk, meg kell erősöd-nünk, és össze kell forrnunk ahhoz, hogy Isten igazi választott népeként másokon is segíthes-sünk, ill. betölthessük tanító, gyógyító, fényhordozó küldetésünket. (Sokan talán sajnálkozva mosolyognak ezen, s kigúnyolnak bennünket „délibábos” szemléletünkért; de ez nem szegheti kedvét azoknak, akik tisztában vannak a Regnum Marianum, a Szent Korona országa és a Szentkorona-értékrend fogalmainak pontos jelentésével.)

2010 virtuális valóságának látszólag legfontosabb hazai eseményei a parlamenti s az önkormányzati (helyhatósági) választások voltak. Rendkívüli, 2/3-os többséggel sikerült leváltani az MSZP-SZDSZ posztkommunista-neoliberális hatalombitorlóit, s helyükbe juttatni a Fideszt. Elvileg ez a támogatottság bármire elég, noha nem a jelenlegi félgymarmati, cionista rendszerben. Akik az orruknál tovább is látnak, nem csalódhatnak bennük, hiszen az az eredménytől függetlenül is világos volt, hogy ettől a bagázstól sem várhatók érdemi változások, mert eleve olyan pályán kényszerülnek mozogni, ahol minden szabályt ellenségeink és árulónk sóztak a nyakunkba. Valameddig el lehet még lavírozgatni ebben a számukra kellemes (nekünk viszont halálos!) fertőben, ám ha hajszálnyit eltérnének a „kóser iránytól”, azonnal megfojtánák őket „kenyéradó gazdáik”. Itt már évtizedekkel ezelőtt megírták a forgatókönyveket, ezért a mozgástér roppant szűkre szabott, s úgyszólván lehetetlen kitörni a nemzetünk életerét behatároló rideg karámból. Tudnunk kell azt is, hogy egész Európában a magyarság tengődik a legsiralmasabb körülmények közt, hiszen az egyre kevésbé titkolt cél legjobbjaink gyors likvidálása, majd a rátermett, becsületes vezetők nélkül maradó néptömegek tönkretétele és fokozatos bedarálása vagy elkergetése szülőföldjéről azért, hogy egy mohó, körülmetélt siserahad megszerezhesse Istentől kapott őshazánkat. Tehát eleve hibás hozzáállás az, amikor egyesek azon vitatkoznak, hogy beengedjük-e Törökországot vagy Izraelt az EU-ba (persze, hogy nem!), ahelyett, hogy azon töprengenének, miképpen tudnánk mielőbb faképnél hagyni az egész alvilági színtársulatot. Ugyanilyen melléfogás az is, amikor arra törekszünk (egyik jó magyar a másik hasonszőrűt gyalázva!), hogy elfecsérelt szavazatainkkal minél nagyobb szeletet hasítsunk ki bármelyik „honmentő” párt javára a balliberális „demokratúra” penészes tortájából. Ennél fogva a Jobbik – mely kétségtelenül a legradikálisabb és legmagyarabb érzelmű frakciót képezi a rendkívül silány mezőnyben – a maga 17 %-ával jóformán semmit sem tehet tátongó sebeink gyógyítása végett, hiszen valamennyi pozitív törekvését könnyedén

lenullázza a helytartó, vazallus többség. A kondícióink immár oly rémesek, anyagi, erkölcsi és szellemi-lelki tartalékainkat annyira kimerítették, hogy nincs más lehetőségünk, mint föl-rúgni mindent, lerázni bilincseinket és visszaszerezni elorzott javainkat, satuba szorított hazánkat, ill. megalkuvás nélkül végrehajtani a gyökeres rendszer- és államformaváltást. Az alapvetően önző, részérdekeket képviselő, sokfelől lekötöztetett pártok erre teljességgel alkalmatlanok, tehát nem lepődnék meg, ha az Orbán-kormányt – ígéreteinek megszegése miatt – mandátumának lejáta előtt elűzné a népharag.

Nehéz néhány jellemző mintát kiragadni, mégis soroljunk fel párat legégetőbb gondjaink közül. Nem zajlott le az elmúlt 65 év gazembereinek elszámoltatása és felelősségre vonása, ugyanakkor az üldözöttek, kifosztottak, derékba tört egzisztenciájuk kártérítése, rehabilitációja sem. Elmaradt a zsidókérdés (ezt még fölvetni sem merik sehol, mintha nem is létezne!) és a cigánykérdés rendezése, valamint az idegenek (főként az Izraelből érkező „honfoglalók”!) betelepítésének megakadályozása és a vészesen gyorsuló magyar népességfogyás megfordítása (pl. az abortusz betiltása, a főállású anyaság elismerése, a gyes és a gyed emelése, a nagycsaládosok kedvezményezése stb.) is. Nincs az országban közbiztonság, vagyonvédelem, jogállami és alkotmányos rend; sőt virágzik a „megélhetési bűnözés”, a hivatali korrupció, a fenyegető és brutális etnikai erőszak, az állami (rendőr)terrorizmus, a törvény előtti egyenlőtlenség, a szabadság és emberi méltóság agyagba döngölése. Kísérlet sem történt a tervszerűen megszüntetett munkahelyek pótlására, a foglalkoztatottság növelésére, a gazdaság, a piac és a pénzügyek nemzeti kézbe vételére, a falánk bankszektor szigorú ellenőrzésére, a haszonleső multicégek megadóztatására, euroatlanti (euro-antanti?) és „jósomszédi” kapcsolataink újragondolására, a tudatromboló, kultúrmoslékot okádó, hazug média „kifilézésére”, a (finnugor és egyéb) történelemhamisítások beszüntetésére, a tudományos és művészeti elferdülések helyrebillentésére, a lezüllesztett oktatás színvonalának visszaállítására, a honi tehetségek és feltalálók felkarolására, az elégtelen és beteg egészségügy (+ a megfizethetetlen gyógyszerárak) rendbetételére, a (lakásmaffiás) kilakoltatások azonnali blokkolására, a nyugdíjak távlatos értékörzésére, a mérgező, silány ételek (pl. ismeretlen eredetű adalékok, vegyszerek, nátrium-hiányos, káliumban gazdag „étkezési sók” forgalmazása) és italok kiszűrésére stb. stb.

Nem kétséges, hogy békés pótcselekvésekkel (pl. parlamenti felszólalásokkal, aláírásgyűjtésekkel, kilúgozott népszavazásokkal, zászlólengető tüntetésekkel-felvonulásokkal, sajtópolemikákkal), ráolvasó kuruzslásokkal ez a szörnyű, sok évtizede halmozódó gigantikus ganéhegy nem tüntethető el. A nemzet többségének fel kell lázadnia a rabtartó és pusztító „elit” ellen, ha élni akar, mert különben kivérzik, fölmorzsolódik az örökös meddő várakozásban. Ebben a leendő önvédelmi harcban csak magunkra számíthatunk, mert helyettünk senki sem oldhatja meg közös dolgainkat. Persze felelőtlenül, fölkészületlenül és idő előtt nincs értelme rohamra indulni (ne hagyjuk, hogy hitvány megrontóink „forradalomba” vagy polgárháborúba csaljanak bennünket!), mert oktalan lemészárlásunkkal semmit sem érhetünk el, s a helyzetünk csak tovább rosszabbodna. Abban biztos vagyok, hogy hamarosan eljön a kedvező alkalom, de addig sem ülhetünk tétlenül a babérjainkon. Próbáljuk meg mind teljesebben kivonni magunkat az idegenszívű hatalom befolyása alól, törekedjünk önellátásra és nemzeti összefogásra; szervezkedjünk minél szélesebb körben (ne lapos ideológiák, üres jelszavak, „izmusok”, pártprogramok mentén!), s bármilyen „sajjtörvényvel”, zsarnoki cenzúrával kívánnak elnémítani, mindenkor bátran mondjuk ki az igazságot. A tisztességes, nemzethű értelmiségnek kutya kötelessége szót emelni a visszásságok, jogsértések ellen, s azokat is fölvilágosítani, akik egyedül képtelenek a tájékozódásra.

Vegyük észre azt is, hogy honfitársaink rovására nem boldogulhatunk, nem köthetünk paktumot az ördöggel, mert ma ártatlan felebarátunkat lökik szemétre a pribékek, holnap pedig

minket. Legyünk elszántak, önzetlenek, megértőek, tanítsuk, segítsük egymást; leplezzük le gyarmatosítóink álcázott arcát, tárjuk föl rágalmaikat és gaztetteiket, készítsünk listákat a főkolomposok nevérol, elérhetőségéről és harácsoló vagyonáról, hogy ne csúszhassanak ki a számonkérőszék ítélete alól. Minden idegszálunkkal és képességünkkel készülünk föl a sorsdöntő ütközet(ek)re, mert ennek sikeres megvívásától függ jövőnk és megmaradásunk. S még valami. Soha ne engedjünk az óvatlanokat törbe csaló, konzum-idiótává gyaluló, amorális materializmus kísértéseinek. Fogadjuk el a kihívásokat, vigyük végbe, amit belátásunk, lelkiismeretünk szerint meg kell tennünk, de mindenkor tekintsünk az égre is, s rendületlenül kérjük Boldogasszony Anyánk és a Magyarok Istenének pártfogó támogatását. Dicső őseink sosem tértek ki a hódító banditák elől, de fohászodni se szégyelltek, ha túlerővel kellett megmérkőzniük; így aztán saját seregük mellé rendszerint elnyerték a mennyei „hadosztályok” szövetségét is, akikkel együtt legyőzhetetlennek bizonyultak. Mi is tőlük vegyünk példát, mert ezúttal sok évezredes, viharvert históriánk legborzalmasabb harcai előtt állunk.

A Kárpát-medence stratégiai pontjain gyűjtsünk halomba rengeteg tűzifát, s gyűjtsünk a csillagokig lobogó máglyákat, hogy „minden idegen rongy bennük égjen”!

Végezetül valamennyi tisztességes, jóakarató harcostársamnak és nemzettestvéremnek – éljenek akár a Csonkaországban, a Kárpát-medence megszállt vidékein, vagy a világ bármely pontjára számúzva – áldott, békés, szeretetteljes karácsonyt és eredményekben gazdag, boldog(abb) új esztendőt kívánok! Isten, az áldás már kevés; védd meg és segítsd a magyart!

MAGYAR HÍRLAP online

http://www.magyarhirlap.hu/velemen/uj_kokor.html

Létrehozás ideje: 2010-12-15 Szerző: Tamáska Péter

Új kókor

Mi, magyarok, magányos emberek vagyunk. Társaságban jóízűen nevetünk, de belül, nagyon mélyen szomorúak maradunk.

Az elmúlt harminc évben nemegyszer megállapíthattuk, hogy az élet ostoba és kiszámíthatatlan vállalkozás a magát népi, majd 1989-től egyszerűen csak demokratikusként definiáló állam zászlaja alatt. Nem csoda, hogy magunkban keressük azt, amit kívül amúgy sem találunk meg. Ez a titka mai individualizmusunknak, amit a közhit helytelenül a széthúzásra való hagyományos hajlamunkként bélyegez meg. S bár családon belül irtózatosszerű erőfeszítés történik egy emberibb rend elérésére – ez éppúgy hozzátartozik a rendszerváltás történetéhez, mint a tulajdon nem más, mint lopás prudhoni értelmezése –, a forradalomtól visszariadunk. (S csak választói lojalitásból hiszünk egy kétharmados, narancsszín forradalomban.)

Annyi furcsa dolog történt velünk már a kezdet kezdetén, amikor 1982 májusában – szinte egy időben a „radikális ellenzék” színre lépésével –, Brezsnyev elvtárs rosszállása ellenére, beléptünk a valutaalapba, és a világbank a hónunk alá nyúlt. A pártállamnak intellektuális piramisa volt, amely túlélte a belügy és a néphadsereg politikai főcsoportfőnökségét, s emberei tovább gyámkodtak fölöttünk, a levéltári és statisztikai adatokhoz pedig aláaknázott ösvé-

nyeken vezetett az út. Mintha minden a politbüro határozatai szerint ment volna végbe, kezdve azzal, hogy 1950-ben egy Gerő Andor nevezetű megbízható értelmiségit „kooptáltak” szabadkőműveseink élére nagymesternek – hogy hivatalosan (s felemás módon) felszámolja hálózataikat –, egészen a rendszerváltás előkészítéséig, amikor a nyugati „frontembereket” ugyancsak a párt választotta ki. S a magyar jellem nem állt a magyar szellem magaslatán.

Csak egy-két példa. „Az egykori III/III-as tábornok, Horváth József köszönetet is mondott Lendvai Pálnak, egykori tanítómesterének a kőszegi ávos kiképzőtáborban kifejtett tevékenységéért” – mondta 1994-ben „dobozolt interjújában” a pamfletíró Zsille Zoltán. (Horn miniszterelnöksége alatt nem engedték meg az MTV-ben az interjú sugárzását, aztán dobozolták.) A nemzeti bank hajdani alelnökéről, Kádár kedvenc nepperéről, Fekete Jánosról sem feledkezhetünk el. Az 1982-es, hatásában a mai napig végzetes adósságkezelés során elévülhetetlen érdemeket szerzett: minden hitelszerződést aláírt. Aláírása olyan, mint egy vészjósló jövendölés: fekete. 1985-ben dollárról jenre és márkára váltott át. A dollár értéke zuhant, az előbbieké emelkedett, tehát az ország adósságát az MNB fölértékelődő, dráguló pénzbe váltotta át. „Nem ez a svarc volt a végső!” – énekelhetnénk, hiszen majd tíz év után a győztes szocialisták ügyvezető alelnöke, a magát akkor még hedonistának tituláló Csintalan Sándor a HVG-ben arról beszélt, hogy „ez a párt nem az aszkézisre szerveződött”. Csak arra – mint a Halott újságíró nem hazudik című, 1995-ben írt könyvében az egyébként baloldali Szatmári Jenő írta –, hogy megdöntse a gyenge polgári kormányzatot, miközben a saját '56-osaitól rettegő köztársasági elnök szinte magán titkosszolgálatot épített ki. Már 1990 őszén, a taxisblokádban megjelent a szocialisták és az eszdeeszesek szövetsége, háttérben amerikai és izraeli bankkapcsolatokkal (Lantos, Soros, Reichmann, Sarlós). Végül is a Nyugat számára meglepetés volt az MDF 1990-es győzelme, nem erre számítottak

1987-ben Bokor Ágnes könyve – Szegénység a mai Magyarországon – a szegények számát minimálisan másfél millióra becsülte, nem is sejtve, hogy az új kőkorszaknak ez még csak az első és pártállami hozadéka volt. Ma legalább hárommillióan vannak, s százezerrel azok, akik a szegénységhatáron kötéláncosként egyensúlyoznak. A mostani új polgári kormányt tehát épp annyi veszély fenyegeti, mint Antall József kamikáze kormányát: a köztársaság és a demokrácia összefüggéseinek tudatos összezavarása szocialista részről éppúgy a lázítás része, mint a cigánykérdés és a szegényügy megoldatlanságának a központi hatalom és a rendőri tekintély ellen való fordítása. (Antiszemitizmus is van, amit az SZDSZ a „valutaalap évében” színre lépett egykori ellenzék utóda – Szatmári szavaival ; „gátlástalan és gusztustalan mohóságával” keltett új életre már a kilencvenes évek elején.) „Hedonistáink” még a kőpadon sem vallanak be, mennyi pénzük van. Az elmúlt két-három évtized csődöt mondott liberális eszmeáramlatait meglovagolva súlyos veszélybe sodorják a megújulást hirdető fideszes koalíciót, s konokul védik mindazt, amit azok és a választópolgárok – joggal – rossznak találtak. A szocialisták „népfront kormányának”, a gyűresányi regnálásnak legsötétebb idején már túl vagyunk: ezt a Hír Tv riporterének Medgyessyvel, a volt szocialista miniszterelnökkel folytatott beszélgetése is jól érzékeltette.

De megmaradt a párt és a pártkeret. A milliárdos szocialisták osztályharcot vívnak: megsemmisítő vereségüket nem tudják megbocsátani. Még a nyolcvanas években arra ítélték a magyar társadalmat, hogy generációkra szegény maradjon.

Nem kényszerül titoktartásra már a szabadkőművesség

Forrás: **Szegedi Tudományegyetem Website**

<http://www.u-szeged.hu/uj/kultura/nem-kenyzeul-tiokarasa>

Szerző: **Szekeres Nikoletta**

A szabadkőművesség napjainkban nem kényszerül titoktartásra, így az is nyilvános, hogy Nacsády Péter jogászt nemrégiben kinevezték a Magyarországi Nagyoriens Szabadkőműves Egyesület szegedi Universum páholyának főmesterévé.

– Hogy került kapcsolatba a szabadkőművesekkel?

– A kötény nélkülinek hívott embereket a szabadkőművesek maguk közé valónak tartják életük és gondolkodásuk alapján, bár ők nem tagok. A betiltás idején többen voltak, köztük apám is, aki bemutatott jó barátjának, *Csongor Győző*nek, a szegedi múzeum volt igazgatójának, hogy amint lehetőség lesz rá, felkészült és jószívű-jólelkű szabadkőművest faragjon belőlem. 1986-tól jártam középük, akkoriban a pesti Angelika Kávéházban találkoztak minden második szombaton. Amikor először megjelentem, annyira igyekeztem, hogy le ne késsem a találkozást (Szegedről jöttem vonattal), hogy fél órával korábban odaértem. Rettenetes zavarban éreztem magam, amikor beléptem az éppen akkor nyitó és még teljesen üres kávéházba. A pincér kérdezte, miben segíthet; egy baráti társaságot keresek, mondtam. A szabadkőművesek a hátsó teremben vannak, válaszolta... Nem titkolták akkor sem nagyon, bár ajánlatos volt ezzel csínjában bánni. 1989-ben avattak, de hosszú évekig illegálitásban kellett a gyűlésekre járnom.

– Miért vannak szabadkőműves páholyok vagy miért éppen ilyen keretek között foglalkoznak mindezzel?

– A szabadkőműves munkák rituális keretek között zajlanak, ezzel lépünk ki a profán világból, elhagyva a mindennapi küzdelmeket, érzelmeket és görcsöket, amiket egy pusztán kávéházi beszélgetésnél nem lehet, de ez nem klubdelután, nem kártyaparti. Az ember felkészül rá, felöltözteti a lelkét, mint amikor templomba megy, bár gyakorlatilag csak egy pincébe. A baráti vagy szakmai társaságok óhatatlanul azonos gondolkodású, társadalmi rétegű vagy foglalkozású embereket gyűjtenek össze, ami nagyon hasznos és ott is van lehetőség egyfajta önfejlesztésre, játékonkodásra, de a szabadkőműves páholyok lelkileg sokkal zártabb közösségek.

Nacsády Pétert 1989-ben avatták szabadkömvessé

Fotó: Segesvári Cs.

A szabadkömvesség szerveződése

– *Hogyan szerveződnek a páholyok?*

– Profán terminológiával élve az egyesület most megválasztott vezetője vagyok; ezek szövetségének, a nagypáholyának élén a nagymester áll. Két típusa van a szabadkömvés páholyoknak, az egyik az úgynevezett latin szabadkömvesség, ahol a nemzeti páholyok szuverének, nem függenek senkitől, de kapcsolatot természetesen tartanak egymással. Az angolszász típusú szabadkömvességben a nemzeti nagypáholy csak elvileg független, mivel az Angol Egyesült Nagypáholyának joga van véleményt nyilvánítani bizonyos kérdésekben, amit ildomos tudomásul venni és elfogadni. Amennyiben ez a központ valakitől megvonja elismerését, az alá tartozóknak kötelességük követni és a kérdéses testvériséget kiközösíteni, akár meggyőződésük ellenére is.

Hazánkban az angol orientációjú Magyarországi Symbolikus Nagypáholy, a latin mintájú Nagyoriens, egy francia alapítású női, és a belga központú nemzetközi Droit Human (Emberi Jogok vegyes) Nagypáholya működik. Ebben semmi különleges nincsen, mert az igazságkeresésnek nemcsak egyetlen üdvözítő útja van, hanem többféle megközelítés létezik, és mindenki szabadon dönthet, melyiket választja, sőt egyikből át is lehet menni a másikba.

– *Hogyan történik a tagfelvétel?*

– Ahhoz, hogy valaki csatlakozzon, két ajánló kell, tehát lehet kívülről jövő, „kereső” is. Három testvér külön-külön találkozik vele, elbeszélgetnek, majd egymástól függetlenül írnak róla egy-egy jelentést. Ezeket a főmester felolvassa a páholyának, majd szavaznak arról, hogy behívják-e egy rend előtti meghallgatásra.

E meghallgatásnak rituális és pszichológiai vonala van, hiszen bekötött szemmel viszik be a páholyba, ahol bárki bármit kérdezhet tőle. Azért van szükség arra, hogy ne lásson, mert nem a körülötte ülők kiléte a fontos. Megfelelő értelemmel rendelkező ember, ha ismeri a szabadkömvesség elveit és történetét, felmérheti mit várunk el tőle, így ennek megfelelően alakíthatja ki a véleményét, válaszát, esetleg a szándékosan hamis választ. Számunkra először a lelke és az őszintesége a fontos, még az sem feltétlenül, hogy mennyire cizelláltan válaszol a kérdésekre. Az az elvárás, hogy egyenes kérdésre egyenes választ adjon.

– *A szembekötést nem indokolja, hogy egyes tagok esetleg nem vállalják a „hovatartozásukat”?*

– De. Noha teljesen természetes emberi kíváncsiság, hogy tudni akarja, hova és kik közé került, az azonban sokkal fontosabb, hogy magába szálljon és próbáljon minél inkább őszinte lenni. Előfordul, hogy egy szabadkömvés munkaköre vagy -helye miatt nem szeretné, ha

tudnák ezt róla, ettől függetlenül nagyjából még a kívülállók számára is tudható, hogy kik tagok. A testvériség nem követeli meg a tagjaitól, hogy felfedjék magukat, nem lesznek elfogadottabbak, ha ezért teszik kockára az egzisztenciájukat. Én, akárhova megyek, rögtön megmondom, hogy a munkáltatómat vagy a személyemet emiatt ne érje támadás. Az irodámba kirakott jelképek is egyértelművé teszik, hogy szabadkőműves vagyok, nem titkolom, vállalom a médiában is.

– ***Hogyan lett főmester?***

– Az előző főmester lemondott, de az élet nem állhat meg, így újat kellett kinevezni. Rám esett a választás, úgy gondolták, méltó vagyok arra, hogy vezessem a páholyt.

– ***Mennyi időre szól a kinevezés?***

– A szabadkőművességben egy esztendő szeptembertől szeptemberig tart. A fő- és nagymestert egy évre választják, ezt kétszer meg lehet erősíteni, tehát három évig tarthat.

– ***Milyen feladatai vannak?***

– Képviselem a páholyt a külvilággal és a páholyokkal való kapcsolatokban, egyben tartom a testvéreket, biztosítom és megszervezem a gyűléseket, összeállítom ezek programjait.

– ***Tartozik-e elszámolással a nagypáholy felé?***

– Ha pénzbeli támogatást kapunk igen, de mi önfenntartók vagyunk és szabadon szervezzük az életünket. Természetesen a gazdálkodásunkat be kell mutassuk, de másban nem tartozunk a nagypáholyoknak el- és beszámolóval, csak igazgatási kérdésekben szólhat bele az életünkbe.

– ***Milyen rendszeresen találkoznak?***

– Mi egy hónapban egyszer, vannak akik kétszer, többnyire ugyanott.

– ***A szabadkőművesség szervezete tudott a korral modernizálódni?***

– Szükségszerűen. Nyilván egészen más volt a helyzet az előző századokban, amikor ildomos volt a titkosság. A szabadkőművesség alapja, hogy az emberek szabadon gondolkoznak és deklarálják, hogy semmiféle dogmát vagy felülről jött információt nem hajlandóak anélkül elfogadni, hogy saját magukban meg ne emésszék, kérdéseket tegyenek fel, ne adj' istenkával illessék és ellenvéleményt fogalmazzanak meg. Éppen ezért érthető, miért nem tűrték a politikai rendszerek, tehát az is mutatja a szabadság és demokrácia szintjét, hogy létezhet-e és működhet-e a szabadkőművesség.

– ***Amikor az önkényuralmi rendszerek betiltották a szabadkőművességet, valóban felfüggesztették a működésüket?***

– Nem. Illegálisan működtek, igazán extrém helyeken is, például volt, hogy egy koncentrációs táborban az oda elhurcolt emberek rájöttek, ez összeköti őket, és ahogyan tudták, elkezdtek a maguk módján megszervezni az életüket. Magyarország viszonylag jobb helyzetben volt, ugyanis – bár ez nem vet kifejezetten jó fényt a szabadkőművességre – Rákosi Mátyás, aki tagja volt a Galilei Körnek, be akart lépni és jelentkezett a Symbolikus Nagypáholyba.

Nem vették fel, ezért bosszúból betiltotta a szervezetet, de mire ez a rendelet 1950-ben megjelent, a szabadkőművesség a környező országokban már mind illegalitásban volt. Mivel Rákosi továbbra is szimpatizált a szabadkőművességgel és a tagokkal, kizárólag azért, mert testvérek voltak, nem bántották őket, ellentétben Spanyol- vagy Németországgal, ahol korábban kifejezetten üldözték őket.

– Ha egy szabadkőműves – a páholybeli viselkedésének megfelelően – kiáll a szabad gondolatokért, vagy azért, hogy ne fogadjon el olyan elveket, szabályokat és döntéseket, amik felülről jönnek és ezek miatt összetűzésbe kerül a profán hatalommal, a páholy ki tud-e állni érte?

– Profán hatalmunk, nyomásgyakorlási lehetőségünk sajnos nincs a külvilágra. Sokan mégis azt hiszik, amikor ezt állítjuk, voltaképpen csak igazi hatalmunkat próbáljuk leplezni.

– Milyen kapcsolatban áll a Szegedi Egyetem a szabadkőművességgel?

– Erről nem sokat tudok. Annyit talán érdemes megjegyezni, hogy amikor 1945-ben Magyarországon újjáalakult a szabadkőművesség – elsők között a Magyarországi Symbolikus Nagy-páholy Árpád, a testvériséghez páholya –, annak több olyan jeles tudóember is tagja volt, akik később az egyetemen tanítottak, például *Koltai-Kasztner Jenő* az Olasz Tanszék és *Madácsy László*, a Francia Tanszék vezetője (1959–1978), illetve akkor még szabadkőművesinas *Antalffy György*. Szegeden a testvériséghez tartozott *Móra Ferenc* és *gróf Ráday Gedeon*, a lélekidomár, csakúgy mint *Csongor Győző*, hogy néhány híresebb szegedit említsek. Egyes források szerint a szegedi árvíz idején az erődítési és védekezési munkákat irányító *Pulcz* tábornok is szabadkőműves lehetett.

Szabadkőművesség tevékenységei

– A szabadkőművességet kulturális-társadalmi célokat szolgáló szerveződésnek kell elképzelni?

– Maradhatunk annál, hogy kulturális önképző és szervező egyesület vagyunk. Elsősorban önmagunk építésén munkálkodunk, mert ahhoz, hogy az ember a külvilágban meg tudjon jelenni, példát tudjon mutatni, önmagát kell ismernie. Természetes, hogy mindenféle gondolkodású ember van közöttünk, ettől még nagyon jól megvagyunk. Viszonylag széleskörű támogatói tevékenységet is folytatunk, ezeket az adományokat mi adjuk össze, így segítettük az Árpád-gyermekotthont – ami szintén szabadkőműves alapítvány, az Árpád, a testvériséghez páholy alapította, de mi is természetesen tekintettük, hogy segítjük. Segítettük Budapesten a Vakok Intézetét, adakoztunk a szegedi Móra Ferenc Múzeum előtt álló oroszlánok felújítására, számítógépet adtunk a helikopteres mentőszolgálatnak. Bár az összeg nem olyan jelentős, száz-kétszáz ezer forint, tőlünk ennyi telik.

– Milyen jellegű tevékenységeket jelent az önfejlesztés és egymás segítése?

– A munkák, amelyeket megtartunk, olyanok mint egy szeminárium: valakinek kiadunk egy témát, amit legjobb képességei szerint elkészít, ezt vitatjuk meg. Ennek során – furán hangzik, és nekem is idő kellett, amíg megtanultam, és tökéletesen mára sem sikerült elsajátítanom, hogy – szem előtt kell tartani, ne akarjam a másikat legyőzni. Elmondom a nézőpontjaimat, meghallgatom a rá adott választ, ezáltal mindketten gazdagabbak leszünk, és ha elfogadja az én nézeteimet, az nekem jó. Az ő mondanivalója – ha annak nem a különböző módokon be-

táplált, a média által a szájba rakott hamburger-információ és -kultúra alapja – azáltal, hogy találkozik az én másféle vagy ellenvéleménnyel, több lesz, még ha nem is fogadja el. Ennek éppen ez a lényege. Ez bizonyos önfegyelemre is rászoktatja az embert, a munkán sem lehet akárhogy viselkedni. A francia Nagyoriens lépcsőházban található egy idézet *Saint-Exupéry*től: „Testvérem, azzal, hogy különbözöl tőlem, nemhogy sértenél, gazdagabbá teszel.”

Másrészt mivel az élet különböző területeiről jöttünk, a büntetés-végrehajtási intézetben dolgozó nevelőtől akadémikusig sokféle tag van köztünk. Mindenki a maga módján érdeklődik valami iránt, és a bemutatott munkával olyat adhat a többieknek, ami esetleg mást különben nem érdekelt volna. Lehet, hogy a hallgatóság legtöbb tagja továbbra is közömbös marad a téma iránt és nem foglalkozik vele többet, de akkor is gazdagabb lesz tőle. E munkák meglátásai eltérhetnek a mai tudományos nézőpontoktól.

Én így tudtam meg például, hogy Kossuth Lajos az emigrációban sok mindennel foglalkozott, többek között hadmérnöki ismereteket is szerzett, és a szegedi árvíz utáni újjáépítéskor tanácsokat adott az erődítési és feltöltési munkálatokhoz; bár azt nem tudom, ezeket megfogadták-e. Ha csak abban a keretben gondolkodom, hogy ő forradalmár volt, Szeged és a nép büszkesége, eszembe nem jut ezzel foglalkozni.

– *Ezeknek az előadásoknak van-e írásos nyoma könyvekben vagy folyóiratokban?*

– Ezeket a páholy irattára őrzi, de meg is jelennek. Szegeden lehetett is kapni a Nagypáholy kiadványát, Szabadkőműves gondolatok címmel adtuk ki. Az Univerzum a weboldalára tette fel a munkákat.

Szükség van-e a titkokra?

– *Mennyire nyilvános napjainkban a szabadkőművesség működése?*

– Teljesen nyilvánosan működik. Az Universumot a Csongrád Megyei Bíróság jegyezte be, mint kulturális egyesületet. Aki el szeretne érni, a 30-279-51-74-es számon, vagy e-mailben a pnacsady@freemail.hu-n lehet megtalálni. Látja, ennyire nem titkos a szabadkőművesség.

– *A nyilvánosság úgy is igaz, hogy a gyűléseik is látogathatóak?*

– Ez egy diszkrét társaság zártkörű rendezvénye, tehát csak az mehet be, aki tag.

– *A titok felfedése a szabadkőművesek igénye volt és/vagy a kor változásával vált lehetővé?*

– A totális diktatúrák idején a titkok megőrzése a szabadkőművesség létérdeke volt, de a történelmi fejlődés során az önvédelem szükségességi szintje változott, így az elmúlt húsz évben a társaság a legtöbb országban nincs üldözöttségnek és életveszélynek kitéve, nem kell illegálisan és titkok között dolgozni. Felismerhetők, akár a telefonkönyvben is megtalálhatóak vagyunk. Sőt négy-öt évvel ezelőtt a francia televízióban megjelent egy film, amely egy teljesen szabályos szabadkőműves munkát mutatott be egy az egyben. Természetesen arcok nélkül, hiszen ha valakit az érdekel, miről diskurálnak a szabadkőművesek a gyertyák homályában, nem az lesz a fontos, hogy kit ismer fel.

– *Miért támadják a szabadkőművességet?*

– Vannak, akik előszeretettel jelennek meg a nagy leleplező képében. Ha azonban a tényleges munkát összekeverik, egy kevés rosszindulattal elég nagy butaságokat lehet kihozni mindeből, és sajnos a mai életben általában – nemcsak a szabadkőművességgel kapcsolatban – bővelkedünk a rosszindulatban. Annak, hogy én mit teszek, mit dolgozom, semmi köze ahhoz, hogy a szabadkőművességben mi a szerepem és ott hogyan munkálkodom.

– *A támadások nagy része nem a tudatlanságból adódik? A nem ismert iránti félelemből?*

– Nem biztos, hogy félelemből, hanem mert manapság divat leleplezőnek lenni. A Leleplező folyóiratot szoktam is olvasni, érdekes dolgok vannak benne, egy cikk azonban hátborzongató butasággal próbálta bemutatni, hogy a „szabadkőműves összeesküvés” mit rondított Debrecen főterén. Az látszik, hogy olyan ember foglalkozott vele, akit valamennyire érdekel a testvériség és a szimbolika, de ezt nem tudta feldolgozni magában vagy csak nagyon felületes volt és összezagyvált mindent. A könyv szerint a főtér kövezetén található a dollárpiramis, melynek felső részén egy szem található, Debrecenben azonban a különálló kis háromszögben egy lámpaoszlop áll, ráadásul az egész háromszög félre van tolva a villamossín mellé. Amennyiben ezt szabadkőműves építette volna, akkor a Kossuth-szoborral szembe teszi, hiszen ő is szabadkőműves volt, és nem a villamossín mellé. A cikkíró nagyon komoly bizonyítéknak tekinti azt, hogy egy hold és egy nap található a téren. A nap nagyon szép mozaik, a hold viszont egy félkör alakú pad – ha az ember mindenáron találni akar valamit, akkor mindenben bizonyítékot lát. Az érdekes azonban az, hogy a „nagy leleplezőnek”, ha már minden áron a szabadkőművesek keze nyomát keresi, az egyik legfontosabb szabadkőműves és rózsakeresztes szimbólum fel sem tűnt, pedig az tényleg ott van a debreceni főtér közepén: a főnixmadaras kút, ami nem azért található ott, mert azt a szabadkőművesek rakták oda, hanem mert az többek között a reformáció egyik jelképe is.

Általában tehát nem félelemből, sokkal inkább rosszindulatból és tudatlanságból találnak ki „tényeket”, aminek azonban semmi köze ahhoz, amiről igazából beszélni szeretnének. A kezdet kezdetén én is beleestem abban a hibába, hogy annyit foglalkoztam a szimbólumokkal, hogy a végén már ott is jelképeket láttam, ahol egyébként semmi hasonló nem volt. Ezt azonban fel tudtam dolgozni és megtanultam, hogy ott ne keressek, ahol nincs.

– *Megkönnyebbülés volt-e vállalni a szabadkőművességét, vagy ennek nincs jelentősége?*

– A lelkem szempontjából nincs jelentősége. Annak a társadalmi változásnak a szempontjából viszont igenis van, amelyiknek el kellett indulnia ahhoz, hogy ez vállalható legyen.

– *Érte-e emiatt szóbeli vagy más atrocitás?*

– Egyszer egy úr berontott a munkahelyemre mondván érti már, miért viselkedem így, lelepleződtem, mivel előző nap szerepeltem a tévében. Ez nem volt komoly támadás, máskor ilyen nem ért. Amikor viszont a nyolcvankilences-kilencvenes években kiderült a szabadkőműves-ségem, írnom kellett egy igazolást saját magamról, ki és mi vagyok. A munkahelyemen később tudomásul vették, elfogadták.

Vallás és politika

– *Van-e vallási alapja a szabadkőműves testvériségnek?*

– Nincs. A testvériség nem egyházként működik és nem is akar úgy működni, nincs követendő transzcendens irányvonal. Egyes szabadkőműves szerveződések megkövetelik az istenhi-

tet, például az angolszász irányzat *egy* létező Istenbe és kinyilatkoztatásba vetettet, ez azonban szabadon behelyettesíthető bárkivel vagy bármivel. Az általunk követett latin irány a Világegyetem Nagy Építőmesterének dicsőségére dolgozik, egy másik az Egyetemes Szabadkőművességére, ezek kilétét is mindenki saját lelkiismereti szabadsága alapján magyarázhatja: lehet rendező erő, erkölcsi szubsztancia vagy maga az Isten. Mi a Bibliát használjuk, de nem a vallási meggyőződés, hanem az európai zsidó–keresztény kultúra jelképeként, az osztrák Oriens pedig olyan könyvet, amelynek minden lapja üres: ezekre a lelkiismereti szabadság alapján mindenki azt gondol, amit akar.

– *Szóba kerülnek-e vallási kérdések?*

– Vallásról beszélgetünk, vitatkozunk is, de nem úgy, hogy az egyik vallás, kontra a másik. Volt, hogy valaki Indiában járt, majd előadást tartott a hinduizmusról és a mandalákról, ezzel kapcsolatban pedig felmerült a buddhizmus vagy hogy miből tevődik össze a zoodiákus az európai kultúrában, valamint ennek megfelelően más vallások milyen csillagjegyeket ismernek, és ezek összeegyeztethetőek-e az európai kultúra csillagjegyeivel.

– *A tevékenységük mennyire függ(etlen) a politikai vonatkozásoktól?*

– A szabadkőműves páholyban tilos a napi politikai kérdések a feltevése is, hiszen nem az a lényeg, hogy ki milyen szerveződés vagy irány híve, ezen túl kell tudni lépni. Akkor van gond, amikor az emberek nem tudják függetleníteni magukat ezektől a rendszerektől. Ez nagyon nehéz a mindennapi életben is, de ezen túllépni szintén önmagunk tökéletesítésének egy fajtája. Napi politikai kérdések nem merülnek fel, és ha a vita vagy a beszélgetés véletlenül erre felé elcsúszik, a főmester leállítja azt.

Szabadság, egyenlőség, testvériség – hagyomány, szolidaritás, tolerancia

– *Miért aktuális ma a szabadkőművesség?*

– Az embernek szüksége van arra, hogy értékrendje alapján legyen képes arra, hogy az őt körülvevő, koronként változó és manapság erkölcsi szempontból igencsak értékvesztett világot szemlélve tartást adjon saját magának. Egy időben a szabadkőművesség jelszava a francia forradalomból örökölt szabadság, egyenlőség, testvériség volt, úgy vélem, ezek a fogalmak jórészt érthetetlenek lettek.

A szabadság az 1723-ban alkotmányt készítő Anderson szerint nem azonos a szabadossággal, ahogy ő mondta, az ember alkalmas szabadkőművesnek, amennyiben kellő bölcsességgel tekinti a világot és nem nő vagy elmebeteg, avagy veszett libertinus. A 19. századtól napjainkig a szó éppen ebbe a jelentésbe fordult át: az embernek szabadságában áll félelem nélkül megtenni mindazt, amit a törvény nem tilt. Manapság, sajnos, az egyén mérceként és kiindulópontként önmagát helyezi a középpontba, elvégre ő az Individuum, „A Szabad Ember”, és feljogosítva érzi magát a csakis általa vagy elvbarátai által önkényesen kiválasztott eszméket tisztelni és a másoknak szent elveket kigúnyolni, besározni, környezetén kizárólag saját másóságának elviselését és tiszteletét kérve számon. A szabadság eszméje így napjainkban lejáratottá vált a pénz és az ebből eredő hatalom világában, olcsó egyéni vagy politikai érdekekért mondanak le róla az emberek, pedig a 19. században az életüket áldozták érte: a tizenhárom (igazából tizenöt) aradi vértanúból – akik ezért a hazáért harcoltak – csak öt volt magyar... (A tizenhárom Auffenbergi-Ormai Norberttel, és Kazinczy fiával, Lajossal egészül ki. Ide számítják tizenhatodiknak még Lenkei Nepomuk Jánost is, akit halálra ítélték, de a kivégzése előtt öngyilkos lett. Jókai öröla mintázta Baradlay Richárdot.)

Az egyenlőség szintén érdekes kérdés, mert ez mindig a törvény előtti egyenlőséget jelentette, azaz azt, hogy a születési előjogok nem nyújtanak kiváltságot; pedig az emberek nem egyenlők, nem akarnak és nem is tudnak azok lenni. Ettől függetlenül a másikat ugyanolyan emberként, ugyanolyan tisztelettel kellene tekinteni.

A testvériség keresztény eszme, nem a szabadkőművesek találták ki, azt jelenti, hogy míg az ember a barátait megválogathatja, testvérét a sors teremti társául. Azonos gyökerekből és elveken nevelkednek, azonos értékeket fogadnak el, ezáltal szeretni, tisztelni, védeni, féltetni és segíteni tartoznak egymást, egymásért felelősséggel tartoznak és ezt vállalják. Ehhez esetlegesen valamilyen vallási érzés is járulhat, egyesek Krisztus tanaiból vezetik le. A szabadkőművesek ezek alapján testvérnek ismernek el mindenkit, aki meglátta a Világosságot. Attól még, mert a társamat testvéremnek tekintem, lehetnek vitáink, sőt túlfűtött indulat is előfordulhat: emberek vagyunk. De ha alapvetően jószándékúak vagyunk, biztosan találunk olyan közös nevezőt, amiben az ellentéteket fel tudjuk oldani, így nem leszünk haragtartóak és meg tudunk egymásnak bocsátani.

A hármasság persze ki kell egészíteni, mert a mai ember számára ezek már nem sokat jelentenek. Mivel a világnak aktuálisan is mondanunk kell valamit, három másik fogalommal egészíteném ki a szabadság, egyenlőség, testvériség jelszavát. A szabadkőművesség lényegéből fakad a hagyomány tisztelete, hiszen ez a szervezet követendő értéknek tartja mindazt, amit az ősök felkutattak és tovább örökölték azért, hogy a közösségi tudás ne vesszen el. Ennek őrzőit tisztelet illeti, mert a múlt ismerete nélkül nincs jelen. A hagyománynak éppen abból támad az ereje, hogy olyan látható, érthető és elődeink által kipróbált időtálló értékrendszer, amit mindig magáénak vallhat az ember, bár hűnek lenni hozzá nagyon nehéz, mert a régi értékeket tüzzel-vassal próbálták kiirtani.

A szolidaritás szorosan összefügg a hagyománnyal, mivel csak azzal tudunk így viselkedni, akinek átérezzük a sorsát, megértjük gondját és akivel azonosulni tudunk örömeiben-bánatában. Összefogni másokkal, önként sorközösséget vállalni velük, értük dolgozni, lemondani a javukra valamiről, ehhez kell valami közös érték; a mai politika ennek éppen az ellenkezőjében érdekelt, abban, hogy minél többen fogadják el a média irányítását és váljanak a fogyasztói társadalom nem-gondolkodó alanyaivá.

A tolerancia manapság sokszor félreértett vagy szándékosan félremagyarázott szó. A kölcsönösségen alapul, határa az intolerancia, a szabadkőművesség azt vallja, minden (megszűrt) információ az ember építkezésére szolgál: tisztelem és elfogadom a másik felet az esetlegesen számomra tévelygéseknek hitt eszméivel is, mert az igazságkeresésnek több útja van, csak a politika világban léteznek egyedül helyes, világmegváltó eszmék.

Az elmúlt száz évben nyolc-tíz alkalommal változott az erkölcsi világrend (beleértve a kiegyezés utáni boldog békeidőket, az első világháborút, a vörös terrort, a Horthy-rendszert, a Szálasi-fasizmust, köztársaságot, a Rákosi-kort, 56-ot, a Kádár-kort és az elmúlt húsz év teljes erkölcsi züllését), mondhatja-e napjainkban valaki a gyermekének, hogy van olyan erkölcsi rend, tisztesség és tartás, amit figyelembe lehet venni? Nagyon kevés ilyen ember van, hiszen manapság nevetséges és nem tiszteletre méltó dolog, hanem élhetetlen lúzerség becsületesnek lenni. Természetesen az sem mindegy, mi az, amit a hagyományok terén példának tekintünk és meddig megyünk vissza. Amikor ez a sokféle erkölcsi rend ütközik össze – az ország lakosai pedig keresik önmagukat, eredetüket, meg nem hamisított múltjukat –, az inga összevissza leng, szélsőségeket látunk minden szinten a politikai oldalon, de ez természetes. Ezt tudni kell vagy kellene kezelni. Ez azt jelenti, hogy most kellene egy olyan utat találni, amivel az ember megtalálja saját kulcsát, lelkét és múltját. Történelmi nagyjainkra bátran építhetjük hagyományainkat: hol vannak ma azok az emberek, akik eljöttek, harcoltak és meghaltak ezért az eszméért, ezért a Hazáért...?

Szekeres Nikoletta

**Szegényházak, hajléktalanszállók, munkáslakások:
szegénypolitika a Monarchiában
Forrás: Ombrello**

<http://hvg.hu/cikk/epiteszet/11162-szegenyhazak-hajlektalanszallok-munkaslakasok-szegenypolitika-a-monarchiaban->

2010.12.25. szerző: Merényi György

*„A rókáknak van barlangjuk
és az égi madaraknak fészük,
de az Ember Fiának nincs fejét hová lehajtani.”
(Lk 9,58)*

A rendszerváltás utáni években, különösen karácsony ünnepi napjaiban sokkolta a városokban az utca emberét az ingyen meleg ételért sorakozó szegények és hajléktalanok sokasodó tömegének látványa. A nosztalgiával szemlélt archív felvételek tanúsága szerint azonban a szegénység, a társadalom perifériájára csúszott emberek képe régóta jelen van Magyarországon. Igazán átfogó megoldást erre csak a Monarchia korának városvezetése próbált találni – az akkor emelt házakat még most is használjuk.

A Schodits Lajos és Eberling Béla tervei alapján épült budapesti Népszálló korabeli képeslapon

Olyan karitatív célú intézet, amelyet az állam, a társulati jótékonyosság valamint magánszemélyek működtettek, például a 16. század elején is létezett Brassóban. A török hódoltság idején szétzilált közigazgatást Mária Terézia és adminisztrációja a 18. század elején kemény munkával formálta újjá. Az udvari jelentések (különösen az alföldi tájakról) tönkrement falvakról és

mérhetetlen szegénységben tengődő, gyakorta hajléktalan tömegekről tudósítottak. Ezen közpénzekből és adományokból épülő szegényházak, dologházak építésével kívántak segíteni.

A dualista Monarchia idején páratlan gyorsasággal fejlődő országban az 1880-as években alakult meg az angol közhasznú társaságok mintájára a Hajléktalanok Menhelye Egylet. Ez volt az egyik legfőbb társadalmi szervezet, amely nemcsak a hajléktalangondozással, hanem (a társadalmi „lecsúszást” megakadályozó) munkáslakások építésével kívánt javítani a helyzeten. Az Egylet elnöke több mint negyedszázadon át báró Podmaniczky Frigyes volt. 1907 után báró csetei Herzog Péter, majd az Egylet 1921-es megszűnéséig Rózsavölgyi Manó követte őt. Gondnoka hosszú ideig Gundel János, a Szállodások, Kocsmárosok és Vendéglősök Ipartestületének elnöke volt.

A támogatók és tisztségviselők között megtaláljuk a kor kiemelkedő politikusait, képviselőit, arisztokratákat, gazdag iparmágnásokat csakúgy, mint az évente jelképes összeget befizető, névtelen polgárokat. Már a fiatal alapítók társadalmi helyzete is vegyes volt, ami a szabadkőműves páholyok nyitott szemléletének is köszönhető. Az alapítók között a fővárosi elit jellegzetes figurái is felbukkantak: például Hüttl Tivadar porcelánkereskedő, később tucatnyi cég igazgatósági tagja már az egyletalapításkor a pénzvilág meghatározó alakja volt. Az angol és német mintájú közhasznú, profit nélküli építkezésformát akarták meghonosítani Budapesten és egész Magyarországon. Minta-lakótelepek és munkáslakások építésére akarták ösztönözni a vállalkozókat. Kiváló patrónusok, például Neményi Ambrus, Gerlóczy Andor képviselők, később a Bárczy-féle lakásprogram kidolgozásában közreműködő Dr. Ferenczy Imre fővárosi szociálpolitikai szakelőadó segíthették e munkát.

1876. febr. 19-én az Akácfa u. 24. számú házban nyitották meg az első, 23 fős fővárosi menhelyet. Ez két hálóteremből, egy mosdó- és öltözőhelyiségből, valamint a felügyelő lakásából állt. Még ebben az évben követte a Stáhly u. 6. alatti 45 ágyas hajléktalanszállás. Az első, önálló építésű menhely 1883 novemberében nyílt az akkor még periférikus fekvésű Rottenbiller utca 16-18. szám alatt. A 130 férőhelyes házban a mellékhelyiségek mellett itt is volt felügyelői szolgálati lakás. Az építéshez szükséges pénzt az egyleti pénzalap, valamint az ezt kiegészítő, a Pesti Hazai Első Takarékpénztár 10 000 forintos kölcsöne adta.

A Kén utcai telep házai Budapesten

Az 1886 és 1892 között pusztító kolerajárvány hatására újabb hat menhelyet nyitottak meg a városban, közel 1300 férőhellyel: a Külső Váci úton, az Angyalföldi utcában, az Alföldi utcában és a Szegényház utcában. Ezeket is a Hajléktalanok Menhelye Egyesület működtette a város anyagi támogatásával. A helyeket ingyenesen, vagy jelképes összegű hálódj ellenében lehetett használni. A 19. század végén a főváros lakosságának egy százaléka hajléktalan – ez több ezer embert jelent. Csak a budai oldalon több száz embert írtak össze, akik odúkbán, barlangokban húzták meg magukat. Az Egylet ezért is kezdte működtetni a Második Kerületi Nyilvános Melegedőszoba és Levesosztó Intézetet, majd a Szegényház (ma Varsányi Irén) utca sarkán építtette fel a 185 fekhellyel, tágas népkonyhával és melegedőszobával felszerelt, 1892 végén megnyílt újabb menhelyet.

A ferencvárosi Alsó Bikarét-dűlőben, a Soroksári út és a Kén utca sarkán, a főváros legnagyobb ipari körzetében jelölték ki azt a 13 ezer négyszögöles telket, amelyre többemeletes, olcsón bérelhető munkáslakásokat magába foglaló házakat terveztek. Az 1896-ban átadott, angol minta alapján „blokkrendszerben” épült telep négy tömbjében kialakított szoba-konyhás lakásokkal kívánták a legszegényebb réteg lakáshelyzetén javítani.

A telek és minden épület — a menhelyekhez hasonlóan — a főváros tulajdonában maradt. A kivitelezéssel, majd a fenntartási teendőkkel megbízott Hajléktalanok Egylete a legolcsóbb, itt legtöbbször árkedvezményrel dolgozó, ám minőségi munkát végzők közül választott. Az építkezésben húsz cég vett részt: például Wellisch Sándor és Gyula végezte a föld- és kőművesmunkákat, a kőfaragás Majorossy Géza munkája. A lakások üvegfalakkal fedett folyosókból nyíltak. Egyetlen, 1901 végéről származó lakónévsort ismerünk, amelyből megtudjuk, hogy a 95 lakó közül 66-nak engedték el a lakbért karácsony és újév hetére.

Habár a bérlők jó minőségű lakásokhoz jutottak, a telep átadása után néhány évvel a körülmények már a szükséglakások viszonyaihoz hasonlítottak. „A külsőleg nem éppen csín és célszerűség nélkül épült pavillonszerű épületek belsejében itt-ott mintaszerű zsúfoltságot, példás piszkosságot fog találni” - írja egyik jelentésében a fővárosi szakértő, Ferenczy. A Kén utcai munkáslakóházak mégis az első világháború utáni fővárosi kislakásépítés mintájává váltak. A komplexumot 1925-ben emeletráépítéssel újabb szoba-konyhás lakásokkal bővítették. Tíz évvel később a közelben épül fel az Illatos úti szükséglakás-telep, a „dzsumbuj”, majd a két háború között itt jelentek meg tömegesen az azóta eltűnt illegális bódélakások is. A Kén utcai telep négy tömbjéből három ma is áll, szükséglakások vannak bennük. Ottjártunkkor egy nyílt tekintetű, önkéntes riportalanytól megismerhettünk egy jellegzetes itteni életutat: az asszony elmondása szerint hat gyermekét nevelte fel a napjainkban bontásra ítélt Kén utcában, miután 34 évesen özvegyen maradt.

Rowton-szállók, London

Az 1906. július 15-én polgármesterré választott Bárczy István nagyívű lakásprogramot hirdetett, angol mintára. Londonban Lord Rowton elképzelése alapján, magánpénzeiből 1892-ben épült az első új típusú, kísérleti munkásszálló. A Rowton Houses Ltd később újabb négy (egyenként 800-1100 férőhelyes) munkásszállót építtetett. Még 1907-ben is 395 db common lodging house volt Londonban, közel 30 ezer ember talált bennük szállásra. E „szállóházak”-ban nagy közös hálótermek voltak, különálló egészségügyi (még nem vizes-) helyiségekkel. A „rendszeres lakásfelügyelet”, vagyis az állandó tisztasági ellenőrzés miatt jobb körülményeket biztosítottak, mint az éjjeli tömegszállások. Emellett a karitatív szervezetek mintegy ötezer ingyenes, vagy szerény bérű éjjeli menhely-férőhelyet tartottak fenn, az ún. dologházak közel kétezer embert fogadtak be, és 2-2,4 ezer ember aludt éjjelenként a szabad ég alatt. Mindezt Ferenczy Imre 1910. évi leírása tartalmazza a századelő londoni állapotairól, amikor egyébként már álltak a Rowton-szállók.

Bárczy programjának részeként (az angol példával ellentétben közpénzből) épült fel az Aréna úti Népszálló. „A Népszállók intézményével a főváros azt az elsőrangú szociális célt kívánja szolgálni, hogy a lakászsúfoltság, lakásnyomorultság minden erkölcsi és anyagi veszedelmének kitett nőtlen férfi lakosságot olcsó, egészséges otthonhoz juttassa, ahol nem csak testi, de lelki, kulturális szükségletei is kielégíttetnek” - olvashatjuk a korabeli elképzelést. Ám a kezdetektől ettől eltérően működött az egyetlen megépült budapesti közszálló: egyszerre szolgált a hajléktalanügyet és a lakásügyet, mivel egyszerre volt hajléktalan-menhely és ágyrajárók számára otthon.

A budapesti Népszálló

A harmonikus megjelenésű saroképület Schodits Lajos és Eberling Béla műépítészek tervei szerint, Zielinszky Szilárd akkor újdonságnak számító vasbeton szerkezetével 1912-ben, a késői szecesszió ízlésvilágához igazodó esztétikai elképzelések szerint épült. A kortársak és az utókor minden elismerését kivívó, közel 500 embernek hajlékot nyújtó monumentális szállót éppen külleme miatt érte kritika, amennyiben túlzottan díszesnek és elegánsnak tartották. De az 1911-ben itt járt osztrák delegációt az a széleskörű szociálpolitikai és kulturális tevékenység is meglepte, amelyet a főváros akkori vezetői folytattak...

A 13. kerületi Dózsa György út 152. szám alatti épület, azaz a Fővárosi Szociális Központ és Intézményei (BMSZKI) központi épülete ma hajléktalanszálló. Az 1999-ben, közel 800 millió forintért végzett felújításakor messzemenően figyeltek az építészeti és a belsőépítészeti értékek megőrzésére. A folyamatra gondosan ügyelő intézményvezető, Győri Péter elmondása szerint mindössze a 3,6 négyzetméteres, felül nyitott hálófülkéket falazták fel és emeleteként vizesblokkokkal egészítették ki az épületszárnyakat. Eredetileg a földszinten volt a nagy konyha, az étterem és a közös fürdő és mosdóhelyiségek. Előbbi különlegessége a gödöllői művészkolóniához tartozó Undi (Springholz) Mariska által készített, ma már nem látható freskók magyaros-szecessziós, geometrikus világa volt. A hasonlíthatatlan hangulatot árasztó, sátorformájú építészeti elemekkel tagolt, felülről megvilágított helyiségekben a fáma szerint maradt még belőlük menthető. Igazi meglepetés az ide látogató számára azonban az a három Zsolnay kerámiából formált, eozinos mázas betétekkel ékes falikút (hűtésre használhatták inkább), amelyeket az eredeti tervek szerint újítottak fel a közelmúltban.

Miért ferde a kereszt? A Szent Korona titkai

Forrás: Erdély Ma, csíkszeredai székhelyű Neumann János Alapítvány

<http://erdely.ma/kultura.php?id=80989>

2010. december 26.,

Szerző: Péter Márta

Az 1978-ban hazatért Szent Koronán 1982-ben végeztek először magyar mérnökök, tudósok részletes vizsgálatokat. A négyfős csoport tagjaként Ferencz Csaba, az ELTE egyetemi tanára, a Szent István Lovagrend nagymestere könyvet írt.

– Vajon milyen tényekre támaszkodhatunk, kialakult-e valamiféle konszenzus a Szent Koronáról?

– A Szent Korona a magyar nemzet egyik legfontosabb szimbóluma, a magyar államiság, a magyar függetlenség és a nemzeti azonosságtudat jelképe, a keresztény Magyarország megszületésének jelzője. Ebből a történelem folyamán kialakult egy teljes jogrend is, amely kapcsolódott Szent István király intelmeihez, ahhoz a tényhez, hogy felajánlotta az országot, a népét és koronáját Máriának. Megszületett a Szent Korona-tan, amely szokatlan nézeteivel, például az ellenállás jogával egészen egyedülálló. A Szent Korona tehát jogi személyiség, a magyar hagyomány szerint nem helyettesíthető mással, ezért is övezte és övezi mind a mai napig különös tisztelet.

– Van-e igazságalapja annak a nemzeti és egyházi hagyománynak, hogy ez Szent István király koronája, és egységes alkotás?

– A 18. század végén épp a Habsburgoktól hazatért Szent Koronát megvizsgálva, egy igen művelt, Veszprémi István nevű szabadkőműves orvos azt állította, hogy a felső latin feliratos, tisztább arany, illetve az alsó görög feliratos és ötvözött arany rész különbségei miatt lényegében két, különálló részből utólag összeszerelt műalkotásról van szó. És már ő is úgy vélte, hogy a kereszt ferdesége sérülés következménye. A Magyar Tudományos Akadémián elismert szakemberek által képviselt és hivatalosan azóta is leginkább elfogadott nézet megegyezik ezzel. Eközben burjánzanak az egyéb teóriák, amelyek a műszaki szempontokat és a tényeket is rugalmasan kezelő, adott esetben ezoterikus, New Age stílusú vagy újpogánykodó ideológiákat kevernek a vizsgálatokba. Mindennek az az egyik oka, hogy az előbbi verziót, a két részből összeszereltséget a műszaki-szerkezeti vizsgálatok nem erősítették meg, sőt!

– Szóval a vizsgálatok nem igazolják, hogy két különálló részből volna?

– A műszaki vizsgálatokból egyértelműen kiderült, hogy az alsó és felső rész egymáshoz készült, az alsó abroncs különleges módon aszimmetrikus, mégpedig azért, hogy az ugyancsak aszimmetrikus pántokat bele lehessen rakni. Az a három (hátsó) kép pedig, amelyeknek alap-

ján a korona alsó abroncsát Bizáncban VII. Dukász Mihály császárhoz és nálunk I. Géza királyhoz kötik, nem eredeti. Dukász Mihály képét magára az abroncsra nem is lehet feltenni – a két tartószegecs is a mögötte lévő Szent Tamás pánthoz rögzíti –, tehát teljesen bizonyos, hogy a Dukász bizánci császárt ábrázoló zománcképet az egységes Szent Koronára utólag rakták fel, mégpedig úgy, hogy az abban az oromzatban lévő eredeti képet kivették.

Újra kellene gondolni tehát bizonyos dolgokat, de a történész és régész kollégák mintha idegenkednének tőle, ahogy némi távolságtartással fogadják az archeometriai vizsgálatokat általában is, pedig az a kormeghatározás vagy az anyagvizsgálat esetében ma már nélkülözhetetlen segédtudomány.

– A Szent Korona sokféle titka közül talán a ferde kereszt foglalkoztatja leginkább az embereket...

– Igen, olykor kozmológiai jelentőséget tulajdonítanak neki, más esetben a keresztény szimbolikára hivatkozva úgy vélik: a ferde kereszt annak jelképe, hogy a koronázott személy Isten szolgálja, és az Úr parancsolataihoz hűen kell uralkodnia.

– De miért ferde?

– Megvizsgáltuk a Szent Korona sérüléseit, ebben segítségünkre volt kiváló repülőmérnök kollégánk is, aki a héjszerkezetek szakértője – ugyanis a Szent Korona is lemezekből készült héjszerkezet: ez a műszaki neve –, s kiderült, hogy a sérülések egyike sem okozhatta a kereszt elferdülését. Az abroncs és a pántok aszimmetriája azt a célt szolgálja, hogy a keresztet ferdén lehessen rászerezni. Teljesen biztos tehát, hogy a kereszt szándékosan ferde, ilyennek készült. Lényegében a birtokbavétel jele ez, ahogy Isten birtokba veszi a templomot, birtokba veszi a királyt is, hogy az Ő utasításai, irányítása, szeretete, törvényei szerint uralkodjék. Radó Polikárp bencés professzor művében, az Enchiridion liturgicumban részletesen kifejtette a ferde kereszt szimbolikus jelentését. Hozzá kell még tenni, hogy a kereszt ferdesége meglepő módon azonos a Föld tengely dőlésszögével, ám ezzel nem lehet ellépni az egyházi liturgiai vonatkozásoktól, hiszen ezt az adatot már a kőkor végétől ismeri az emberiség.